

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1-15 ΜΑ-Ι-ΟΥ 1956 | ΑΡΙΘ. 9-10

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἐορτάζομεν καὶ πάλιν τὸ ἅγιον Πάσχα. Τὴν Δαμπερὴν τοῦ ὑπερόχου λαοῦ μας. Τὴν «έορτήν τῶν έορτῶν» καὶ τὴν «πανήγυριν τῶν πανηγύρεων», ὅπως ὑμνωδεῖ τὴν τρισάγιον αὐτὴν ἡμέραν ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας.

*

Ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἀποκάλυψις τοῦ θείου βουλήματος, καὶ ὡς πνεῦμα Θεῖον, ἔχει βεβαίως χαρακτῆρα οἰκουμενικὸν καὶ παγκόσμιον. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὁμως, ὅτι κατὰ τὴν διαδρομὴν του διὰ μέσον τῆς ἱστορικῆς ζωῆς, ἔχει ὑποστῆ θλάσιν. Καὶ ἔχει σχηματοποιηθῆ, ἀναλόγως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεδέχθη.

Ἡ ἀγνοτέρα δέ, λαμπροτέρα, καὶ περισσότερον προσεγγίζουσα πρὸς τὴν ἀρχικὴν του θεῖαν πηγὴν ἐκδήλωσις, εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν διετήρησε, καὶ περιέπει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας.

Ἡμεῖς μόνοι, τὸν ἔχομεν πληρέστερον κατανόησει. Ἡμεῖς μόνοι ἐποντίσθημεν εἰς ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ βάθη του. Καὶ ἡμεῖς μόνοι, μὲ τὰ ἑλληνικά μας πτερά, ὑψώθημεν ἕως τοὺς ἐβδόμους οὐρανοὺς τῆς θείας του οὐσίας καὶ τοῦ ὑπερόχου του Μυστηρίου. Καὶ διὰ τοῦτο, ἡμεῖς μόνοι ὡς λαός, ὑπηρετοῦμεν εἰς κάθε δύσκολην περίστασιν, μὲ ὅλας μας τὰς δυνάμεις καὶ μὲ κάθε μας κῦτταρον «τὸ νόημα τῆς Γῆς»!

*

Κανεὶς ἄλλος λαὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς ὅλην τὴν ἀπέραντον οἰκουμένην, δὲν πιστεύει, ὅσον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, μὲ τόσῃν θέρμην καὶ μὲ τόσῃν φλογμὸν, εἰς τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Θεόν!

Καὶ πουνθενὰ ἄλλοῦ, ἢ Ἀνάστασις τοῦ Χρι-

στοῦ δὲν εορτάζεται μὲ τόσον πηγαίαν, τόσον εὐλικρινῆ καὶ τόσον βαθεῖαν χαράν. Πουνθενὰ ἄλλοῦ, δὲν εἶναι τόσον ἔντονον καὶ τόσον ἐκπᾶγλως ἐκδηλωτικόν, τὸ συναίσθημα τῆς ψυχικῆς εὐφροσύνης, δι' αὐτήν.

Καὶ ἔτσι, ὅταν τὰ σήμαντρα τῶν ἁγίων Ναῶν διαλαλοῦν εὐφροσύνως τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς σιωπηλοὺς ἀνοιξιᾶτικους οὐρανοὺς, πλημμυρίζουν οἱ σκοτεινοὶ δρόμοι τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων τῆς ὑπαίθρου μας ἀπὸ τὸ ἱλαρὸν φῶς, ποὺ σκορπίζουν αἱ ἀναστάσιμοι λαμπάδες, ἓνα πνεῦμα Ἀπολλωνίου χαρᾶς καὶ τρισαγίου ἐνθουσιασμοῦ, πνέει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον! Καὶ ἡ περισσότερον δὲ σκοτεινῆ, καὶ ἡ περισσότερον ἀφεγγῆς ψυχικὴ διάθεσις, καταλάμπεται ἀπὸ οὐρανοῦς ἰριδισμοῦς!...

Ἡ συνοφρώσις, ἄλλως τε, δὲν εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς ἑλληνικῆς μας ψυχῆς. Ἡ αἰθρία καὶ ἡ διαύγεια τοῦ γαλανοῦ μας οὐρανοῦ εἶναι ἡ βαθυτέρα της οὐσία. Καὶ ἡ αἰσιοδοξία, ὡς διάθεσις τοῦ πνεύματος, καὶ ὡς μυστικὸν καὶ ἐσώτατον βίωμά μας, οὐδέποτε ἐγκατέλειψε τὴν μεγαλουργὸν μας φυλὴν.

Ὁ μέγας Αἰσχύλος, τὸ κατενόησεν, μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ἤδη ἀπὸ τὴν πολιάν μας ἀρχαιότητα. Καὶ εἰς τὸν μεγαλόπνευστον Προμηθεά του Δεσμώτην, θέτει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Τιτᾶνος ἐκείνου τὸν παράδοξον ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἔπανσε τοὺς ἀνθρώπους «προδέρκεσθαι μόρον». Νὰ φοβοῦνται δηλαδὴ τὸν θάνατον. Καὶ ὅταν αἱ Εὐμενίδες, διαποροῦσαι, τὸν ἐρωτοῦν, πῶς τὸ κατώρθωσεν, ἀπαντᾷ, ὅτι «τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας ἐνόκησα...».

Τὰς τυφλὰς αὐτὰς ἐλπίδας τοῦ Αἰσχύλου, καὶ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς ψυχῆς διὰ τὸ σκοτεινὸν μέλλον, καὶ διὰ τὴν ἐπιβίωσιν της πέραν τοῦ τάφου, ἡ πίστις μας εἰς τὸν Χριστόν, τὴν

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Κ Σπεράντσα, Τὸ ἑλληνικὸν Πάσχα.—**Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος** ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα: Πασχάλιον Ραδιοφωνικὸν μῆνυμα πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Πασχάλιος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος πρὸς τὸ πλῆρωμα τῆς Ἀρχιεπίσκοπῆς Ἀθηνῶν.—**Ἐόρτια Γράμματα**.—Γράμματα Ἐιρηνικά.—**Κωστή Μπαστιᾶ**, Ἡ ἱστορικὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.—**Φώτη Κόντογλου**, Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἀγιογραφίᾳ.—**Βασιλείου Στανουρίδου**, Ἡ Ὁρθ. Ἐκκλ. τῆς Ρωσίας καὶ τὸ Π.Σ.Ε.—**Πρωτοπρ. Κ. Μωραϊτάκη**, Οἱ ἐν Ρουμανίᾳ Οὐνίται.—**Σοφοκλέους Δ. Δάλλη**, Οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.—**Ἐνθρονιστήριος Λόγος** τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. **Δημητρίου**.—**Κυπριακά**.—Ἐγκύκλιος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.—**Παρατηρήσεων σήλη**.—Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.—**Βιβλιογραφία**.—**Βιβλιοκρισία**.

κατέστησε βεβαιότητα. Καὶ τὴν μετουσίωσεν εἰς ὑπέροχον βίωμα τοῦ λαοῦ μας.

*

Καὶ κανεὶς ἄλλος λαός, δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἀθανάσιαν του τόσο, ὅσον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας. Κανεὶς δὲν ἔχει τόσην ἀδιάσειστην πεποίθησιν, διὰ τὴν ὀριστικὴν κατανίκησιν τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ κανεὶς δὲν προσδοκᾷ, ὅπως ἡμεῖς τὴν πνευματικὴν μεταμόρφωσιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ κόσμου. Γεγονός, ποὺ θὰ σημάνη τὴν ἔλευσιν καὶ τὴν πραγμάτωσιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Καὶ τὸν ὀριστικὸν θρίαμβον τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ Ἐὐαγγέλιον πρῶτοι ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν. Καὶ ἡ νίκη αὐτῆ, θὰ ἐπιτευχθῆ, καὶ θὰ εἶναι ἔργον τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μᾶς διδάσκει, ὅτι εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, καὶ εἰς ὄλην μας τὴν ζωὴν, εἴμεθα συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἀγαθοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς μας αὐτῆς...

*

Ὁ χριστιανισμός, δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἕλληνας, δὲν εἶναι δικαιοκρατία ἀπλῶς. Καὶ λύτρωσις. Καὶ ἐξίλασμός. Καὶ ἱκανοποίησις τῆς προσβληθείσης, ἀπὸ τὴν παρακοὴν τῶν πρωτοπλάστων, θείας Μεγαλωσύνης. Δὲν εἶναι τὸ καθαρτήριο πῦρ, τὸ ἐξαγνιστικὸν τῆς ἀμαρτωλῆς μας φύσεως. Οὔτε ὁ Σταυρός μόνον καὶ ὁ πόνος. Ἀλλὰ εἶναι, κυρίως, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἀνάστασις. Πίστις δηλαδὴ εἰς τὸν Ἀναστάνα Χριστόν, καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς θείας Χάρτος θέωσιν τῆς Ζωῆς. Καὶ διακήρυξις ὅτι ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὡς σῶμα καὶ ὡς πνεῦμα, εἶναι αἰώνιος καὶ ἀθάνατος.

Διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτόν, ἐνῶ ὅλοι γενικῶς οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως, ἔχουν ὡς κυρίαν τους ἐορ-

τὴν τὰ Χριστούγεννα, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνας ἔχομεν τὴν Ἀνάστασιν. Τὴν Λαμπρὴν μας.

Καὶ ἡ ἐορτὴ αὐτῆ τοῦ Ἀναστάνατος Θεοῦ, εἶναι τόσο βραδύτατα προσφιλεῖς εἰς τὸν λαόν μας, ὥστε τὸ φρικτότερον μαρτύριον τῶν νεκρῶν μας εἰς τὸν Κάτω Κόσμον, ὅπως λέγει ἓνα περιόφημον Μανιάτικο μοιρολόγι, εἶναι ἡ ἐνθύμησις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Αὐτοῦ, ποῦ βούλεσαι νὰ πᾶς, καὶ ποῦ ξεπερατιέσαι ἂν βρῆς παιδιὰ, χαιρέτα τα, καὶ νηὸς κουβέντιασέ [τους.

Μὴν πῆς, πῶς ἔρχεται Λαμπρὴ, πῶς ἔρχονται γιορ- [τάδες...

Καὶ ὁ γλυκὸς Ναζωραῖος, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, δὲν εἶναι μόνον ὁ θεὸς Ἀντρωτῆς τοῦ Κόσμου. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπέροχον καὶ πάνσεπτον σύμβολον καὶ ἀπέκασμα, ὡς Ἰδέα, τῆς ἀγωνιστικῆς μας Φυλῆς. Καὶ εἰς τὴν Μοῖραν του, ὡς ἄνθρωπον, βλέπομεν τὴν Μοῖραν τὴν ἰδικήν μας. Καὶ εἰς τὸν κληρὸν του, τὸν κληρὸν μας. Τὸ Μαρτύριον δηλαδὴ... Ἀλλὰ καὶ τὴν Δόξαν...

*

Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας πάλιν αὐτάς, τοῦτο κατοπιρίζεται διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, εἰς τὴν θανάσιμην ἀγωνίαν τῆς Κύπρου μας. Διότι, σταυροῦται καὶ πάλιν, ἐκεῖ κάτω ἡ Φυλὴ μας. Καὶ μαστιγοῦται. Καὶ λογχίζεται. Καὶ προδιδομεθα, ἀπὸ τοὺς βαστάζοντας τὸ γλωσσόκομον. Τοὺς ὁποίους ἐπιστεῦαμεν ἀφελῶς, ὡς φίλους μας ἀκραιφνεῖς. Καὶ ὡς ἰσχυροὺς μας προστάτας. Καὶ μόνου, καὶ ἀνεπικούρητοι, διερχόμεθα ὄλας τὰς τραγικὰς φάσεις τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τῆς ἀστόργου μας ἐγκαταλείψεως!...

Καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μεγαλονήσου μας, δὲν θὰ μεταδώσῃ, ἐφέτος, εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους τὸ χαρμόσυνον φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Διότι κρατεῖται αἰχμάλωτος μακρὰν. Εἰς μίαν ἄξενον καὶ ἀπομεμονωμένην νησίδα, ἐγγὺς εἰς τὸν Ἰσημερινόν. Διότι διέπραξε ἓνα φρικτὸν ἔγκλημα. «Ὅτι ἠγάπησε πολὺ» τὴν Ἑλλάδα μας.

Ἀλλὰ, «μὴ φοβεῖσθε, ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι».

Ἀρκεῖ ἡ πίστις μας εἰς τὸν Ἀναστάνα Χριστόν νὰ παραμῆνῃ ἀσάλευτος, καὶ κραταῖα. Καὶ νὰ μετακινή, ὅπως μᾶς ἐδίδαξεν, ὄρη. Καὶ

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Κ^{ΟΥ} ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Τῆς ἐκ νεκρῶν τριήμερου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ τὸ ἱστορικὸν γεγονός, σήμερον εορτάζει ἡ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀδει νικητήριους ὕμνους, καὶ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλει, καὶ δι' αὐτῆς τῆς φράσεως χαιρετίζονται τὰ ἑκατομμύρια τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεως καὶ «τελειωτοῦ Ἰησοῦ».

Ὁδὸν ἕτερον παγκόσμιον ἱστορικὸν γεγονός, ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐξυμνήθη τόσον πολὺ, καὶ κατέλαβε τοιαύτην κεφαλαιώδη σημασίαν, ὅσην ἀπέκτησεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ.

Ὁδὸν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ Ἱστορίᾳ γεγονός κυριαρχεῖ ἢ θὰ κυριαρχήσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν γεγονός, ὅπερ ἔλαβεν χώραν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ ἐκείνῳ τόπῳ, ὅπου σήμερον ὑψοῦται ἐπιβλητικὸς ὁ πάνσεπτος ναὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν τῷ ὀπιῶν εὐρίσκειται τὸ τιμαλφέστατον καὶ πανιερώτατον Μνημεῖον, ὁ Πανάγιος Τάφος, ἐκ τοῦ ὀπιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος, ἐξεπήρασε νέα πορεία τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἀποκλιθεὶς ὑπὸ τοῦ λάμποντος ἀγγέλου λίθος τοῦ Μνημείου τοῦ Λυτρωτοῦ, συνέτριψε τότε καὶ συντρίβει καὶ θὰ συντρίβῃ πᾶν φρόνημα ἀπιστίας ἢ ἀμφιβολίας ἀνθρώπων, τιθεμένων μωρῶς τὴν σκέψιν καὶ τὰ ἐπιτεύγματα αὐτῶν ὑπὲρ τὴν δύναμιν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ.

Τὸ μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως, γνωσθὲν διὰ σεισμοῦ, ἀποκλίσεως τοῦ λίθου τοῦ Μνημείου ὑπὸ ἀγγέλων φωτεινῶν, καὶ διὰ τῆς ἐξαγγελίας ὑπ' αὐτῶν ὅτι «ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ἄδε», ἀπετέλεσε τὴν κρηπίδα καὶ τὸ θεμέλιον τῆς διαδόσεως ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον τῆς νέας ἐξ ἀποκαλύψεως Χριστιανικῆς θρη-

ἡ πέτρα τοῦ μνημείου της θὰ μετακινηθῇ, ὡς κάρφος ἀχύρον. Καὶ ὡς ἄθυρμα παιδικόν.

Πνεύματα εἴμεθα καὶ ἡμεῖς. Καὶ Ἰδέα. Ἡ ἀθάνατος Ἑλληνοχριστιανικὴ Ἰδέα. Καὶ διολισθαίνομεν πρὸς τὸ ἄπειρον, βασιάζοντες, ὅπως Ἐκεῖνος, τὸν Σταυρὸν μας!...

Καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν μαρτυρικὴν μας πατρίδα, ἰσχύει πάντοτε τὸ περίφημον καὶ παραστατικώτατον ἐκεῖνο ἐπίγραμμα τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ Σιμωνίδου πρὸς τὸν τράγον, ὁ ὁποῖος κατέτρωγε μίαν ἄμπελον.

Κῆν μὲ φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω, ἕως ἐπισπεῖσαι σοι, τράγε, Θνομένῳ!

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

σκείας, τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως, καθ' ὅσον ὡς ὁ θεορρήμων Ἀπόστολος Παῦλος λέγει «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγεραται ματαία ἢ πιστις ἡμῶν, μάταιον δὲ καὶ τὸ κήρυγμα ἡμῶν».

Λαοί, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, ἐν εὐλαβείᾳ προσεκύνησαν τὸν Ἀναστάνα Κύριον, καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ μετέδωκαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ θὰ τὸ μεταδίδωσιν ὡς τὴν ἀγιωτέραν κληρονομίαν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, εἰς τὰς μεθ' ἡμᾶς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτοῦ, λοιπόν, τοῦ μεγίστου γεγονότος τὴν ἀνάμνησιν ποιούμεθα σήμερον. Λαμβάνομεν δὲ ἐκ τῆς ἀναμνήσεως καὶ τοῦ εορτασμοῦ αὐτοῦ, δύναμιν πνευματικὴν, διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτήρος εἶναι κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους. Εἶναι νίκη τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, κατὰ τοῦ σκότους καὶ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀδικίας.

Ὁ ἐπάξιος εορτασμὸς τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως, δίδει εἰς ἅπαντας τὸν προσανατολισμὸν πορείας τῆς ζωῆς.

Ὅσοι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας πιέζονται, ἀναμνησκόμενοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος, λαμβάνουσι τὴν παρήγορον εἰς τὰ ἀγωνιώδη προβλήματα αὐτῶν ἀπάντησιν, ὅτι, ἡ ἐκ τῆς Ἀναστάσεως προερχομένη δύναμις τῆς λυτρώσεως συντρίβει τὴν ἁμαρτίαν, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι μεγάλη.

Ὅσοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν τελειότητα, εὐρίσκουσιν ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς νίκης καὶ τὸν Ἐμπνευστὴν πρὸς νίκην πνευματικὴν, τὸν ἐξεληθόντα νὰ νικήσῃ, τὸν λέγοντα «ὁ νικῶν», οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς... καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ».

Ὅσοι ἐν πτωχείᾳ διαβιοῦσιν, ἀλλ' ἐν εὐσεβείᾳ λατρεύουσι τὸν Ἀναστάνα Κύριον, οὐδέποτε ἀποκάμνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ βίου αὐτῶν, καθ' ὅσον οὐχὶ ὁ πλοῦτος ὁ ὑλικός, ἀλλ' ὁ ἀτίμητος ψυχικός πλοῦτος χορηγεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀναφαίρετον χαρὰν.

Ὅσοι διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐξαγοράζουσι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, τῆς ὁποίας ἐστερήθησαν ὑπὸ συνανθρώπων αὐτῶν, ὑλικῶς καὶ δυναμικῶς ἰσχυροτέρων, ὅπως οἱ γενναῖοι ἀδελφοὶ ἡμῶν Κύπριοι, ἐνδυναμοῦνται εἰς τοὺς ἱεροὺς αὐτῶν ἀγῶνας, καλῶς γνωρίζοντες ὅτι τῆς Ἀναστάσεως προηγήθη ὁ Γολγοθᾶς, ἀλλὰ ἐξάπαντος τοῦτον ἐκεῖνῃ διαδέχεται.

Ὅσοι πιστοί, προσέλθετε σήμερον εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, τῆς ὁποίας ἔχομεν τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ εἴμεθα μέλη.

Πανηγυρίζομεν, λοιπόν, σήμερον, καὶ δοξάζομεν τὸν Ἀναστάνα Χριστὸν ὑμνοῦντες Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα.
Χάρις εἴη ὑμῖν ἀπὸ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος.

Χάριτι Θεοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μεγαλόνυμον ταύτην ἡμέραν, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν, καὶ τὴν πανηγύριν τῶν πανηγύρεων, εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα, ἀποῦ προηγουμένως, νοερώς καὶ μετὰ συγκινήσεων εὐλαβῶν, κατίδομεν τὸ σωτήριον πάθος τοῦ Ἀνθρωποῦ ἡμῶν, διὰ τοῦ ὁποίου σύμπας ὁ κόσμος εἶρε τὴν λήθρῳσιν καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν σωτηρίαν.

Σήμερον, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητά, τὴν ἐκ νεκρῶν τριήμερον Ἀνάστασιν τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ἑορτάζομεν καὶ αἱ καρδίαι πάντων τῶν Χριστιανῶν, τῶν τε ἐγγυῶν καὶ τῶν μακρῶν, σκιρτῶσιν ἀπὸ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλει ἅπασα ἡ Ἐκκλησία, καὶ τῶν Ἀγγέλων οἱ Χοροὶ χαίρουσιν ἐπὶ τῇ κλητῇ καὶ ἀγίᾳ ταύτῃ Ἡμέρᾳ.

Ὁ ὑψηλὸς Θεός, ὁ τοῦ κόσμου δημιουργὸς καὶ κύριος, δι' ἡμᾶς ἐγένετο ἄνθρωπος καὶ ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, σταυρικὴν ὑποστάς θυσίαν ὁ ἀναμάρτητος, ἵνα λυτρωθῶμεν ἡμεῖς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ συνδιαλάσσων τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς.

Τὰ πάντα ἐπληρώθησαν χαρᾶς ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, διότι δι' αὐτῆς ἀπεκτηθήσαμεν οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι τὴν ἀθάνατον ζωὴν παρὰ τῷ ἀναστάντι Θεῷ, καὶ τὴν δύναμιν πρὸς νίκην ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν ἐπίγειον ἡμῶν ζωὴν.

Σταυρὸς καὶ Ἀνάστασις εἶναι ἐν ἱερῶν δίπτυχον ἐν τῷ ὁποίῳ ἡμεῖς διδασκόμεθα τὴν ὑπομονὴν εἰς τὰς δοκιμασίας τῆς παρούσης ζωῆς, τὴν ἀδιάφενστον ἐλπίδα ὅτι τοὺς πόνους καὶ τὰς θυσίας διαδέχονται αἱ ἀναφαίρετοι χαραὶ, αἱ ἔχουσαι πνευματικὰς ἀστειρεύτους πηγὰς, ὅτι τὸ δίκαιον ἐν τέλει νικᾷ, ὅτι τὸ καλὸν περιγίνεται τῆς κακίας, ὅτι καὶ πᾶς τοῦ χριστιανοῦ σταυρὸς, εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ὀφέλειαν τῆς ψυχῆς ὁδηγεῖ.

Νέαν πραγματικῶς ζωὴν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον. Τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας Του στρέφεται περὶ τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐπικράτησιν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου οὐ μόνον βιωτὸς καθίσταται ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἀποκτᾷ οὗτος ὑψίστην σημασίαν καὶ ἀποστολήν, ἀποῦ θεμέλιον αὐτοῦ καθίσταται ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, τὸ κατ' ἐξοχὴν τοῦτο γνώρισμα τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν θρησκείας, καὶ ἡ πηγὴ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγραφῇ ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐλθοῦσαι εἰς τὸ μνήμα τοῦ Ἰησοῦ ἤκουσαν φωνὴν ἀγγελικὴν μνηύουσαν εἰς αὐτὰς ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος».

Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν νὰ εὑρεθῇ ἄλλη δύναμις ἰσχυρότερα ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῆς δυνάμιν ἐκείνην ἢ ὁποία ἐκπορεύεται ἀπὸ τῆς Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ὅσοι δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐνδυναμοῦνται ἐν Χριστῷ ἀναστάντι, οὗτοι τὴν πορείαν τοῦ βίου αὐτῶν περιχαρῶς πορεύονται, ἀσφαλῆ ἔχουσιν ὁδηγὸν τὸν Μάρτυρα τῆς Ἀληθείας Κύριον ἡμῶν, ὅμοιοι τῷ Θεῷ, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν καθίστανται, ἀλλήλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν ἀγαπῶσι, παράδειγμα ἀγίου βίου ἐν ἀνθρώποις γίνονται, καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ σκαπανεῖς διατελοῦσι, βεβαίαν ἔχοντες τὴν ἐν οὐρανοῖς χαρὰν ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Παγκράτορος Θεοῦ.

Ταύτην τὴν πνευματικὴν δύναμιν παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, νὰ ἐπιδιώκητε ἐν τῷ βίῳ ὑμῶν, τὴν ἐκπηγάσουσαν ἐκ τοῦ Τάφου τοῦ Ἀνθρωποῦ. Μία εἶναι ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστολή ἡμῶν πάντων. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ μετὰ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ ἐνωσις τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναγεννώμεθα πνευματικῶς, καὶ διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὁ βίος ἡμῶν ἀγιάζεται, καὶ ὁ προορισμὸς ἡμῶν εὐδρόκως ἐκπληροῦται, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκπολιτίζονται καὶ εὐημεροῦσιν αἱ ψυχαὶ τῆς γῆς.

Ὡς ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν κόσμον, οὕτως ἄς φωτίζηται ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐκ τοῦ φωτός τοῦ θαύματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ἄς εἶναι τὰ ἔργα ἡμῶν φωτὸς καὶ ἀρετῆς καὶ ἀγάπης ἔργα, τῶν ὁποίων μεγίστην ἀνάγκην ἔχει σήμερον ἡ κοινωνία ἡμῶν.

Ὡς δὲ ὁ Γολγοθᾶς τῶν πόνων, τῶν πικριῶν καὶ τοῦ ἐπονειδίστου θανάτου, ἐγένετο ἡ πηγὴ τῆς ἀναστασίμου καὶ τῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα διαμενούσης χαρᾶς καὶ νίκης τοῦ Δικαίου καὶ Ἀμώμου Ἀμοῦ τοῦ Θεοῦ, οὕτως ἄς εἶναι βεβαῖοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν γενναῖοι Κύριοι, ὅτι τὸ δίκαιον καὶ ἱερὸν αὐτῶν καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων αἴτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Μητροῦς ἡμῶν Ἑλλάδος, θὰ πραγματοποιηθῇ, τῇ δυνάμει καὶ πανσθενεῖ ἐνεργείᾳ τοῦ Νικητοῦ Χριστοῦ, τοῦ συντρέφαντος τὰ δεσμὰ τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ θανάτου.

Κατὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἡμέραν, ἀναμιμνησκόμενοι τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν θυσιῶν τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν τῆς μαρτυρικῆς Μεγαλονήσου Κύπρου, ἀπευθύνομεν πρὸς αὐτοὺς τὸν ἀναστάσιμον χαιρετισμὸν «Χριστὸς ἀνέστη», καὶ εὐχόμεθα διαπύρως, ὅπως ὁ ἀναστὰς Κύριος λίαν προσεχῶς ἀξιῶσιν ἡμᾶς πάντας νὰ πνηγυρῶσιν καὶ τὴν ἐκ τοῦ πικροῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας ἐξανάστασιν αὐτῶν, πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐν τέλει διαλάμπει.

Δὲν εὐρίσκεται μακρὰν τοῦ Χριστοῦ τὸ δίκαιον καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐν Χριστῷ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς ἡμῶν καὶ εἰς τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου ὀφείλομεν διὰ παντός τοῦ βίου

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

Ἀθήνησι τῇ 6ῃ Μαΐου 1956

Παναγιώτατε καὶ θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμένης Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφεῖ ἡμῶν καὶ συλλειτουργεῖ Κύριε Ἀθηναγόρα, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύαμεν,

Ἐορτάσαντες ἄρι τὰ πάθη τὰ σεπτὰ τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου, καὶ τὴν ἄκραν ταπεινώσιν καὶ ἀνείκαστον Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν καὶ αἰθίς μελετήσαντες ἐν κατανύξει ψυχῆς, εὐλαβῶς δὲ προσκυνήσαντες τὸν διὰ Σταυροῦ καὶ Θανάτου ἐργασάμενον τὴν σωτηρίαν ἡμῶν Ἀμωμον Ἀμὸν τοῦ Θεοῦ, ἤκομεν, ἀγάπῃ Ὑψίστου, ἐπὶ τὴν εορτὴν τῶν εορτῶν καὶ πανήγυριν τῶν πανηγύρεων, ἐπὶ τὸ Πάσχα τὸ Ἱερὸν καὶ πανσεβάσιμον.

Κατίδομεν, ἐν τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ εορτῇ, τὸν Νικητὴν τοῦ θανάτου ὡς ἐκ παστάδος προελθόντα ἀπὸ τοῦ θεοδέγμονος Τάφου, καὶ δωρούμενον ζωὴν αἰώνιον πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, καὶ ἠλπικῶσι ἐπὶ Θεὸν Ζῶντα.

Ἐπλήσθη δὲ τὸ στόμα ἡμῶν χαρᾶς ἐν τῷ ψάλλειν ἡμᾶς «Χριστὸς Ἀνέστη», καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἠγαλλιάσατο, ἡ δὲ σκέψις ἐπὶ τὸν καινὸν οὐρανὸν καὶ τὴν καινὴν γῆν, καὶ ἐπὶ τὴν αἰώνιον τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ Βασιλείαν γηθυσίως ἀνέδραμε.

Τοιαύτῃ ἐπὶ τῇ χαρμυσίνῳ τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσει χαίροντες χαρᾶ, ἐπικοινωνοῦμεν εὐκαιρῶς διὰ τοῦ εορτίου τούτου Γράμματος μετὰ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς ἐν Κυρίῳ Παναγιότητος, καὶ τὸν πανευφρόσυνον χαριτισμὸν «Χριστὸς Ἀνέστη» αὐτῇ διαβιβάζοντες, δεόμεθα τοῦ τὸν Ἄδην καθελόντος καὶ τὸν θάνατον θανάτῳ πατήσαντος Ἰησοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅπως ἐν ὑγιεῖα διαφυλάττῃ καὶ ἐπὶ ἔτη ἐν ζωῇ διατηρῇ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καὶ ὅπως κρατῶν ταύτην ἐν τῇ ἀγρόπνῳ αὐτῆς μερίμνῃ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανόμου λαοῦ.

Ὅδ μὴν ἀλλὰ καὶ παράκλησιν ποιούμεθα ἵνα κοινωνοὺς τοῦ ἡμετέρου τούτου πασχαλίου χαριτισμοῦ ποιήσησθε τοὺς Σεβασμιωτάτους ἁγίους ἀδελφοὺς, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἱεραρχίαν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης καὶ ἅπαν τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ἦ πεπληρωμένη.

* Ὅμοια Γράμματα ἐστάλησαν καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Ὀρθοδόξους Πατριάρχας καὶ τοὺς Προέδρους τῶν Ὀρθοδόξων Ἀutoκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

ἡμῶν ἀκλονήτως νὰ βαδίζωμεν, διότι Οὗτος εἶναι «ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ».

Αὐτοῦ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χάριν τῆς Ἀναστάσεως εὐχόμεθα ἐφ' ἡμᾶς πάντας, ἐπὶ τοὺς οἴκους ἡμῶν καὶ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἡμῶν ἔργα.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν τῇ 6ῃ Μαΐου 1956.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Διάπυρος ἡμῶν εὐχέτης πρὸς τὸν Θεόν.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι προσκυνήσωμεν Κύριον Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον». Ἐπὶ τὸν μόνον οὖν ἀναμάρτητον Κύριον Ἰησοῦν ἀπ' ἀρχῆς αὐτῆς, καὶ νῦν καὶ ἕως αἰῶνος, στρέφεται ἡ ἐκ τῆς πλευρᾶς Αὐτοῦ ἀνοικοδομηθεῖσα Ἐκκλησία, ἱκετεύουσα διηρεκῶς ὅπως ἐν τῷ κρατερῷ αὐτῆς κατὰ τοῦ κακοῦ ἀγῶνι ἐπιχορηγῇ αὐτῇ δύναμιν ἐκπηγάζουσαν ἐκ τῆς διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ θριαμβουσίας κρίσεως κατὰ τοῦ ἀρχοντος τοῦ κόσμου τούτου.

Πολλή, ὡς ἀληθῶς, ἡ χάρις καὶ ἄμετρος ἡ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ χαρὰ ἐπεδαυριεῖθησαν τοῖς ἀνθρώποις διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ. Τὴν πραγματικότητα δὲ ταύτην ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ κηρύσσει εἰς πάντα τὰ ἔθνη διὰ μέσον τῶν αἰώνων, στοιχοῦσα τῇ ἐντολῇ «κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει», χαρὰν καὶ ἐλευθερίαν ἐν Κυρίῳ ἐκδιδάσκουσα πᾶσι τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς.

Πεποιθήμεν δ' ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μοναδικὴν κέκτηται δύναμιν οὐ μόνον νὰ μεταπλάσῃ ψυχικῶς τὰ ἄτομα εἰς τέκνα Θεοῦ ἄμωμα, ἀλλὰ καὶ τῶν κοινωνιῶν ἐν συνόλῳ νὰ μετατρέψῃ τὸν βίον ἐπὶ τὴν ὄντως ζωὴν, ἐπὶ τὴν ἀμετάπτωτον χαρὰν καὶ ἐπὶ τὴν διαρκῆ εἰρήνην, καθόσον τὸ φῶς τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια ἐστὶν ὃ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς Θεάνθρωπος Κύριος.

Διὸ καὶ ἐδεήθημεν τοῦ ἀναστάντος Αντρωτοῦ ὅπως ἄνευ προσκομιμάτων καὶ δῆ καὶ καρποφόρος κηρύσσεται ὑπὸ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Ἐκκλησιῶν Χριστὸς ἐσταυρωμένος, ὅστις εἶναι «δικαιοσύνη, ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» ἡμῶν, «Θεοῦ δὲ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία».

Τοιαύταις ἱεραῖς σκέψεσιν καὶ ἁγίοις πόθοις πανηγυρίζαντες τὸ μέγα τῆς Ἀναστάσεως γεγονός, κατασπαζόμεθα εορτίως τὴν ὑμετέραν Παναγιότητα ἐπὶ τῇ εἰρημνῇ χαρμυσίνῳ μεγάλῃ Ἐορτῇ καὶ διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ Πρόεδρος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Δαμασκός, 6 Μαΐου 1956.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Δωρόθεον

Ἀθήνας.

Ἀληθῶς Χριστὸς Ἀνέστη ἀντισυνχαίροντες ἐν-θέρμως εὐχόμενοι πολλοὺς χρόνους πανηγυρίζειν Ἁγίον Πάσχα ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας Ἑλλάδος ἀπανταχοῦ Ὀρθοδοξίας.

Πατριάρχης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΔΩΡΟΘΕΩ.

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος

Ἀδελφῷ ἐν Χριστῷ, ἀσπασμὸν ἁγίων ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι,
Εἰς Ἀθήνας

Ἐν εὐφροσύνῃ μέλλομεν τῷ Ἀνθρωπῷ τὰ νικητήρια.
«Χριστὸς Ἀνέστη ἐν νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον
πατήσας».

Ἀνέτειλεν ἐκ Τάφου ἡ ζωή.

Διὰ ταύτης τῆς μοιπήσῃ ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ
Σωτήρος ἡμῶν προσαγορευόμεν τὴν Ὑμετέραν Γερα-
σμιωτάτην Μακαριότητα καὶ εὐχόμεθα ὀλοφύχως
χαρίζεσθαι Ἀδτὴν ὁ Κύριος τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς ὅ,τι
ἐτη πλεῖστα ἐν ὕψει καὶ εἰρήνῃ, φαιδρῶς ἐορτάζου-
σαν τὸ Θεῖον Πάσχα καὶ συντελοῦσαν εἰς ἔπαινον
τῆς δόξης τοῦ ὀνόματος Ἀδοῦ.

Περιπτυσσόμενοι τὴν Ὑμετέραν Γερασμιωτάτην
Μακαριότητα ἐν φιλήματι ἁγίῳ καὶ διατελοῦμεν,

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ
ἀγαπητὸς

† Ὁ Πηλοσίου ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πάσχα 1956.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πά-
σης Ἑλλάδος, ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφε καὶ
συνλειτουργῆ τῆς ἡμετέρας μετριότητος, Κύριε
Δωρόθεε, ἀδελφικῶς περιπτυσσόμενοι τὴν Ὑμετέ-
ραν Μακαριότητα πάντῃ ἐγκαρδίως προσαγορευόμεν.

Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος
ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (Ἐφ. 4,3), μετ' ἀδελ-
φικῆς ἀγάπης καὶ βαθείας ἐκτιμήσεως χαιρετῶμεν
ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν
Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὸ ποιμνιον Ὑμῶν διὰ
τοῦ ἀρχαίου καὶ χαρμωσίνου Χριστιανικοῦ χαιρε-
τισμοῦ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἐκφράζοντες ἐκ καρδίας τὴν χαρὰν πρὸς τὴν
Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐπὶ τῇ Ἐορτῇ τῶν Ἐορτῶν
καὶ προσέχοντες «τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ
εἰσιν» (Ἐφ. 5,6), ἐνοῦμεν τὰς εὐχὰς μας μετὰ τῶν
Ὑμετέρων ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος καθάρσῃ τὴν
συνείδησιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ νεκρῶν ἔργων
(Ἐβρ. 9,14), ὅπως τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως κατα-
στῇ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης Ἀδοῦ (Φιλ. 3,21)
καὶ ὅπως ἔλθῃ εἰς τὴν γῆν ἡ βασιλεία τῆς εἰρή-
νης καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἡ νέα ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χρι-
στῷ ζωή.

Εὐχόμενοι Ὑμῖν καὶ τῇ Ὑμετέρᾳ θεοφιλεῖ ποι-
μνῇ πᾶν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαθὸν καὶ πρόοδον, διατε-
λοῦμεν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐν Χριστῷ
ἀδελφὸς

† Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου.

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ
πάσης Ἑλλάδος, λίαν ἡμῖν ἀγαπητῷ καὶ περισπου-
δάστῳ ἀδελφῷ Κυρίῳ Δωρόθεῳ, ἀσπασμὸν ἁγίων
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ.

Ἐκομισάμεθα ἀσφαλῶς τὰ ὑπ' ἀριθμ. 873 καὶ
ἀπὸ 12 μηνὸς ὀδύοντος, Ἀπριλίῳ τρίτῃ Γράμματα
τῆς Ὑμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος, δι' ὧν,
κατὰ τὸ κεκρατηκὸς σεπτὸν ἔθος, ἀναγγέλλει Ἀδτὴ
τοῖς ἄνωθεν τεταγμένοις προϊστασθαι τῶν Ἀγιο-
τάτων Ὀρθοδόξων Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τὴν
ἐκλογὴν Ἀδτῆς καὶ ἄνοδον ἐπὶ τὸν Ἀγιώτατον Ἀρ-
χιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Πληροφοροῦντες τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Κο-
ρυφήν, ὅτι τὰ Γράμματα Ἀδτῆς ταῦτα ἀποστέλλο-
μεν εἰς τὸν ἐν ὑπερορίᾳ Σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς
Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἵνα τε γνῶσιν
τούτων λάβῃ καὶ τὴν ἀπάντησιν εἰς ταῦτα ἀποστείλῃ,
συγχαίρομεν Ἀδτὴν ἐγκαρδίως ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ, εἰς
διαδοχὴν τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάτος ἀειμνήστου
Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, ἐκλογῇ ἐπαξία διὰ τε
τὰ κοσμοῦντα Ἀδτὴν πνευματικὰ χαρίσματα καὶ τὴν
δαυιλῆ ἐκκλησιαστικὴν πείραν, ἅτινα ἀναδεικνύουσιν
Ἀδτὴν Ποιμένα καὶ Ποδηγέτην ἄξιον τῶν περιστά-
σεων, ἐνθέρμως δὲ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ δεόμεθα, ὅπως,
περιέπων ὑγιαίνουσαν καὶ εὐεκοῦσαν τὴν Ὑμετέραν
πεπνυμένην Κορυφήν καὶ ἀδιάλειπτον χορηγῶν Ἀδ-
τῇ τὴν θεῖαν αὐτοῦ χάριν καὶ τὴν κραταιὰν ἐνίσχυσιν
χαρίσθαι Ἀδτὴ τὴν ποιμαντορίαν τῆς ἐνδόξου Ἐκ-
κλησίας Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος μακρὰν, εὐδό-
κιμον καὶ ἀγλαόκαρπον, εἰς ὄφελός τε τῆς Ἐκκλη-
σίας καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ χριστεπωνόμενου πληρώματος.

Ὅπως δὲ ἰδιαίτεραν ἐκφράζοντες χαρὰν μετὰ
θερμοτάτων εὐχαριστιῶν ἐπὶ τῇ στοργῇ καὶ τῷ ἐν-
διαφέροντι Ἀδτῆς τε προσωπικῶς καὶ τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν ἐθνικὸν Κυπριακὸν ἀγῶνα
καὶ τῇ ὀλοθύμῳ ἡμῖν ἐν τούτῳ συμπαράστασι, ἐν-
θέρμως παρακαλοῦμεν Ἀδτὴν μνησθεσθαι ἐν ταῖς
πρὸς Κύριον εὐχαῖς καὶ ἐντεύξεσιν Ἀδτῆς τῆς χεμα-
ζομένης καὶ δεινοπαθούσης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου
καὶ τὴν δυνατὴν παρέχειν αὐτῇ βοήθειαν καὶ συναντί-
ληψιν ἐν ταῖς νῦν δοκιμασίαις αὐτῆς, ὧν τὸ κορύφωμα
τυγχάνει ὁ ἐκτοπισμὸς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν
Μακαρίου, τοῦ Μητροπολίτου Κυρηναίας Κυπριανοῦ
καὶ δύο ἄλλων ἀγαπητῶν καὶ σεβαστῶν ἀδελφῶν
ἡμῶν. Ἡ ταχεῖα τούτων ἐν μέσῳ τοῦ ἀγωνιζομένου
Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ἐπάνοδος ἀποτελεῖ σή-
μερον τὸ πρωτεύον αἴτημα τῆς ἐπιζητούσης τὴν ἐθνι-
κὴν αὐτῆς ἀποκατάστασιν Ἑλληνικωτάτης Μεγαλο-
νήσου.

Πόθῳ δ' ἀδελφικῷ καὶ αἰθῆς τὴν Ὑμετέραν Ἀγά-
πην κατασπασζόμενοι καὶ περιπτυσσόμενοι καὶ δια-
βιβάζοντες δι' Ἀδτῆς τοῖς συγκροτοῦσι τὴν περι-
Ἀδτὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ἀγαπητοῖς ἐν Χρι-
στῷ ἀδελφοῖς τὰς ἐνθέρμως ἡμῶν προσήσεις
καὶ εὐχὰς,

Διατελοῦμεν Τῆς Ὑμετέρας γερασμίας καὶ περι-

Η ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου καθώρισε τὸ πνεῦμα καὶ τὰ κριτήρια τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου. Ἡ Ἀνάστασις ἐχάραξε τὰ ὅρια ποὺ χωρίζουν τὴν ἱερὰν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν βέβηλον. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ φωτός. Ἡ δευτέρα εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ σκότους. Ἡ πρώτη ἡμπορεῖ νὰ περικλείσῃ τὸ ἀπροσμέτρητον καὶ τὸ θαυμαστόν. Ἡ βέβηλος δὲν ἡμπορεῖ νὰ πλαισιώσῃ παρὰ μόνον τὸ πεπερασμένον, τὸ γήινον, διότι τὰ πλαίσιά της εἶναι εὐθραυστα.

Τὸ πνεῦμα καὶ τὰ κριτήρια τῆς βεβήλου ἱστορίας ἐκφράζει ὁ Πέτρος, τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου, ὅταν ἀπομονώνει τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν προτρέπει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ τὸν θάνατον. Ἡ ἀπάντησις, ποὺ τοῦ δίδει ὁ Ἰησοῦς, καθορίζει τὴν οὐσίαν καὶ τὰ κριτήρια τῶν δύο ἱστοριῶν: «Ὁ ὄφρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων». Ἐγκόσμιον, σαρκικὸ κριτήριον εἶχεν ὁ Πέτρος

καὶ αἱ λύσεις ποὺ ὑπεδείκνυε, ἦσαν αἱ διέξοδοι τῶν σαρκικῶν ἀνθρώπων, οἱ δρόμοι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους περιγράφει καὶ ἐξιστορεῖ ἡ βέβηλος ἱστορία τοῦ κόσμου. Ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπακοή τοῦ Ἀβραάμ δὲν χωροῦν εἰς τὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Οὔτε ἡ πίστις καὶ ἡ καθαγιασμένη ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ. Καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν χωρεῖ καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Βάσει τῶν κριτηρίων τῆς λογικῆς ἀρνοῦνται ἱστορικότητα εἰς τὸ μεγαλύτερον γεγονός ποὺ ἀντίκρουσεν ἡ ἱστορικὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσοι μὲ δυσπιστίαν ἀντικρίζουν τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, ἀρνοῦνται ὁλόκληρον τὸ χριστιανικὸν οἰκοδόμημα. Χωρὶς τὴν Ἀνάστασιν, οὔτε ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Λόγου εἶναι νοητὴ, οὔτε παραδεκτὰ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, οὔτε αἱ ἀναστάσεις ποὺ ἐπραγματοποίησεν ὁ ἴδιος, κατὰ τὴν παρουσίαν του εἰς

σπουδάστου Μακαριότητος ἀγαπητὸς καὶ ὅλως πρόθυμος ἐν Χῶ ἀδελφός

† Ὁ Κυρίου ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου
τῇ 18ῃ Ἀπριλίου 1956.

Ἱερὰ καὶ Βασιλικὴ Μονὴ
τοῦ Θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὴ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ Κύριε Δωρόθεε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ ἀσπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορευόμενοι.

Ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν δικαιοδοσίας, τῷ Θεοβαδίστῳ Ὄρει τοῦ Σινᾶ, ἐδρισκόμενοι καὶ τὰς εὐχὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ ἀναφέροντες ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πρωτὶ καὶ μεσημβρία ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἐδσταθίας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, ἐκομισάμεθα ἔναγχος τὰ τίμια εἰρηρικὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος δι' ὧν τὸ μὲν ἀνακοινοῦται ἡμῖν τὴν ἐν γῆρῳ πλοῖν τελευτήν τοῦ αἰοιδίμου προκατόχου Αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Σπυριδωνος, τὸ δὲ τὴν ἐπ' αἰσίοις ἀνάροσιν Αὐτῆς ἐπὶ τὴν ἀρχιθρόνον σκοπιὰν τῆς ἀγιωτάτης ἐν Ἑλλάδι αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἡμῖν ἐξαγγέλλει, γενομένην ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπινεύσει τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Θεοφυλάκτου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου.

Ἀλλὰ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν παρέχει ἡ Ὑμετέρα γεραρὰ Μακαριότης ὅτι, ὡς μέχρι τοῦδε, οὕτω καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, φρονεῖς ἀκόλημτος ἔσται τῆς ἀμωμῆτος ἡμῶν πίστεως, προστάτης θερμὸς καὶ ποδηγῆτης τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὡς Πρόεδρος δὲ νῦν Ἐκκλησίας, ἦν ἠδλόγησεν ὁ Οὐράνιος Δομήτωρ καὶ ἐπλήθυνε τὰ τέκνα αὐτῆς, τηρήσῃ ἀρραγῆ τὸν μετὰ πασῶν τῶν ἀδελφῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν σύνδεσμον τῆς ἐν Χρι-

στῷ ἀγάπης, τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν ἀρετῶν, ἀτε μείζοντα οὐσης καὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος.

Εἰς τὰ ὡς ἄνω θείῳ βουλήματι οὕτως ἐπιτελεσθέντα καὶ ἀνακοινοῦμενα ἡμῖν ὀφειλετικῶς ἀπαντῶντες, εὐχαριστοῦμεν ὅλην ψυχῆ καὶ διανοίᾳ κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι τὴν λύπην τῆς ἀγιωτάτης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μεταστάσει τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς αἰμνήστου Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Σπυριδωνος εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀληθινήν, μετέβαλεν εἰς χαρὰν μεγάλην καὶ εὐκρινῆ ἀναδείξας διάδοχον ἐκεῖνον τὸν ἐν ἀρίστοις ἀρίστον μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Μακαριότητα, κεκοσμημένην τῇ τε θείᾳ καὶ θύραθεν ἐπιστήμῃ, ποιμάνασαν μέχρι χθὲς καὶ πρώην πολλῇ συνέσει τὰ ἐμπιστευθέντα Αὐτῇ λογικὰ πρόβατα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Κυθῆρων καὶ Ααρύσης καὶ παρέχουσαν λοιπὸν ἐκ προοιμίων τὰ ἐγγύνα τῆς ἀρίστης διοικήσεως τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Τῆς χαρᾶς ταύτης τῆς δικαίας καὶ εὐκρινεῖς πλήρως μετέχοντες καὶ ἡμεῖς μεθ' ἀπάσης τῆς εὐαγούς ἡμῶν Ἀδελφότητος καὶ τοῦ λοιποῦ μικροῦ χριστιανικοῦ ἡμῶν ποιμνίου, συγκαίρομεν ἐκ βάρους καρδίας τῇ Ὑμετέρᾳ σεπτῇ Κορυφῇ ἐπὶ τῷ ἐπαξίῳ προβιβασμῷ Αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἀγιώτατον Προεδρικὸν Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἱκετευόμεν λιπαρῶς τὸν καταβάντα ποτὲ ἐν τῷ Ὄρει τούτῳ καὶ νομοθετήσαντα Θεὸν ἀληθινόν, ὅπως ἐπιδαφιλεύσῃ Αὐτῇ ὑγείαν ἀκλόνητον καὶ δύναμιν ἐξ ὕψους, ἵνα ἐπὶ μήκιστον κοσμῆ καὶ κλειζῇ τὸν περιβλεπτόν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ εὐλογῇ τὸν περιούσιον λαὸν πάσης Ἑλλάδος πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχιπολίμενος Χριστοῦ.

Καὶ αὐθις τὴν τιμίαν Αὐτῆς Κορυφὴν χείλεσιν ἀδελφικοῖς ἀσπαζόμενοι, διατελοῦμεν, τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν περισπούδαστου Μακαριότητος ταπεινῶς ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Συναῖον ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Ἐν Συναίῳ τῷ Ὄρει τῇ 24ῃ Ἀπριλίου 1956.

τόν κόσμον, οὔτε καί τὸ μήνυμά του ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἐλπίδα διὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ χαμένου παραδείσου.

Τὸ τραγικὸν ὅμως τέρμα τῆς λογικῆς εἶναι ὅτι παραλογίζεται. Διότι ἂν ἤθελεν ἡ λογικὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν στενόκαρδον ὑποκειμενισμόν καὶ νὰ ἀρθῇ εἰς μίαν ὑψηλὴν στάθμην ἀντικειμενικότητος θὰ διεπίστωνε ὅτι παραλογισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ συνέπεια λογικὴ ἡ παραδοχὴ τῆς.

Τὰ γεγονότα εἶναι ἀπλὰ καὶ διαυγῆ.

Ὁ Ἰησοῦς κατηγορήθη, ἀνεκρίθη, ἐδικάσθη, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀπέθανεν ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν καὶ ἐτάφη ἐντὸς μῆματος. Ἔως ἐδῶ ἡ λογικὴ δὲν διατυπώνει καμμίαν ἀντιλογίαν. Τὸ σκῆνωμα ὅμως τοῦ Ἰησοῦ ἐχάθη ἀπὸ τὸν τάφον. Αἱ γυναῖκες καὶ ὅσοι διεπίστωσαν τὴν ἀπουσίαν του βεβαιώνουν ὅτι ἄγγελος ἐπληροφόρησεν ὅτι ἀνέστη. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἴσκει ἡ πληροφορία αὐτῆ, ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εἰς τὴν μίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἐμφανίζεται καὶ δύο μαθητὰς εἰς τοὺς Ἐμμαοὺς καὶ ἐμφανίζεται κατ' ἐπανάληψιν εἰς τοὺς μαθητὰς του, ὅταν αὐτοὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι καὶ περιφοβοὶ συνεδριάζον κεκλεισμένον τῶν θυρῶν.

Ἄλλ' ἡ ἐγκόσμιος σοφία, λέγει πὼς αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ἱστορία, ἀλλὰ μῦθος.

Ἄν ὅμως αὐτὰ εἶναι μῦθος, τότε ποία εἶναι ἡ ἱστορία;

Ἡ βέβηλος ἱστορία ἔχει τὴν ἀπάντησιν: Τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ἔλειπεν ἀπὸ τὸν τάφον, διότι ἐκλάπη.

Ἔστω λοιπὸν ἐκλάπη... Ἄλλὰ ἀπὸ ποίους ἐκλάπη; Καὶ διατί νὰ κλαπῇ;

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι δύσκολος.

Ἐκλάπη, λέγουν, ἀπὸ ἐκείνους ἀκριβῶς τοὺς ἀνθρώπους, πού ἰσχυρίσθησαν, ὅτι ἀνεστήθη καὶ οἱ ὅποιοι διέδωκαν, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, τὸν εἶδον κατ' ἐπανάληψιν, καὶ συνομήλησαν μαζί του καὶ ἔθεσαν καὶ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἤλων.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ μαθηταὶ του. Καὶ διεκλήρυσαν, λέγουν, ὅλα αὐτὰ, διότι μὲ μόνον τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, θὰ διειρηθεῖτο ἡ συνοχὴ τῶν πρώτων πιστῶν, ἡ ὁποία εἶχε κλονισθεῖ μετὰ τὴν νίκην τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ καὶ μετὰ τὸν σταυρικὸν του θάνατον. Μόνον μετὰ τὴν ἐπιβολὴν μιᾶς τέτοιας διαδόσεως, θὰ περισώζετο ὁ μῦθος τοῦ θεανθρωπισμοῦ, ὁ μῦθος τοῦ ἐνσαρκωθέντος λόγου.

Ὁ συλλογισμὸς ἐνθυμίζει πολὺ προτάσεις εὐφυοῦς δικηγόρου ἐνώπιον ἐπαρχιακοῦ Εἰρηνοδίκου.

Διότι, ἂν ὁ συλλογισμὸς δὲν σταματήσει ἐδῶ, ἀλλὰ προχωρήσει ἔως τὰ ἔσχατά του ὅρια, τότε ἡ εἰκὼν πού ἀποκαλύπτεται εἶναι πράγματι ἀποκρουστικὴ.

Ἡ μικρὰ κοινότης τῶν ἑνδεκα μαθητῶν ἐνεργεῖ σατανικῶτατα. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μεταβάλλεται εἰς σπεῖραν καὶ ἐξυφαίνει μίαν συνομοσίαν διὰ νὰ διατηρήσῃ ἐν ζωῇ ἕναν μῦθον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευαν πρῶτοι οἱ ἑνδεκα συνομῶται.

Ἐφόσον ὅμως τὰ πράγματα συνέβησαν ἔτσι, ὅπως ἠθέλησεν νὰ τὰ παραστήσῃ ἡ ἄρχουσα τάξις

τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ ἡ βέβηλος σοφία καὶ ἐπιστήμη ὄλων τῶν καιρῶν, πού ἀκολουθεῖ τὰ ἔχνη τῆς, διὰ νὰ ὑφάνουν τόσης ἐκτάσεως τερατώδη συνομοσίαν οἱ ἑνδεκα θὰ εἶχαν λόγους σοβαροῦς νὰ τὸ πράξουν.

Ποῖοι λοιπὸν εἶναι οἱ λόγοι πού τοὺς ἐξώθησαν εἰς τὴν κλοπὴν τοῦ σώματος καὶ εἰς τὴν ἐπινοήσιν τοῦ μύθου τῆς Ἀναστάσεως; Τί ἐπεδίωκαν μετὰ τὴν χάλκευσιν τόσον τερατώδους ψεύδους; Ποῖαν ἀτομικιστικὴν εὐδαιμονιστικὴν σκοπιμότητα ἐσχεδίαζον νὰ ὑπηρετήσουν; Ποῖα ἠθικὰ καὶ ὕλικὰ ὀφέλη νὰ καρπωθοῦν; Διότι, τέλος πάντων, μία τόσου σιελώδους ἀηδίας συνομοψία δὲν ἐξυφαίνεται διὰ τὸ τίποτε. Οὔτε παρόμοια ψεῦδη χαλκεύονται χάριν γούστου.

Ἦδη, τὸ γεγονὸς τῆς προδοσίας τοῦ Ἰούδα, τῆς συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ, τῆς δίκης του, τῶν ἐξευτελισμῶν καὶ τῆς σταυρώσεως τοῦ διδασκάλου, εἶχαν τόσον κλονίσει τὸ ἠθικόν των, τοὺς εἶχεν τόσον καταστήσει σαρκία περιδεῆ, ὥστε ἐξηφανίσθησαν, καὶ ἠρνήθησαν, κατ' ἐπανάληψιν, καὶ τὸν διδάσκαλον καὶ τὴν διδασχὴν του. Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν, εὐρισκόμενοι ὑπὸ τοιαύτας ψυχολογικὰς συνθήκας, νὰ συλλάβουν κάτι ἀπαράδεκτον ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκὴν νοοτροπίαν, ἡ ὁποία ἐδέσποζε τῶν σκέψεών των, καὶ νὰ ὑποστηρίξουν κάτι ἐγκοσμίως ἀπαράδεκτον;

Καὶ ἂν ἦσαν τόσον ταπειναὶ ὑπάρξεις, ὥστε νὰ θελήσουν νὰ οἰκοδομήσουν ἐπάνω εἰς ἕνα, ἰδικῆς των ἐπινοήσεως, ψεῦδος, πῶς ἐπραξάν, μετὰ τὸ ψεῦδος ὅσα θαυμαστὰ ἐπραξάν καὶ πῶς ἕνα ψεῦδος τόσον ταπεινώτατα χαλκευθὲν ἤμπορεῖ νὰ γίνῃ πηγὴ ἐμπνεύσεως τοιοῦτων κηρυγμάτων; Διότι ἡ λογικὴ δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀγνοῇ, ὅτι δὲν γίνεται νὰ τρέχῃ, ἀπὸ τὴν ἰδίαν πηγὴν, τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν.

Καὶ κάτι ἄλλο ὅμως.

Οἱ ἄνθρωποι, πού γίνονται σπεῖρα ἀπατεῶνων καὶ ἐξυφαίνουν ἕνα ψεῦδος, δὲν τὸ πράττουν ποτὲ διὰ σκοποῦς ἀγαθοῦς. Οἱ σκοποὶ εἶναι ἀνάλογοι μετὰ τὰ μέσα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, πού ἀκολουθοῦν τόσον ἀμαρτωλὴν μεθοδολογίαν, δὲν ἀποβλέπουν παρὰ πρὸς σκοποῦς σαρκικούς, πρὸς ἐγκοσμίους εὐδαιμονισμοὺς καὶ πρὸς ματαιοδόξους καταστάσεις. Τί παρόμοιον ὅμως ἐκαρπώθησαν οἱ Ἀπόστολοι;

Ἐκαρπώθησαν πείναν, δίψαν, κακουχίας, ψυχικὰς καὶ σωματικὰς κακώσεις, ἐξευτελισμοὺς, ραπίσματα, τὰ δεσμὰ τῶν φυλακῶν, τὰ βασανιστήρια, καὶ τέλος, τὸν μαρτυρικὸν θάνατον.

Ἦμπορεῖ, λοιπὸν, νὰ θεωρηθῇ εὐσταθοῦσα, μία λογικὴ πού ὑποστηρίζει ὅτι ἑνδεκα ἄνθρωποι, ὑπέστησαν τόσα δεινὰ καὶ ἐθανατώθησαν μετὰ θανάτους τόσον μαρτυρικούς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐμμελῶν εἰς ἕνα ψεῦδος ἰδικῆς των μάλιστα ἐπινοήσεως, πού σημαίνει ὅτι ἐγνώριζαν ἄριστα ὅτι εἶναι ψεῦδος;

Μόνον ἡ χρεοκοπία καὶ ἡ ἄρνησις τῆς λογικῆς ἤμπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τόσον τερατώδη παραλογισμόν. Τὰ ὅσα εἶπαν οἱ Ἀπόστολοι, ἦσαν λόγοι πού ἐπήγγαζαν ἄνωθεν. Καὶ ἡ ταλαίπωρος ζωὴ των καὶ τὸ μαρτυρικὸν των τέλος, πού ἐκύρωσαν τὴν διδασχὴν των, ἦσαν αἱ συνέπειαι τῶν ὄσων μεγάλων καὶ θαυμαστῶν εἰδαν. Διότι, ἂν δὲν εἶχαν ἰδῆ τὸν ἀναστηθέντα Χριστόν, ἂν δὲν τὸν εἶχαν ἀκούσει, ἂν δὲν εἶ-

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ζωγραφίζεται εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀγιογραφίαν μετὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγωγὴν ἢ ὁποῖα ὑπάρχει γενικῶς εἰς τὴν ἱεράν αὐτὴν καὶ λειτουργικὴν τέχνην. Ἐν αὐτῇ, πᾶν τὸ εἰκονιζόμενον διὰ σχημάτων καὶ χρωμάτων, καθίσταται πνευματικόν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς τὸ «πνευματικόν» ἢ χριστιανικὴ θρησκεία, καὶ οὐχὶ ἢ κατὰ κόσμον σοφία. Ἀντιθέτως, ἡ θρησκευτικὴ εἰκονογραφία τῆς Δύσεως εἶναι τελείως ἄμοιρος τοιαύτης πνευματικότητος, οὔσα ἀπλῶς μία τέχνη ἀναπαραστατικὴ, θέτουσα εἰς ἑαυτὴν ὡς σκοπὸν νὰ ἀναπαραστήσῃ, διὰ τῆς ἀποδόσεως κατὰ φυσικὸν τεχνικὸν τρόπον τῶν στοιχείων τοῦ φωτισμοῦ κόσμου, ἐν ἱερῶν πρόσωπων ἢ μίαν σκηνὴν ἐμπνευσμένην ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης ἀναπαραστάσεως ἐπιδιώκουσα νὰ συγκινήσῃ τὸν θεατὴν. Καὶ λέγω θεατὴν, καὶ οὐχὶ προσκυνητὴν, διότι οἱ τοιοῦτοι ζωγραφικοὶ πίνακες θεῶνται, ἐνῶ αἱ λειτουργικαὶ εἰκόνες προσκυνοῦνται. Εἰς τοὺς πίνακας τῆς εἰκονογραφικῆς τέχνης τῆς Δύσεως, τὴν πνευματικότητα τὴν ἔχει ἀντικαταστήσει ἡ κοινὴ συναισθηματικότης, καὶ οὕτω, ἀντὶ τῆς καταναύξεως ἢν προκαλοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ

χαν δεχθῆ τὴν χάριν, οὔτε θὰ ἔλεγαν ὅσα θαυμαστά εἶπαν, οὔτε θὰ ἔπρατταν τὰ «μύρια πᾶσαν ὑπερβαίνοντα φύσιν», ὅπως λέγει ὁ Χρυσόστομος.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἔργον των καὶ τὸ τραγικὸν τέλος των, καθιστᾷ τὴν μαρτυρίαν των ἱστορικωτέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην ἱστορικὴν μαρτυρίαν.

Οὔτε γέννημα μυστικῆς ἐκστάσεως καὶ ὀπτασιασμῶν εἶναι ἡ μαρτυρία αὐτῇ. Διότι δὲν πρόκειται περὶ ἐνός, ἀλλὰ περὶ πολλῶν. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασιν δὲν εἶναι ἕνας ἐκεῖνος ποῦ εἶδε καὶ ἤκουσε τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ ὅλοι. Καὶ δὲν εἶχαν χάσει τὰ ἐγκόσμια κριτήρια τῆς δυσπιστίας. Ὁ Θωμᾶς τὸ διεκλήρυξε καθαρά. Δὲν θὰ ἐπίστευε ἂν δὲν ἔθετε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἥλων. Καὶ τὸν ἔθεσε καὶ ἐπέισθη καὶ προσεκύνησεν. Καὶ ἐπέισθησαν ὅλοι, καὶ μαζί με αὐτοὺς ἡ ἱστορία, ἡ πραγματικὴ, ἡ ἱστορία τοῦ φωτός καὶ ὄχι ἡ ἱστορία τοῦ σκότους. Ἡ ἱστορία ποῦ ἀντλεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ἡ ἱστορία ποῦ ἔγραψεν ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος κατηγορηματικὰ διακηρύσσει τὰ ἐξῆς στὴν πρώτη Ἐπιστολῇ του·

1) Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἑθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς·

2) Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἐωράκαμεν καὶ μαρτυροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν.

3) Ὁ ἐωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

χριστιανοῦ αἱ λειτουργικαὶ εἰκόνες, καὶ γενικῶς αἱ λειτουργικαὶ τέχναι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ θρησκευτικοὶ πίνακες τῆς Δύσεως προκαλοῦσιν ἀπλῶς τὴν συγκίνησιν, ὅπως λ. χ. ἐν δραματικῶν ἔργων παριστάμενον ἐπὶ σκηνῆς θεάτρου. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον οἱ πίνακες τῶν ζωγράφων τῆς δυτικῆς θρησκευτικῆς τέχνης, ὅπως π. χ. Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως, χρησιμεύουσιν ὡς πρότυπα διὰ τὴν κατασκευὴν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, αἵτινες ἔχουσι θρησκευτικὸν τι θέμα, ὡς εἶναι τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, τὰ μαρτύρια τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸ κολοσσαῖον καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ υπόθεσις καὶ σκηνοθετικὴ πλοκὴ λαμβάνεται ἐπίσης ἀπὸ λογοτεχνικὰ ἀναπαραστατικὰ ἔργα, ὡς εἶναι π. χ. τὸ Quo vadis.

Ἡ λειτουργικὴ εἰκονογραφία, ἢ ἄλλως ὀνομαζομένη ἀγιογραφία ἢ βυζαντινὴ ζωγραφικὴ, ὑπερέχει τῆς ἄλλης, τῆς ἀναπαραστατικῆς θρησκευτικῆς ζωγραφικῆς, ὅσον ὑπερέχει τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπέναντι τῶν συγγραμμάτων τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, ὅσον ὑπερέχει τὸ πνεῦμα, ἀπέναντι τῆς ὕλης, ὅσον ὑπερέχει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπέναντι τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀνέσεως.

Κατὰ ταῦτα, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος παρίσταται ἐν τῇ ἡμετέρῃ ὀρθόδοξῃ ἀγιογραφίᾳ κατὰ τρόπον θεολογικόν, ἐν λειτουργικῇ εἰκόνι, ἣτις προκαλεῖ τὴν κατάνυξιν τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ οὐχὶ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ εἰκὼν αὕτη τῆς Ἀναστάσεως δὲν εἶναι ἄλλο, εἰ μὴ ἢ διὰ χρωμάτων καὶ σχημάτων ἔκφρασις καὶ διατύπωσις τῶν αὐτῶν ἱερῶν ἐνοιῶν, αἵτινες ἐκφράζονται διὰ τοῦ λειτουργικοῦ λόγου καὶ τῆς λειτουργικῆς μουσικῆς εἰς τὸ ἐξαισιον τροπάριον τοῦ Πάσχα: «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Εἰς τὸ μέσον παρίσταται ὁ Κύριος ἐν μεγάλῳ σχήματι, κραταῖος λυτρωτῆς, εἰς στάσιν βιαίαν μὲν, ἀλλ' οὐχὶ παράφορον, σύρων ἐκ τῶν μνημάτων τοὺς πρωτοπλάστους, τὸν Ἀδὰμ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ τὴν Εὐὰν διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Οἱ ἀχραντοὶ πόδες του διὰ σφοδρᾶς κινήσεως καταπατῶσι τὸν θάνατον, στένοντα καὶ τρέμοντα ἐντὸς ζοφεροῦ ἀντροῦ, παριστῶντος τὸν Ἄδην, καὶ καταπλακωμένον κάτωθεν τῶν σιδηρῶν καὶ ἀκαταλύτων πυλῶν αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἐξηθρωμένον, πατεῖ ὁ Κύριος. Ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ βαράθρου παριστῶνται συμβολικῶς μοχλοὶ τεθραυσμένοι, κλεῖθρα, κλεῖδες, ἀλύσεις, ἥλοι, ἐκσφενδονιζόμενα ὡς δι' ὑπερφουῶν τινος ἐκρήξεως. Τὸ πρόσωπον τοῦ Λυτρωτοῦ εἶναι αὐστηρόν, ἀλλ' ἡ αὐστηρὰ ἔκφρασις αὐτοῦ εἶναι συγκερασμένη μετὰ πραότητος καὶ μεγαθυμίας. Εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας φέρει τοὺς τύπους τῶν ἥλων, τὰ φοβερὰ σημεῖα ἐκ τῶν ὁποίων προῆλθεν ἡ κραταῖα νίκη ἐπὶ τοῦ κάτωθεν τῶν αἱμασόντων ἀχράντων ποδῶν κατακειμένου θανάτου. Ὁ Κύριος εἶναι περιβεβλημένος κυανοῦν εὐρύπτυχον ἱμάτιον μετὰ χρυσοειδῶν μαρμαρυγῶν, τὸ ὁποῖον κυματίζει ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς Αὐτοῦ εἰς τὸν καινὸν καὶ πανευφρόσυνον ἀέρα τῆς παλιγγενεσίας.

Ἐκ δεξιῶν παρίστανται οἱ ἐν τῷ Ἄδῃ καθειργμένοι δίκαιοι καὶ πατριάρχαι, οἱ πρὸ αἰῶνων θανόντες, ὁ Ἐνώχ, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἡλίας, ὁ Δαυὶδ, ὁ Σολομὼν καὶ ἄλλοι ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Λυτρωτὴν εἰς σχῆμα ἱκεσίας, ἐξ ἀριστερῶν δὲ παρίστανται ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ὑποδεχόμενος τὸν Κύριον ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς ὑπεδέχθη Αὐτὸν καὶ πρότερον σαρκωθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ζωγραφίζεται οὕτω ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Ἀναστάσεως κατὰ τὸ ρῆμα τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος ὅτι, μετὰ τὴν ἀποτομὴν αὐτοῦ μετέβη (καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ πιστοῖς προάγγελος) τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Παρ' αὐτὸν ἴσταται ὁ δίκαιος Ἄβελ, νεαρὸς ποιμὴν, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ἄλλοι δίκαιοι, ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστήσαντες τῷ Θεῷ, χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς εἰκόνος τῆς Ἀναστάσεως καθίσταται φανερόν, ὅτι ἡ ἀγιογραφία ἐκφράζει διὰ τοῦ ζωγραφικοῦ τρόπου ὅ,τι ἀκριβῶς ἐκφράζει ἡ ὑμνωδία διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ψαλμωδίας, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λειτουργικὸν τρόπον. Τὰ ἔργα τῶν λειτουργικῶν τεχνῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἶναι ὑπομνήματα εἰς τὰ ἱερά κείμενα, ἀφορῶντα, τὰ μὲν ἔργα τῆς ἀγιογραφίας εἰς τὴν ὄρασιν, τὰ δὲ ἔργα τῆς ὑμνωδίας εἰς τὴν ἀκοήν, καὶ οὕτω ἀγιάζοντα τὰς αἰσθήσεις τοῦ πιστοῦ, καὶ καθιστῶντα ταύτας ἔργα πνευματικά.

Ἡ Ἀνάστασις εἰκονίζεται, ἀκριβῶς ὅπως ψάλλεται εἰς τὰ τροπάρια τοῦ Πάσχα, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸ πασίγνωστον, παρ' ἡμῖν «Χριστὸς ἀνέστη». Ἀλλὰ καὶ εἰς πλεῖστα ἄλλα θεσπέσια τροπάρια τοῦ Πάσχα ἐνυ-

πάρχει ἡ περιγραφῆσα εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως, ὡς λ. χ. εἰς τὰ ἀκόλουθα σταχυολογήματα ἐκ τῆς πασχάλινῆς ὑμνογραφίας: «Σύμβολα τῆς ταφῆς σου παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνας. Νῦν δὲ τὰ κρύφια σου θεανδρικῶς διετράνωσας καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ, Δέσποτα, οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν σου, Κύριε, κραυγάζουσιν.» «Ὁ ἄδης, Λόγε, συναντήσας σοι ἐπικράνθη, βροτὸν ὄρων τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μάλωφι καὶ

πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκεν.» «Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν. Σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, κραταιέ, ζωαρχικῆ παλάμη τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι λύτρωσιν· ἀψευδῆ, Σῶτερ, γεγονώς νεκρῶν πρωτότοκος.» «Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συνέτριψας μοχλοῦς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξάνεστης τοῦ τάφου.»

Ἀτυχῶς, ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν νὰ ζωγραφεῖται ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις οὐχὶ κατὰ τὴν ὀρθόδοξαν ἀγιογραφικὴν παράδοσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμιστά θρησκευτικὴν παράστασιν τῶν πινακῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους παρίσταται ὁ Χριστὸς ἐξερχόμενος τοῦ μνήματος γυμνὸς ὡς ἀθλη-

τῆς, καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς σημαίαν. Ἀναπαρίσταται, δηλαδή, ἡ Ἀνάστασις, ὡς ἐφαντάστη ὁ ζωγράφος ὅτι θὰ συνέβη περίπου αὐτῇ, ἐὰν εὕρισκετο παρὰ τὸ μνημεῖον ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς διὰ νὰ τὴν ἴδῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἀνάστασις κατέστη θέαμα ἐξωτερικὸν καὶ οὐχὶ μυστήριον ὑποτυπούμενον διὰ λειτουργικοῦ τρόπου.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (*)

'Επιστολή τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Μετάφρ. ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ).

Τῷ Προέδρῳ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Ἐπισκόπῳ Δρι Otto Dibelius

Τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Δρι W. A. Visser't Hooft.

'Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, Ἀξιότιμε κ. Γενικῆ Γραμματεῦ,

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης ἔλαβε τὰς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 Ὀκτωβρίου 1954 ἀνακοινώσεις, αἰτινες ἐστάλησαν εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους ὑμῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βόριδος, περιεχοῦσας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Β' ἐν Ἐβανστον συνελθούσης Συνελεύσεως, τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Τμήματος ἐπὶ τῶν Διεθνῶν Ζητημάτων, τὰς ἐπὶ μέρους ἀποφάσεις, τὸ ἔργον Evanston Speaks καὶ ἄλλα τινὰ ἔγγραφα τῆς Β' Συνελεύσεως.

Ἐμελετήσαμεν ἅπαντα τὰ ἔγγραφα ταῦτα, καὶ ἐμβαθύναντες ἐπὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, θεωροῦμεν καθήκον ἡμῶν ὅπως ἐκφράσωμεν τὰ κάτωθι πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν:

Ἄνευ ἀποκηρύξεως τῆς βασικῆς ἀρχῆς αὐτῆς ὑπὲρ τῆς μὴ ἀναμίξεως εἰς τὰ πολιτικά, ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν παύει νὰ ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς τῶν μελῶν αὐτῆς, ὑπὸ τὰς πολισιχδεῖς αὐτῆς μορφάς. Λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ σημεῖα ταῦτα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς, ὀδηγεῖ τοὺς πιστοὺς αὐτῆς εἰς μίαν Χριστιανικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς.

Τὰ ἔγγραφα, διὰ τὰ ὁποῖα ὀμιλοῦμεν, θίγουσι κυρίως τὴν παροῦσαν διεθνήν κατάστασιν, τὰ ἐρωτήματα καὶ προβλήματα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης ὑπὸ τὸ πρῶσμα τῆς Χριστιανικῆς συνειδήσεως, ὡς ἐκδηλοῦνται ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν.

Καθὼς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἀκολουθούντων, θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰ προβλήματα ταῦτα λόγῳ τῶν στενῶν σχέσεών των πρὸς τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν, τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κηρυττομένην.

Τὸ πρόβλημα τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως τῶν διαφόρων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν συστημάτων παραμένει σήμερον, τῇ ἀληθείᾳ, πρόβλημα ὑψίστης σπουδαιότητος. Τοῦτο ἐπὶ πλείστον καθίσταται σπουδαιότερον ἐν τῇ Χριστιανικῇ αὐτοῦ σημασίᾳ, ἐφ' ὅσον ἡ διαφύλαξις τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ὁποία εἶναι καθήκον ἡμῶν, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς αὐτοῦ λύσεως. Ἡ εἰρήνη εἶναι ὁ βασικὸς παράγων διὰ τὴν δημιουργικὴν δρᾶσιν ἀπάντων τῶν λαῶν, ὁ χρόνος ὅστις ἐπεκτείνει τὴν γενικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἰδιαιτέρως τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐξε-

λίξεως. Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς εἰρήνη σημαίνει τὴν μακαρίαν ἐκείνην κατάστασιν τοῦ καταρτισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν ἐπιδόσεων (σκοπῶν) ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἥτις κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου αὐπερέχει πάντα νοῦν) (Φιλιπ. 4,7) καὶ ἥτις καλεῖται «ἵνα βραβεύσῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν» (Κολ. 3,15). Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς ταύτης προοπτικῆς, ἐμελετήσαμεν πάντα τὰ προβλήματα ταῦτα, ἅτινα ἐκφράζονται εἰς τὰ ἄνωθι σημειωθέντα ἔγγραφα.

Λόγῳ τῆς ἐμφάσεως, τὴν ὁποῖαν ἀποδίδει τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῆς ἐκκλήσεως ἐπεστήσαμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπ' αὐτῆς. Αἱ ἐν αὐτῇ περιλαμβανόμεναι γνώμαι πρὸς διακανονισμόν τῶν μεταξύ τῶν ἐθνῶν σχέσεων δὲν εἶναι νέαι δι' ἡμᾶς. Μᾶς ἐδόθη πολλάκις ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκφράσωμεν τὴν γνώμην ἡμῶν ἐφ' ὅλων τῶν ἀποφασῶν τούτων δημοσίᾳ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐμφανίζηται αὐτὴ ὑπὸ τὴν Χριστιανικὴν ἐκδοχὴν. Ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς Ἐκκλήσεως, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν πρὸς τὴν κλήσιν διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας ἀτμοσφαιρας ἐν ταῖς κοιναῖς σχέσεσι μεταξύ τῶν διαφόρων Κρατῶν, μιᾶς ἀτμοσφαιρας, ἐντὸς τῆς ὁποίας δὲν θὰ ὑφίσταται θέσις μὴ φιλικῶν σχέσεων μεταξύ γειτόνων.

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἔχει πρὸ πολλοῦ καταδικάσει τοὺς σπόρους, οἵτινες σπειροῦνται ὑπὸ ὀρισμένων μιλιταριστικῶν κύκλων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἀτμοσφαιρας φόβου μεταξύ τῶν ἐθνῶν καὶ ἀδικαιολογήτου ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν εἰρηνόφιλον τακτικὴν τῆς ἡμετέρας χώρας. Καὶ οἱ πόθοι καὶ αἱ συστάσεις, αἱ ἐκφραζόμεναι ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ καλοῦσαι τὰς κυβερνήσεις καὶ τοὺς λαοὺς ὅπως συνεχίσωσι τὰς συζητήσεις καὶ προωθήσωσι τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπισκέψεων διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ πνεύματος τῆς ἀλληλοκατανοήσεως, συνιστοῦν, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, μίαν σοβαρὰν βᾶσιν διὰ τὴν εἰρηνικὴν συνυπάρξιν τῶν διαφόρων κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν συστημάτων, ἰδίῃ τῇ τιμότητι καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὰς σχέσεις μεταξύ ἐθνῶν, αἰτινες εἶναι ἀναγκαῖαι διὰ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς τοιαύτης προσπάθειας κατέχουσι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Θεοῦ ἀνεκτίμητον σημασίαν, ὅποτε καὶ γινόμεθα μέτοχοι τοῦ ἀπείρου Αὐτοῦ ἐλέους.

Ἡ Ἐκκλησία κατόπιν ἀναφέρει δύο εἰδικὰ σημεῖα, ἅτινα ἐνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν σημασίας πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποφύγῃ μίαν καταστροφὴν:

1) Τὴν καταδίκην πάντων τῶν ὀπλων διὰ τὴν μαζικὴν καταστροφὴν, περιλαμβανομένης καὶ τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς ὑδρογονικῆς βόμβας, καὶ τὴν λήψιν μέτρων διὰ διεθνή ἔλεγχον πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀσφαλείας πάντων τῶν ἐθνῶν, ὁμοῦ μεθ' ἑνὸς σημαντικοῦ περιορισμοῦ πάντων τῶν ὀπλων.

2) Τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα ὅτι οὐδὲν ἔθνος θὰ ἀναλάβῃ ἐπιθετικὰς καὶ ἀνατρεπτικὰς ἐνεργείας εἰς ἄλλας χώρας οὔτε καὶ θὰ ἐνισχύσῃ αὐτάς.

Ἡ διακήρυξις αὕτη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ κοινοῦ πόθου,

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 164.

1. Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ. The Ecumenical Review, ἐθν. ἀν.

τὸν ὁποῖον τρέφουν πᾶσαι αἱ φιλειρηνικαὶ δυνάμεις, αἵτινες εἶναι πεπεισμένοι, ὅτι ἡ καταδίκη πάντων τῶν ὄπλων τῆς μαζικῆς καταστροφῆς καὶ ὁ περιορισμὸς πάντων τῶν ἄλλων ὄπλων καὶ τῶν ἐξοπλισμῶν ἀποτελοῦν μίαν ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος συμβολὴν διὰ τὴν εἰρήνευσιν τοῦ κόσμου καὶ ἐν ἐχέγγυον διὰ τὴν ἀλληλοκατανόησιν καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν λαῶν, ἐνῶ ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῆς κυβερνητικῆς ἀρχῆς περὶ τῆς μὴ ἀναμίξεως καταθέτει τὸ σπουδαιότατον θεμέλιον διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας ἀτμοσφαιρας εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις. Ἡ χριστιανικὴ συνείδησις μᾶς ὁδηγεῖ ἀναγκαστικῶς πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην. Ὁ προφήτης καὶ ψαλμωδὸς Δαυὶδ, μαρτυρεῖ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Θεὸς παραλύει τὴν ἀπόλυτον αὐτοπεποιθήσιν τοῦ ἰσχυροῦ (Ψαλμὸς 10,5). Καὶ ὁ προφήτης Ἡσαίας προλέγει τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον, οἱ ἄνθρωποι θὰ βαδίζωσι τὰς ὁδοὺς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ μεταμορφώσωσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ γνωρίζωσι τὸν πόλεμον (Ἡσ. 2,4). Μήπως τὸ καθήκον, ὅπερ ἀντιμετωπίζει ἡ χριστιανικὴ συνείδησις σήμερον δὲν συνιστᾷ μίαν ἀποφασιστικὴν προσπάθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον;

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ δημιουργία μιᾶς διεθνῶς ὑπὸ πάντων ἐλεγχομένης τάξεως θὰ συνεισφέρει εἰς τὸ νὰ θέσῃ τέρμα τι εἰς τὸν συναγωνισμὸν τῶν ὄπλων μεταξύ ὀρισμένων μεγάλων δυνάμεων καὶ εἰς τὸ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὰς ὅπως ἀποκηρύξωσι τὴν ἐπέκτασιν τῆς δυνάμεώς των διὰ τῆς ἐκφοβίσεως τῆς χρήσεως ἢ διὰ τῆς χρήσεως ὄπλων καὶ τὰς διαφωνίας αὐτῶν μετ' ἄλλων ἔθνων. Εἶναι δυνατὸν ἡ χρήσις τῆς δυνάμεως νὰ ἀποδειχθῇ μία δικαία αἰτιολογία; Οἱ ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης δὲν πρέπει νὰ λησμονῶσι ὅτι κατὰ τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ βασιλέως Σολομῶντος «ὁ σπείρων φαῦλα θερίσει κακά» (Παρ. 22,8).

Θεωροῦμεν ἠθικὸν ἡμῶν χρέος ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν κατανόησιν καὶ συμπάθειαν ἡμῶν διὰ τὰ δίκαια αἰτήματα τῶν λαῶν εἰς τὰς οἰκονομικῶς μὴ ἀνεπτυγμένας χώρας καὶ διὰ τὴν φωνὴν αὐτῶν πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς ὅπως τοὺς βοηθῶσιν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιωτικοῦ αὐτῶν ἐπιπέδου, καθὼς συμπεριλαμβάνονται ταῦτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν μεγάλων δυνάμεων θὰ ἀποδεσμεύσῃ τὰ ἀναγκαῖα μέσα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ εὐγενοῦς τούτου σκοποῦ. Ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐπιδεικνύωμεν δὲν εἶναι ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος (Γαλ. 5,22. Κολ. 3,12), δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἐλεήμονες καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν φιλεύσπλαγχνός ἐστιν (Λουκ. 6,36);

Συναισθανόμεθα ἐπίσης ὅτι αἱ προσπάθειαι τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλλιτέρας κατανοήσεως μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἔθνων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐνισχύσεως στενωτέρων φιλικῶν σχέσεων μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ πνεύματος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα κατακλείοντα τὸν κόσμον, θὰ προσέφερον ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ δικαίου ἐπὶ τῆς γῆς.

Παρομοίως σπουδαιότητος ἐπίσης εἶναι ἀναμφιβό-

λως καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ Παγκοσμίου Χριστιανισμοῦ διὰ τὴν εἰρήνην, ἥτις ἀνέρχεται πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, μετὰ τῆς βεβαίας ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἀδιάσειστον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος εἰς Χριστόν, τὴν πηγὴν τῆς εἰρήνης.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἠθικοὺς καὶ πρακτικοὺς παράγοντας, οἵτινες δύνανται νὰ προαγάγωσι τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας διεθνῶς τάξεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς φιλίας μεταξύ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, λαμβάνομεν τὸ θάρρος ὅπως ὑποδείξωμεν τὸν ἐνεργὸν ρόλον τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ἐπετέλεσεν ὑπολογίσιμον προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν δι' ἀναριθμήτων πρακτικῶν ἐνεργειῶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην κατὰ τὰ ἔτη 1948-1954. Ἡ κίνησις τῶν Ὑποστηρικτῶν τῆς εἰρήνης ἰδιαιτέρως ἐδέχθη τὰς εὐλογίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐμβλέπει ἐν αὐτῇ τὴν εὐσεβῆ συνάθροισιν (κοινωνίαν) τῶν ἀνθρώπων τῆς καλῆς θελήσεως διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς συνεχοῦς εἰρήνης μεταξύ τῶν ἀτόμων. Ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει κερδίσει εὐρεῖς χριστιανικοὺς κύκλους ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει διὰ τὴν κίνησιν ταύτην, ἥτις ἔχει ἀναμφιβόλως συνεισφέρει εἰς τὴν ἐνδυνάμωσιν τῶν εὐεργετικῶν αὐτῆς καρπῶν ἐπὶ τῆς διεθνῶς καταστάσεως.

Ὡς πρὸς τὴν ἔμπρακτον συμμετοχὴν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν τῆς διεθνῶς καταστάσεως, θεωροῦμεν φρόνιμον νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ Δυτικοὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ διερευνώσωσι τὰς ἀντιλήψεις αὐτῶν ὡς πρὸς τὸ δυνατὸν τῆς ὑπάρξεως διαφόρων μορφῶν τῆς ἀνθρωπίνης «συνυπάρξεως» καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο πλήρως νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν Χριστιανικὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν εἰρήνην ὡς μίαν καθολικὴν (παγκόσμιον) χριστιανικὴν ὑποχρέωσιν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἰς τὰς προσπάθειαις διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἀτμοσφαιρας ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχωσιν ἀκόμη πολλὰ, πλεῖστα.

Δὲν σφάλλομεν ὅταν λέγομεν, ὅτι ἡ ἀπλὴ ἐκφρασις μιᾶς δικαίας προτάσεως δὲν θεωρεῖται σήμερον ἀρκετῆ. Μᾶλλον δέ, δὲν ἤλθεν ὁ καιρὸς ὅτε τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ὀφείλει νὰ καλέσῃ τοὺς χριστιανούς, τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ὅπως ζητήσωσιν ἀπὸ τὰς Βουλὰς καὶ τὰς Κυβερνήσεις αὐτῶν τὴν λήψιν συγκεκριμένων μέτρων πρὸς διακανόνισιν τῆς διεθνῶς ἀτμοσφαιρας, ἰδιαιτέρως δὲ καθὼς ὑποδεικνύεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Β' Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ ἐπιμείνωσιν ἐπὶ τῶν αἰτημάτων αὐτῶν; Τυχάνει εὐρέως γνωστὸν ὅτι ἡ ἀπόφασις, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ἡ Βορειο-Ατλαντικὴ Συμμαχία («NATO») κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1954, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν νομιμοποίησιν τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου διὰ τῶν ἀτομικῶν ὄπλων καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἀτμοσφαιρας, ἥτις θὰ καθίστα πιστευτὸν

ὅτι εἰς τοιοῦτος πόλεμος θὰ ἦτο ἀναπόφευκτος. Διὰ τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἐπιτιθέμενοι διὰ τῶν ἀτομικῶν ὄπλων πρέπει νὰ σταματήσωσι. Καὶ μόνη ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἐπιβάλλει αὐτό. Πρὸς τὴν ἀγάπην ταύτην Αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν καλεῖ ἡμᾶς, ὅτε ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Φαρισαίου καὶ λέγει ὅτι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν ἀγάπην τὴν πρὸς τὸν Θεόν καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἐντολῶν πᾶς ὁ κόσμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται (Ματθ. 22,37-40).

Αἱ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ νέου κινδύνου, ὅστις ἐκφοβίζει τὸν κόσμον, μέθοδοι ἐξετέθησαν εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ Γραφείου τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης, αἵτινες κατὰ τὸν ἐντονώτερον τρόπον, καταδικάζουσι τὸν ἀτομικὸν πόλεμον ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν παραγωγὴν τῶν ἀτομικῶν ὄπλων. Εἰς τὴν τελευταίαν ἀνάλυσιν αἱ ἀποφάσεις αὗται δεικνύουσι τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ταχυτάτην ἀπόκτῃσιν μιᾶς τακτικῆς συνεχοῦς συζητήσεως μεταξὺ τῶν κυβερνήσεων, πρὸς τὸν ἀφοπλισμὸν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἀτομικῆς δυνάμεως ἀποκλειστικῶς δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς. Ἄνευ ἐπιφυλάξεων χαιρετίζομεν τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης διὰ μίαν κοινὴν ἐκστρατείαν εἰρήνης διαμαρτυρίας κατὰ τοῦ ἀτομικοῦ πολέμου, καὶ ἐκφράζομεν τὴν πεποίθησιν ἡμῶν ὅτι αἱ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων ὑπογραφαί, αἱ τιθέμεναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης ἐν Βιέννῃ ἀπευθυνθεῖσαν θὰ ἀποτελέσωσιν ἐν ἀμετακίνητον ἔρεισμα κατὰ τῶν φίλων τοῦ πολέμου, καλούμεν δὲ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ θέσῃ ἑαυτὸ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Χριστιανῶν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Κινήσει πρὸς ὑποστήριξιν τῆς Ἐκκλήσεως, μετὰ τῆς ἀπολύτου βεβαιότητος ὅτι αἱ ὑπογραφαί των θὰ ἀποτελέσωσι μίαν σταθερὰν συμβολὴν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τῷ κόσμῳ καὶ μιᾶς ζωῆς ἀπληλαγμένης κινδύνων.

Μία ἀντικειμενικὴ στάσις ἐκ μέρους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Εἰρήνης θὰ γίνῃ ἀναμφιβόλως δεκτὴ ὑπὸ τῶν φίλων τῆς εἰρήνης, τῶν προοδευτικῶν ἀνθρώπων, μετὰ βαθείας ἱκανοποιήσεως.

Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ παύσῃ κάθε προκατειλημμένην γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῆς δράσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης. Ὅποιαν σημασίαν θὰ εἶχε διὰ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Εἰρήνης! Ἐπὶ πόσον θὰ ἠύξανε τὸ κύρος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν περιπτῶσιν ταύτην! Καὶ πόσον ἐγγυτέρα θὰ ἦτο ἡ ποθητὴ διαφύλαξις τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἐνὸς νέου πολέμου!

Τοιαύτην γνώμην ἔχομεν περὶ τῆς Ἐκκλήσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Σημειοῦμεν ὅτι τὸ κείμενον τοῦ διαγγέλματος τῆς Β' Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαίτερος ἡ Ἐκθεσις περὶ «τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ἀγῶνι διὰ μίαν Παγκόσμιον Κοινωνίαν» περιέχουσι ἐκτὸς τῶν βασικῶν σημείων

τοῦ Διαγγέλματος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπίσης καὶ κατὰ μέγα μέρος καθαρῶς πολιτικὰ ζητήματα, ἅτινα παρουσιάζουσι τὴν σημερινὴν παγκόσμιον κατάστασιν ὑπὸ τὴν μορφήν μιᾶς κατὰ τὸ πλεῖστον προκαταλειμμένης μορφῆς.

Θὰ ἀναβάλωμεν τὰς τελικὰς κρίσεις ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τούτων ἕως ὅτου λάβωμεν τὴν Ἐκθεσιν τῆς Β' Συνελεύσεως τοῦ Ἐβανστον, ἣν ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ ἀποστείλητε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τμηματικὴν ἔκθεσιν «Evanston speaks», ἰδιαίτερος εἰς τὸ Γ' τμήμα περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, δυστυχῶς πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία ἐμποδίζεται εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας, ἐνθα αἱ οὕτω καλούμεναι Ἐθνικαὶ Ἐκκλησίαι, δηλαδὴ αἱ κυριαρχοῦσαι Ἐκκλησίαι, διώκωσι τὰ μέλη τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν τῇ βοήθειᾳ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας.

Εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, καθὼς τυγχάνει εὐρέως γνωστόν, ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία, ἡ ἀνεμπόδιστος δρᾶσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξασφαλίζεται καὶ ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅστις ταυτοχρόνως ἀποκλείει κάθε ἀνάμιξιν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἔξω. Αἱ πολλαὶ ἀποστολαὶ ἐκ κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, αἵτινες ἐπισκέπτονται τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι τὸ γεγονός τοῦτο. Ἐφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἀφ' οὗ ἤλθον εἰς ἐπαφὴν κατὰ πολλοὺς τρόπους μετὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Καὶ χαίρομεν βλέποντες ὅτι αἱ μαρτυρίαι αὗται δὲν ἔμειναν ἀποτελέσματος.

Ἐν τέλει παρακαλοῦμεν ὅπως δεχθῆτε τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας διὰ τὸν κόπον, εἰς ὃν ὑπεβλήθητε ἀποστέλλοντες τὴν προσημειωθεῖσαν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ κείμενα. Ἐπίσης πάντοτε ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὸ ἔργον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, καὶ θὰ θεωρήσωμεν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς ἐὰν λαμβάνωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς ἐπισήμους καὶ ἄλλας ἐκδόσεις αὐτοῦ.

Εἴθε ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, νὰ εὐλογῇ τὴν πρόδον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, κατὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου (Ψαλμ. 24,4-5,10). Μετὰ τῆς ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ὁ Κουρτίτσκι καὶ Κολόμνης Νικολαοῦ

Τῆ 21η Φεβρουαρίου 1955.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας¹.

Davos, Αὐγούστου 5, 1955.

Τῷ Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῳ Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσιῶν καὶ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μακαριώτατε,

Ἐλάβομεν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐνδιαφέροντος τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21ης Φεβρουαρίου 1955 γράμμα,

1. Ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ. The Ecum. Rev. 5. α.

ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιβεβαιούται ἡ λήψις ἐκ μέρους τῆς Μακαριότητος ὑμῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὠρισμένων ἐγγράφων τῆς Β' Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἐβανστον καὶ ἐπὶ ὠρισμένων ἐκ τῶν ὁποίων γίνονται περινούσταται παρατηρήσεις. Τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπαντήσεως ὑμῶν ἐγνωστοποιήθη εἰς τὰς Ἐκκλησίας—Μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀνεγνώσθη ὑπὸ Χριστιανῶν ἀνηκόντων εἰς διαφόρους ὁμολογίας καὶ ἐθνικότητας. Ὡς πρῶτον καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν διὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ νὰ προσθέσωμεν ἀμέσως ὅτι θερμῶς εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν ὅπως ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη τῶν ἐπιστολῶν γίνῃ ἢ ἀπαρχὴ μᾶς νέας κινήσεως πρὸς ἀνταλλαγὴν τῶν χριστιανικῶν πεποιθήσεων καὶ ἐμπειριῶν μεταξὺ ἡμῶν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀνέφερον ἰδιαιτέρως τὸ πρόβλημα τῆς προσφορᾶς τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, ἥτις ἀπετέλει τὸ θέμα τῆς Ἐκκλήσεως τοῦ Ἐβανστον. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ συμφωνήσητε ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον τῶρα νὰ διευρύνωμεν τὰς συζητήσεις ἡμῶν καὶ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν βαθυτέρων μορφῶν (πλευρῶν) τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπὶ τῶν οὐσιωδῶν ζητημάτων τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ συνειδήσεως, καὶ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης νὰ στραφῶμεν ἐκ νέου εἰς τὰ θέματα τῶν ἐνεργειῶν τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ κόσμῳ.

Μία ἐκ τῶν βαθυτάτων ἐμπειριῶν ἡμῶν ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις νέων ὁδῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ εἰς Θεὸς καὶ Σωτὴρ πάντων ἡμῶν ἤξιωσεν ἡμᾶς ὅπως γίνωμεν μέτοχοι τῶν ποικίλων χαρισμάτων ἅτινα ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Αὐτοῦ. Πιστεύομεν μετὰ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅτι «ἐκάστῳ δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον» καὶ ὅτι «πάντα ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται» (Α' Κορ. 12,4-11).

Ὁ ὑπέρτατος ἡμῶν σκοπὸς ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει εἶναι ἡ ὑποταγὴ εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου: «μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ» (Ἰω. 15,9). Ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ τῆς ὑποταγῆς ἀκριβῶς ἐπιζητοῦμεν νὰ δουλεύσωμεν τῷ Χριστῷ, ὅστις προσηυχῆθη «ἵνα ὦσιν ἐν ... ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σὺ με ἀπέστειλας» (Ἰω. 17,23). Εὐγνωμονοῦντες ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν τῇ καθόλου Οἰκουμενικῇ Κινήσει, διὰ μέσου προσωπικῶν ἐπαφῶν, συνεδριῶν καὶ συζητήσεων μεταξὺ τῶν μελῶν πολλῶν καὶ διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους καὶ ἐξ ὅλων τῶν φυλῶν, καὶ διὰ μέσου πολλῶν μορφῶν συνεργασίας καὶ ἠνωμένων ἐνεργειῶν, αἰσθανόμεθα ἀληθῶς τοὺς πρώτους καρπούς τῆς ἐνωτικῆς ταύτης χάριτος τοῦ ἐνός Πνεύματος («καὶ γὰρ ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἑλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν») (Α' Κορ. 12,13).

Ἐκτιμῶμεν τὴν γενομένην προσφορὰν (συνεργασίαν) εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν πασῶν τῶν Ὁμολογιῶν. Ἰδιαιτέρως ὁμῶς

ἀναγνωρίζομεν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ἀξίαν (σημασίαν) τῶν δωρεῶν τῆς Χάριτος, αἵτινες ἐκοινωνήθησαν εἰς πάντας ἡμᾶς ἐκ τῆς συμπαραστάσεως ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχῶν τῶν Ἀγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐκ τῆς ἀντιπροσωπευσεῶς τῶν ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐκφράζομεν τὴν εὐχαριστήσαντα καὶ θερμότεραν ἡμῶν εὐχὴν ὅπως ὑπάρξῃ μία τοιαύτη πλήρης καὶ ἐλευθέρη σχέσις μεταξὺ τῶν μελῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ, ἵνα συμπαρακληθῶμεν ἐν ἀλλήλοις, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως (Ρωμ. 1,12).

Συνημμένως ὄψε ἀποστέλλομεν τὴν πλήρη Ἐκθεσιν τῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἐβανστον. Αὕτη περιλαμβάνει τὰς ἐκθέσεις τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπὸ κοινοῦ συσκέψεως ἡμῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων «Ἡ ἐνότις ἡμῶν ἐν Χριστῷ καὶ ἡδιαίρεσις ἡμῶν ὡς Ἐκκλησιῶν», «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἔξω», «Μία ὑπεύθυνος κοινωνία ἐντὸς τῆς Παγκοσμίου Προοπτικῆς», «Οἱ Χριστιανοὶ ἐν τῷ ἀγῶνι διὰ μίαν παγκόσμιον Κοινωνίαν», «Ἡ Ἐκκλησία καὶ αἱ μεταξὺ φυλῶν καὶ λαῶν διαφοραὶ» καὶ «Ὁ Χριστιανὸς ἐν τῇ κλήσει αὐτοῦ». Αἱ Ἐκθέσεις αὗται συσιστώσι τὸν καρπὸν ὄχι μόνον τοῦ ἐν τῇ πράξει γενομένου ἔργου, ἀλλ' ἐπίσης καὶ συσκέψεων πολλῶν ἐτῶν, ἐν ταῖς ὁποίαις ἀντιπρόσωποι πολλῶν καὶ διαφόρων χριστιανικῶν παραδόσεων ἔλαβον μέρος. Ἡ Ἐκθεσις τοῦ Ἐβανστον περιέχει ἐπίσης ἐκτενεῖς (πλήρεις) πληροφορίας περὶ πάντων τῶν ἄλλων ποικίλων ἐνεργειῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν ταῖς ὁποίαις αἱ ἀνά τὸν κόσμον Ἐκκλησίαι—Μέλη συνεργάζονται πρὸς ἀλλήλας ἐν ὑποταγῇ πρὸς τὴν ἀντιλήψιν τῶν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ. Πιστεύομεν ὅτι ὑπάρχουσι πλεῖστα ἐδάφη δι' ἠνωμένην χριστιανικὴν μελέτην καὶ δρᾶσιν, ὡς περιγράφονται ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ, διὰ τὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ ἐνδιαφέρσητε, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἀναμένομεν τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν, ἅτινα ὑπεσχέθητε νὰ ἐξαγάγητε.

Στρέφομεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν τῶρα εἰς τὸ θέμα τῆς χριστιανικῆς δράσεως διὰ τὴν εἰρήνην. Ἀπὸ τῶν συνεδριῶν τῆς Β' Συνελεύσεως τοῦ Ἐβανστον καὶ ἐξῆς ἐπῆλθον πλεῖστα ἀλλαγὰι εἰς τὸν τομέα τῶν διεθνῶν σχέσεων. Ὡς χριστιανοὶ χαίρετιζομεν τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἀτμοσφαιρας κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα μῆνας. Πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐνδιαφέρσητε νὰ γνωρίζητε ὅτι ἡ Ἐκκλησις τῆς Συνελεύσεως τοῦ Ἐβανστον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀπεστάλη εἰς πλείστα κυβερνήσεις ὑπὸ τῶν μελῶν Ἐκκλησιῶν. Αὗται αἱ Ἐκκλησίαι ἀπήντησαν εἰς τὴν πρὸς αὐτάς γενομένην ἐκκλησίαν νὰ ἐνώσωσι τὰς προσευχὰς τῶν διὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ εἰρήνην. Ἐν ἀναμονῇ πρὸς τὴν Σύνοδον τῶν Ἀρχηγῶν τῶν κυβερνήσεων ἐν Γενεύῃ, τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξέδωκε μίαν «Κλήσιν πρὸς προσευχὴν» πρὸς ἀπάσας τὰς Ἐκκλησίας—Μέλη, καὶ εἰς τὰ περισσό-

τερα μέλη τοῦ κόσμου ἀνεπέμφθησαν εἰδικαί προσευχαί πρὸς εὐδωσίαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου. Μία εἰδικὴ τελετὴ προσευχῆς ἔλαβε χώραν ἐν τῷ καθ-
εδρικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Γενεύῃ κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ Συνέδριον τοῦτο συνεκάλει τὴν πρώτην Σύνοδόν του. Μία ἐπιστολὴ προσωπικῶς ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν τεσσάρων Κυ-
βερνήσεων, ἀντικατ'ἄπτριζε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἐκ-
κλησιῶν καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅλων τῶν χριστιανι-
κῶν λαῶν, διὰ τὴν ἐξομάλυνσιν κάθε ἐντάσεως, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βάσεως τῆς κοινῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τὴν προπαρασκευὴν μιᾶς νέας καὶ θετικῆς ἀντι-
λήψεως διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν κρισίμων προβλημάτων. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν μετ' ἰδιαίτερον ἐνδιαφέροντος θὰ παρακολουθήσῃ τὴν συνέχι-
σιν τοῦ εἰς τοὺς ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀνατεθέν-
τος ὑπὸ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Κυβερνήσεων τῶν ἐργῶν.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμ-
βουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις συσκέπτεται νῦν ἐν Davos, ὁμοφώνως ἀπεδέχθη μιαν δῆλωσιν ἐπὶ τοῦ «Ἀφοπλισμοῦ καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀλλαγῆς», ἐπὶ τῆς ὁποίας προσάπτει μεγάλην σπουδαιότητα. Αὕτη τονίζει τὰς σχέσεις μεταξύ τῆς εἰρηνικῆς χρήσεως τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐξοπλι-
σμῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἀξίων ἐμπιστοσύνης παρατη-
ρητῶν καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀλλαγῆς ἢ τοῦ διακανονισμοῦ διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἀδικιῶν. Συμ-
αποστέλλομεν ἀντίγραφον τῆς δηλώσεως. Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν εἰς τὴν παράγραφον ἥτις λέγει ὅτι «ἐν ὄψει τῶν δυσκολιῶν, αἵτινες ἐνίοτε φαίνονται ἀνυ-
πέρβλητοι θερμῶς συνιστῶμεν συνεχεῖς προσπάθειας πρὸς σχεδιασμὸν καὶ ἐμπρακτὸν ἐφαρμογὴν, ὑπὸ ἱκανὴν ἐπιθεώρησιν καὶ ἔλεγχον, ἐνὸς συστήματος διὰ τὴν ἐξάλειψιν καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ἀτομικῶν, ὑδρο-
γονικῶν καὶ πάντων τῶν ἄλλων ὄπλων τῆς μαζικῆς καταστροφῆς, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν ἐλάττωσιν πάντων τῶν ἐξοπλισμῶν εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον. Ταῦτοχρόνως ἐκφράζομεν τοὺς ἐνδοιασμοὺς ἡμῶν κατὰ τῶν ὑπερα-
πλοποιημένων τύπων, οἵτινες τονίζονται ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς προπαγάνδας ἢ τὴν ἐπίτευξιν ἐπιπολαίων συμφωνιῶν. Ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τοιοῦτους τύπους εἶναι δυνατὸν ἀκολούθως νὰ ἐκθέσῃ ἓνα ἀπροετοίμαστον κόσμον εἰς μεγαλύτερον κίνδυνον».

Εἰς τὴν συνέλευσιν ταύτην τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτρο-
πῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν προωδοποιήσαμεν ἐπὶ πλείστον σημείων τὸ ἔργον τοῦ προγράμματος, τοῦ γενομένου δεκτοῦ ἐν Ἐβανστον καὶ ἰδιαίτερος ἐστρέψαμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς προόδου τοῦ ἔργου ἡμῶν εἰς χώρας καὶ περιοχάς, ἐνθα τὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον ζωῆς εἶναι χαμηλὸν καὶ αἱ οικονομικαὶ ἀνάγκαι ἰδιαίτερος μεγάλαι. Εἰς ὅλον τοῦτο τὸ ἔργον διὰ τὴν εἰρήνην καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ζωὴν τῶν λαῶν, ἔχομεν διαρκῶς ὑπ' ὄψει, ἀφ' ἐνὸς μὲν, τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐκφράσεως τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν μαρτυρίας εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὴν ὑποχρέωσιν ἡμῶν διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς οὐσιαστικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκ-
κλησιῶν.

Ἐλπίζομεν νὰ ἐλέχθησαν πολλὰ πρὸς ἀπόδειξιν

τῆς σπουδαίας θέσεως, ἣν κατέχει τὸ χριστιανικὸν ἔργον διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἐλευ-
θερίαν εἰς τὰς προσευχάς, τὴν σκέψιν καὶ τὰς ἄλλας ἐνε-
ργείας τῶν Μελῶν—Ἐκκλησιῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμ-
βουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ Παγκόσμιον Συμβού-
λιον ἔχει ἐμπιστευθῆ ἰδιαίτερα καθήκοντα τοῦ τομέως τούτου εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ζητημάτων. Δὲν νομίζομεν ὅτι οἱ λόγοι, οἵτινες ἠμπόδισαν τὴν μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβου-
βουλίου Εἰρήνης συνεργασίαν ἡμῶν ἀπώλεσαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι αἱ μεταξύ ἡμῶν συνομιλίας θὰ ὀδηγήσωσιν ἡμᾶς εἰς μίαν καλυτέραν κατανόησιν τῶν ἀρχῶν ἐκάστου ἡμῶν.

Ἐν ὄψει τῶν ἀρχῶν ἡμῶν περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν σχέσεών του πρὸς τὸν Θεόν, ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία (τὴν ὁποίαν καὶ ὑμεῖς ἀνα-
φέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν) εἶναι ἡ στοιχειώδης ἐλευθερία. Ἐκφράζομεν τὸ ἄγρυπνον ἡμῶν ἐνδιαφέρον διότι εἰς διαφόρους χώρας ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία περιορίζεται, καὶ ἐνίοτε οἱ ἄνθρωποι καταδιώκονται λόγω τῆς πίστεώς των. Ἡ στάθμη τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἀγωνιζόμεθα νὰ ἴδωμεν παντα-
χοῦ πραγματοποιουμένην εἶναι ὅτι ἕκαστος θὰ ἔχη τὴν ἐλευθερίαν, κατ' ἰδίαν ἢ ἐν κοινῶνι μετ' ἄλλων, καὶ δημοσίᾳ ἢ κατ' ἰδίαν, νὰ ἐκδηλοῖ τὴν πίστιν αὐτοῦ ἐν τῇ λατρείᾳ, τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ πράξει καὶ τῇ ἐφαρ-
μογῇ. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ εἰλικρινὴς συνομιλία.

Ἐχάρημεν ἀκούσαντες τὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐπι-
σκέψεων, αἵτινες ἐγένοντο ὑπὸ χριστιανῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τὴν Ἁγίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ρωσίᾳ καὶ περὶ τῶν ἐπισκέψεων, τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ρωσσικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς Ἐκκλησίας ἄλλων χωρῶν. Εὐχό-
μεθα ὅπως αἱ τοιαῦται ἐπισκέψεις λαμβάνουσι χώραν συχνότατα διὰ νὰ γίνῃ οὕτω τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἐνεργὸν χριστιανικὴν συνεργασίαν εἰς πολλοὺς τομεῖς. Ἡμεῖς θὰ χαίρετίσωμεν προσωπικῶς συναντήσεις μεταξύ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εἴμεθα ἔτοιμοι ὅπως συζητήσωμεν τὸν πρακτικὸν διακανο-
νισμὸν τῶν τοιούτων συναντήσεων.

Κατακλείοντες, ὅς ἐξ ἀναγκῆς ἐκ νέου διὰ τὴν ἐπιστολὴν ὑμῶν, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὑμῶν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τὰς προσευχάς ὑμῶν. Προσευχόμεθα ὅπως διανυγῆ ἡ ὁδὸς διὰ τὴν πλήρη ἀνταλλαγὴν τῶν πνευματικῶν δώρων εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ (Ἐφεσ. 4,4-16) καὶ διὰ τὴν θεῖαν καθοδήγησιν καὶ προστασίαν τοῦ Κλήρου τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας τῆς Ρωσσίας.

Μετὰ τῆς ἀδελφικῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
(Ἰ.π.) Ἐπίσκοπος Otto Dibelius
Μέλος τοῦ Προεδρείου τοῦ Π.Σ.Ε.
Dr. Fr. Cl. Fry, Πρόεδρος
Dr. W. A. Visser't Hooft
Γεν. Γραμματεὺς Π.Σ.Ε.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Καθηγητὴς I. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΙ ΟΥΝΙΤΑΙ

Γεγονός ύψιστης ιστορικής σπουδαιότητας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, παρήλθε σχεδὸν ἀπαρατήρητον καὶ ἄνευ πολλῶν σχολίων εἰς τὸν ἑλληνικὸν τύπον.

Πρόκειται περὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐν Τρανσυλβανίᾳ τῆς Ρουμανίας, ἐνὸς ἑκατομυρίου καὶ διακοσίων περίπου χιλιάδων Οὔνιτῶν ἀποσπασθέντων ἐκ τῶν κόλπων τῆς κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα.

Ἡ Οὔνιᾳ σατανικῆ τοῦ Βατικανοῦ ἐφεύρεσις, ἔρριψε τοὺς πλοκάμους τῆς παντοῦ ὄπου ἡδύνατο νὰ καρποφορήσῃ, εἴτε διὰ τῆς παπικῆς πολιτικῆς δυνάμεως, εἴτε διὰ τῆς ἐξαγορᾶς ἀφελῶν συνειδήσεων.

Εἶναι γνωστοὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Μ. Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἐν Πολωνίᾳ καὶ Ἑρδαλίᾳ τῆ σημερινῆ Τρανσυλβανία.

Ἡ τελευταία αὕτη χώρα, Ρουμανικῆ ἐθνολογικῶς, ἀποσπασθεῖσα τῶν Τουρκικῶν χειρῶν κατὰ τὸ 1688 καὶ ὑπαχθεῖσα εἰς τὸν Αὐστρουγγρικὸν ζυγόν, ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ τὰ δεινὰ καὶ τῆς νέας ξενικῆς κατοχῆς καὶ δὴ τοῦ Καθολικισμοῦ.

Λεοπόλδος ὁ Α', ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρουγγαρίας τῷ 1672 πεισθεὶς ὑπὸ τῶν καθολικῶν ταγματῶν καὶ δὴ ὑπὸ τῶν Ἰησουϊτῶν ὅτι, ἡ ἐπὶ τῆς Τρανσυλβανίας κυριαρχία του τότε καὶ μόνον θὰ ἡδύνατο νὰ στερεωθῇ ἐὰν κατάρθου νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν χώραν τὸν καθολικισμόν, ἤρξατο μετὰ φανατισμοῦ τοῦ ἔργου του.

Τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ληφθέντα κατ' ἀρχὰς ὑπ' αὐτοῦ μέτρα δὲν ἦσαν αὐστηρά, ὅπως τὸν ἀντίον μάλιστα, λίαν ἐπιεικῆ καὶ κατ' ἐξοχὴν δελεαστικά.

Καλέσας παρ' αὐτῶ τὸν ἐν Alba Julia ἐδρεύοντα Ὁρθόδοξον Μητροπολίτην Θεόφιλον (1692—1697) καὶ παρασχὼν εἰς αὐτὸν ἐξαιρετικὰς τιμὰς, ἀνεκλίνας εἰς αὐτὸν ὅτι ἂν θὰ ἐδέχετο νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἔδιδε τόσον εἰς αὐτὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν κληρὸν του καὶ τὸν λαόν του πλείστας ὅσας προνομίας.

Λόγω ὅμως τοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ Θεοφίλου αἱ διαπραγματεύσεις διεκόπησαν, ἐπαναληφθεῖσαι ἐπὶ τοῦ διαδόχου του Μητροπολίτου Ἀθανασίου Anghel, χειροτονηθέντος ἐν τῷ καθεδρικῷ καὶ Βουκουρεστίου τῆν 22 Ἰανουαρίου 1698.

Ὁ νέος Μητροπολίτης κατὰ τὴν χειροτονίαν του ὠρίσθη ἐνώπιον τοῦ κληροῦ καὶ τοῦ λαοῦ ὅτι «θὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ὁρθὰς διδασκαλίας τοῦ Πανιερωτάτου Δεσπότη καὶ αὐθέντου αὐτοῦ Μητροπολίτου πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρ Θεοδοσίου, ὑποχρεούμενος ὡσαύτως νὰ τηρήσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ὅλοκληρον τὴν ἐπαρχίαν του ἀνόθευτα καὶ ἀναλλοίωτα τὰ δόγματα καὶ τὰς διδασκαλίας, ἃς πρεσβεύει καὶ δέχεται ὁ θρόνος Οὐγγροβλαχίας.

Δὲν παρήλθεν ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ὁ ὅρκος οὗτος ἐλησμονήθη, διότι τῆν 7 Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους 1698 ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος, μετὰ σημαντικοῦ ἀριθμοῦ πρωθιερέων καὶ ιερῶν ἐξαπατηθεὶς καὶ πεισθεὶς ἀπὸ ψευδεῖς ὑποσχέσεις τῶν φανατικῶν Ἀψβούργων καθολικῶν, ἀπεδέχετο δι' ἐνυπογράφου ἐπισήμου δηλώσεως ἐν Alba Julia τὴν μετὰ τῆς

Ρώμης ἔνωσιν ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὅρους: α) Νὰ παρασχεθῶν εἰς τὸν Ρουμανικὸν κληρὸν τὰ αὐτὰ προνόμια τὰ ὅποια ἔχει καὶ ὁ καθολικὸς κληρὸς. β) αἱ ἑορταί, αἱ νηστεαί, τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ τυπικὸν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας νὰ παραμείνωσιν ἄθικτα καί, γ) Ὁ Μητροπολίτης Ἀθανάσιος νὰ παραμείνῃ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον μέχρι τοῦ θανάτου του, οἱ δὲ διάδοχοι αὐτοῦ νὰ ἐκλέγωνται ὑπὸ Συνόδου, νὰ χειροτονῶνται ὑπὸ τοῦ Σέρβου Μητροπολίτου Καρλοβιτσίου καὶ νὰ ἐπικυροῦνται ὑπὸ τοῦ Πάπα». Εἰς τὴν ὡς ἄνω δήλωσιν προσετίθητο, ὅτι «ἐν ἡ περιπτώσει οἱ ὅροι οὗτοι θὰ κατεπαυθῶντο, τότε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου, τῶν πρωθιερέων καὶ ιερῶν ὑπογραφεῖν καὶ σφραγισθῆν Μανιφέστον, ἔπαυε ὑφιστάμενον».

Ἡ ἀνωτέρω δήλωσις οὐ μόνον δὲν ἱκανοποίησε τοὺς Καθολικοὺς κύκλους, ἀλλὰ προὐκάλεσε τὴν μῆνιν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις θεωρήσας τὸν Μητροπολίτην Ἀθανάσιον ἀνείλικρινῆ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς Βιέννην, ὅπως δώσῃ τὰς δεούσας ἐξηγήσεις. Πρὸ τῆς εἰς Βιέννην ἀναχωρήσεώς του ὁ Ἀθανάσιος συνεκάλεσε Σύνοδον (6 Ἰανουαρίου 1701) εἰς ἣν προσῆλθον 29 πρωθιερεῖς καὶ 26 ιερεῖς, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐξέθεσε τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὰς καθολικὰς φιλοφρονήσεις, κολακείας καὶ ὑποσχέσεις διεδέχοντο ἡ βία καὶ τὰ βασανιστήρια. Εἰς τὴν αὐστρουγγρικὴν πρωτεύουσιν τὴν 20 Μαρτίου 1701 ἐκὼν ἄκων ὑπέγραψεν ὁ Ἀθανάσιος τὸ ἱστορικὸν Μανιφέστον τῆς ἐνώσεως, εἰς ὃ μετὰ ἄλλων ἀνεφέρετο: 1) «Ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς διακόπτω πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν ἡγεμόνων τῶν Ρουμανικῶν χωρῶν καὶ τοῦ μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας καὶ δηλῶ μεθ' ὅλης τῆς περιέμε συνόδου τελείαν πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Estergom. 2) Ἀναγνωρίζω τὸν Πάπαν ὡς κεφαλὴν ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. 3) Μεταξὺ Παραδείσου καὶ Ἄδου παραδέχομαι ὅτι ὑπάρχει τὸ καθαρτήριο πῦρ. 4) Ἡ θεία Εὐχαριστία δεόν νὰ τελεῖται ὑπ' ἐμοῦ δι' ἄζυμων καί, 5) Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα πιστεύω, ὅτι ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ».

Κατὰ τοὺς Ρουμάνους ἱστορικοὺς, τὸ εἰς τὸν Ἀθανάσιον δοθὲν πρὸς ὑπογραφήν ἔγγραφο τῆς ἐνώσεως, γεγραμμένον εἰς γλῶσσαν λατινικὴν, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ βία, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ οὗτος τὴν λατινικὴν, καὶ τὸ περιεχόμενον, πλαστογραφηθὲν ἀκολούθως καὶ διὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν πρωθιερέων καὶ ιερῶν, ἐν ᾧ τὸ ἀρχικὸν κείμενον ἔφερε τὴν ὑπογραφήν μόνον τοῦ Ἀθανασίου.

Παρὰ ταῦτα, ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις γνωσθεῖσα παρὰ τῶ ἐν Τρανσυλβανίᾳ Ρουμανικῷ λαῷ, παρήγαγε ὄχι μόνον ἀπογοητευτικὴν αἰσθησίν, ἀλλὰ καὶ προὔξενεσε μεγάλας ταραχάς. Ὁ λαὸς τῶν χωρίων κατηρᾶτο τὸν Ἀθανάσιον καὶ τοὺς ὑπογράφοντας τὸ Μανιφέστον, ἡ δὲ πλειοψηφία τῶν ιερῶν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε νὰ ἀρνηθῇ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του. Ὁ Μητροπολίτης Βουκουρεστίου Θεοδόσιος καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δοσίθεος ἀφώρισαν τὸν

Ἰθανάσιον, ὁ δὲ ἡγεμὼν Κωνσταντῖνος ὁ Brancoveanu δι' ἐπιστολῶν του πρὸς τοὺς ἐν Μπρασεβῶ Ρουμάνους ἀπεκάλει αὐτὸν «Ἀποστάτην».

Ἐκτοτε, πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ Καθολικισμοῦ ἐπηκολούθησαν πολυετεῖς ἀγῶνες σκληροί, διώξεις καὶ μαρτύρια, ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἱεράς ἐξετάσεως, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν συνεχῆ αὐξήσιν τῶν προσηλύτων χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σβύσῃ ὀλοτελῶς ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ ἐπὶ τῶν Καρπαθίων ὠραία καὶ πλουσία ἐπαρχία.

Μέγα μέρος τοῦ εὐσεβοῦς Ρουμανικοῦ λαοῦ μετὰ πλείστων κληρικῶν ἔμεινεν ἀκλόνητον εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, ὀργανωθὲν κατὰ τὸν ἸΘ' αἰῶνα εἰς τρεῖς αὐτονόμους Ἐκκλησίας, τὴν τοῦ Καρλοβιτσιού μὲ πληθυσμὸν κατὰ πλειοψηφίαν Σερβικόν, τὴν τῆς Βουκοβίνης, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Τσερνοβικίου καὶ τὴν τοῦ Hermenstat (Sibia), μεταξύ τῶν ἱεραρχῶν τῆς ὁποίας διεκρίθη τὰ μέγιστα ὁ Βαρῶνος Ἀνδρέας Σαγούνας (1846-1875) Μακεδὼν τὴν καταγωγὴν.

Μετὰ αἰώνων βάσανα, ταπεινώσεις, ἀπογοητεύσεις, ἀλλὰ καὶ ἐλπίδας πρὸς αἰσιώτερον μέλλον, ὁ τρανσυλβανικὸς λαὸς ἠλευθεροῦτο καὶ ἠνοῦτο μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ρουμανίας.

Ὁ πρῶτος Παγκόσμιος πόλεμος (1914-1918) παρέσχεν εἰς τὴν Ρουμανίαν τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐξέλθῃ καὶ αὕτη νικητρία, μὲ πλήρη τὴν ἐθνικὴν τῆς ἀποκατάστασιν.

Τὰ ἐλευθερωθέντα ἐδάφη περιελάμβανον, ἐκτὸς τῶν ἄλλων θρησκευμάτων, μέγαν ἀριθμὸν Καθολικῶν, ἐν οἷς καὶ τοὺς ἐκκαθολικισθέντας Ρουμάνους, φανατικούς πατριώτας, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀγνοοῦντας, ὅτι κάποτε ἦσαν Ὁρθόδοξοι.

Ἡ νέα Ρουμανία οὐδεμίαν διαφορὰν ἐπέδειξε μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Καθολικῶν, τούναντίον μάλιστα διαπρεπεῖς πολιτικοὶ ὅπως ὁ Iuliu Maniu, ὁ Vaida Voevod, διακεκριμένοι Πρωθυπουργοί, καὶ ἄλλοι ἦσαν Οὐνῖται.

Ὁρθόδοξοι καὶ Οὐνῖται ἐθεωροῦντο ἀδελφοί, τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πατρίδος, δι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν Μεγάλην καὶ ἱστορικὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τῆς Alba Iulia κατὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1918, ὅτε ἡ Τρανσυλβανία ἐκήρυξε τὴν ἀπὸ τοῦ Αὐстро-Οὐγγρικοῦ ζυγοῦ ἀπελευθερώσιν τῆς καὶ τὴν μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Ρουμανίας ἔνωσιν, Οὐνῖται καὶ Ὁρθόδοξοι ὡς ἀδελφοί, ἀπὸ κοινοῦ ἐξηγέρθησαν καὶ ὁμοῦ ἐπαγγύρισαν τὴν ἐθνικὴν των ἀνεξαρτησίαν. Ἡ ἐκ Τρανσυλβανίας ἀποσταλεῖσα πρὸς τὸν Ρουμάνον Βασιλέα Φερδινάνδον Ἐπιτροπὴ, ὅπως προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἐπίσημον ἔγγραφο τῆς ἀποφάσεως τῆς μετὰ τῆς Ρουμανίας ἐνώσεως, ἀπετελεῖτο ἐκ τοῦ τότε Ἐπισκόπου Caransebes καὶ κατόπιν πρώτου Πατριάρχου Ρουμανίας Μύρωνος Kristea, τοῦ Οὐνίτου Ἐπισκόπου Hoszu, τοῦ Οὐνίτου πολιτικοῦ καὶ κατόπιν πρωθυπουργοῦ Vaida - Voevod καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου πολιτικοῦ καὶ εἰτα Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν θρησκευμάτων Goldis. Ἡ ἰδέα μετὰ τῶν Οὐνιτῶν, ὅτι εἰς χρόνους δουλείας βία ἀπεσπάρθησαν ὑπὸ τῶν Παπιστῶν ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ὁρθοδο-

ξίας, οὐδέποτε ἐσβέσθη, τούναντίον μάλιστα ὀλονὲν ἐνεδυναμοῦτο καὶ ἐκαλλιεργεῖτο, πλείστοι δὲ ὅσοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀνεμνον τὴν ποθητὴν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδοξίας ἔνωσιν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μὲ τὴν νέαν πολιτικὴν διαρρῦθμισιν, καίτοι ἀνεγνωρίζετο ἡ κυρίαρχος Ἐκκλησία τοῦ Κράτους (Biserica Dominanta in statul Român), ὅμως οὐδόλως ἐμνησιμάκησεν ἡ προέβη εἰς ἐκδικήσεις διὰ τὰ δεινά, τὰ ὅποια ὑπέστη ὑπὸ τῶν καθολικῶν εἰς τὸ παρελθόν, τούναντίον μάλιστα ἐθεώρει τὴν Οὐνιτικὴν Ἐκκλησίαν ἀδελφὴν τῆς, θῦμα τῆς Αὐστορο-Οὐγγρικῆς καὶ Ἰησουιτικῆς βίας καὶ ἀγριότητος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύσῃ διαμαρτυρομένη διὰ τὴν ἀδικίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ Οὐνῖται ἀνεγνωρίζον ὡς ἱστορικὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Μύρων Κρίστεα καὶ ὡς Ἐπίσκοπος Caransebes, καὶ εἶτα ὡς Πριμᾶτος Ρουμανίας, πολλάκις καὶ δὴ κατὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ πρώτου Μητροπολίτου τῆς ἐλευθέρας Τρανσυλβανίας, γενομένην τὴν 17 Μαΐου τοῦ 1920 εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Σιμπίου Νικολάου Μπαλάν, εἰς τὴν ὑπέροχον ἐκείνην πρὸς τὸν νεοχειροτονηθέντα προσφώνησιν του, ἀπευθυνόμενος καὶ πρὸς τοὺς Οὐνίτας ἔλεγεν. «Ἀδελφοὶ Οὐνῖται ὑπεμείνατε μέχρι τέλους καὶ ἰδοὺ ἡ ὥρα ἐφθάσεν. Ἡ γηραιὰ Μήτηρ μας, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Οὐγγροβλαχίας, παρακινουμένη ἀπὸ τὴν φλέγουσαν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὴν ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἀποσπασθεῖσαν θυγατέρα τῆς, διὰ τὴν στέρησιν τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔπαυσε θρηνοῦσα, ἀνυπομόνως ἀναμένει τὴν εἰς αὐτὴν ἐπιστροφὴν σας. Μὲ τὴν ράβδον ἀνὰ χεῖρας, διασχίσασα τὰς παιδιάδας καὶ τὰ ὄρη, ἰδοὺ ἔρχεται πρὸς σᾶς, ἵνα σᾶς περιπτύξῃ καὶ σᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πίστιν τῶν προγόνων σας...».

Παρομοίους φλογεροὺς λόγους πλειστάκις ἐξεφώνησε καὶ ὁ αἰοίδιμος Balan, χωρὶς νὰ μείνωσιν οὗτοι ἀνευ ἀποτελέσματος. Μνημεϊώδης ὑπῆρξεν ὁ λόγος τὸν ὅποῖον ἐξεφώνησεν εἰς Beaῖ ὁ ὑπέροχος Ρουμᾶνος Ἱεράρχης κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου τοῦ 1948, ἐπ' εὐκαιρίᾳ μεγάλων ἐθνικῶν ἑορτῶν. Ὁ τολμηρὸς ἐκεῖνος λόγος εἶχε προκαλέσῃ πολλὰ σχόλια καὶ ἰδίως εἰς τὸν τύπον, μεγάλη δὲ αἰσιοδοξία ἐπεκράτει, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως ἔβαινε κατ' εὐχὴν καὶ ὅτι ἡ καρποφορία τοῦ ἱστορικοῦ ἐκεῖνου λόγου ἦτο βεβαία.

Καὶ πράγματι· ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ἡμέρα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Μετὰ 250 ἀκριβῶς ἔτη, ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς ἀπεκατέστησε τὴν ἀδικίαν, χάρισας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν θεῖαν αὐτοῦ δικαιοσύνην.

Τὴν 1 Ὀκτωβρίου τοῦ 1948, μέγας ἀριθμὸς Πρωθιερέων ἱερέων καὶ λαϊκῶν Οὐνιτῶν, εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν Κλουζ, ἐλάμβανεν ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ διακόψῃ τὰς σχέσεις μὲ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, παρ' ἧς βιαίως εἶχεν ἀποσπασθῆ, τὴν δὲ ἐβδόμην τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους, 38 πρωθιερεῖς καὶ πλῆθος οὐνιτικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ, ἐν πομπῇ, ἀκρατήτῳ ἐνθουσιασμῷ καὶ διὰ θυελλωδῶν ἐκδηλώσεων καὶ δημηγοριῶν, ἐκινῆσαν ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου, ἦλθε εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Λυκείου G. Baritiu,

ἔπου υπέγραψε τὴν ἐπίσημον πράξιν τῆς ἐπανόδου τοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη διαβιβασθεῖσα ὑπὸ ἐκτάκτου Ἐπιτροπῆς, μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρωθιερέα Traian Belascu, καὶ εἰς τὴν Ρουμανικὴν Πρωτεύουσαν, προὐκάλεσε μέγαν ἐνθουσιασμόν, ἐγκρίσει δὲ κυβερνητικῇ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀνωτάτων πολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ἡ Μητὴρ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία μετὰ δακρύων χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἐδέχτο ἐπίσημως εἰς τὴν ἱστορικὴν πόλιν Alba - Julia διὰ τοῦ Πατριάρχου τῆς καὶ τῆς I. Συνόδου τὰ ἀπὸ 250 ἐτῶν ἀποξενωθέντα τέκνα τῆς.

Συγκινητικώτατον ὑπῆρξε τὸ ὑπὸ τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπογραφὴν ὑπὸ τῶν τέως Οὐνιτῶν ψήφισμα καθὼς καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Π/χου Ρουμανίας Ἰουστινιανού, ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐκφωνηθεὶς λόγος.

Τὸ τόσο ἐυφρόσυνον καὶ ὑψίστης ἱστορικῆς σημασίας γεγονός, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἑορτασθῇ μετὰ τῆς δεούσης μεγαλοπρεπείας καὶ εἰς τὸ Βουκουρέστιον.

Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναόν, τὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ λόφου ἔπου ὑφοῦνται τὸ κτίριον τῆς Ρουμανικῆς Βουλῆς, ὁ Πατριάρχης Ἰουστινιανὸς περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καὶ τοῦ Ὁρθόδοξου Ρουμανικοῦ κλήρου, ὑπεδέχτο ἐκ νέου ὁμαδικῶς τὸν οὐνιτικὸν κλῆρον, ὅστις διὰ κοινῆς καὶ ἐπισήμου δηλώσεως, ἀναγνωσθείσης ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πρωθιερέως Belascu, υπέγραψεν ἐν ἰδιαιτέρῳ κώδικι τὴν πράξιν τῆς μετὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐνώσεως καὶ τὸν διαπαντὸς χωρισμὸν τοῦ ἀπὸ τοῦ Βατικανοῦ. Ἐκεῖθεν ἐν μεγαλοπρεπεῖ πομπῇ ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνους ἤχους τῶν κωδῶνων ἄλων τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, ἐνδεδυμένοι τὰ χρυσοῦφανα αὐτῶν ἄμφια, προπορευομένων τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν τεσσάρων τῆς Ρουμ. Ἐκκλησίας Μητροπολιτῶν, φερόντων μίτραν καὶ μανδύαν, μετέβησαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, ἔπου ἐτελέσθη ἐπιβλητικῇ ἀλλ' ἄμα καὶ συγκινητικῇ Δοξολογίᾳ, μεθ' ἣν μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μ. Πατριαρχικὴν αἶθουσαν, ἔπου ἐξεφωνήθησαν οἱ κατάλληλοι ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ λόγοι.

Πάντες οἱ κληρικοὶ ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ τοὺς ἱερατικούς τῶν βαθμούς, εἰς μάλιστα ἐξ αὐτῶν κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1949 ὁ Θεόφιλος Herineanu ἐξελέγη καὶ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ρώμαν καὶ Χουσίου.

Ἡ ἀπώλεια ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ διακοσίων πενήκοντα χιλιάδων περίπου ποιμνίου τῆς ἁγίας ἑδρας, ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ τὴν ταραξῇ καὶ νὰ ἐκτοξευθῶσι πανταχόθεν παρὰ τοῦ Καθολικοῦ κόσμου ἀπειλαὶ καὶ μύδροι, τόσο ἐναντίον τῆς ἐπισήμου Ὁρθ. Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ ἐναντίον τῆς λαϊκῆς Ρουμανικῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Παπικὸς τύπος διαρρηγνύων τὰ ἱμάτιά του, προσποιούμενος λήθην τῶν μαρτυρικῶν βρασάνων, τῆς ἀγχόνης καὶ τῆς βίας τοῦ παρελθόντος, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐπιστροφή τέκνων αὐτῆς, ὀφείλεται εἰς ἐξαιρετικὴν κομμουνιστικὴν πίεσιν καὶ

εἰς σφοδρὸν διωγμὸν κατὰ τῆς Καθολικῆς ἐν Ρουμανίᾳ Ἐκκλησίας.

Πιθανὸν εἰς τὰς κατηγορίας ταύτας νὰ ὑπάρχη καὶ μικρὰ τις δόσις ἀληθείας πάντως οἱ τόσο μεγαλοποιηθέντες κατὰ τῶν Οὐνιτῶν διωγμοὶ ὑπολείπονται κατὰ παρασάγγας τῆς πρωτοφανοῦς ἀγριότητος τῶν διωγμῶν, οὗς ὑπέστησαν οἱ Ὁρθόδοξοι πρόγονοὶ των ἐπὶ τῆς Αὐστριακῆς κυριαρχίας, οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν ἐπισήμων πολιτικῶν ἀρχῶν ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων καὶ δὴ τῶν Ἱησουϊτῶν.

Δὲν εἶναι μυστικὸν ὅτι, τὰ Σοβιὲτ καὶ τὰ δορυφόρα τῶν Κράτη δὲν ἀνέχονται τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν κατεδίωξαν εἰς Ρωσίαν, Πολωνίαν, Οὐγγαρίαν καὶ Τσεχοσλοβακίαν, διότι εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μετὰ τὴν τερασίαν τῆς διοργανώσεως ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὰ μέσα νὰ καταπολεμήσῃ τὸν κομμουνισμόν καὶ τὴν ἀθεΐαν.

Τὸ Κρεμλίον δὲν φαίνεται νὰ φοβῆται, οὔτε τὸ Φανάριον οὔτε καὶ τὸ Λάμπειθ. Φοβεῖται τὸ Βατικανόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταπολεμήσῃ μετὰ πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον. Φοβεῖται καὶ ὑπολογίζει παντὸς εἶδους Χριστιανικὴν κίνησιν καὶ συνάθροισιν, ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν δημιουργίαν ἐνὸς κοινοῦ μετώπου πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν (οἱ αὐτῶν ἢ τοῦ Ἀμστερδαμ καὶ ἢ τοῦ Ἐβανστον). Εἶναι ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι, αἱ ἐν Μόσχᾳ συνεδριάσεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ δῆθεν τῶν ἐορτῶν τῆς 500δοῦ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1948 δὲν ἦσαν ἄσχετοι πρὸς τὴν πολιτικὴν. Πόλεμος κατὰ τοῦ Βατικανοῦ τ. ἔ. κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς δυνάμεως τοῦ Πάπα, ἀντίδρασις κατὰ τῆς οἰκουμενικῆς χριστιανικῆς κινήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ Σοβιὲτ ὑποπτεύονται κρυφοὺς δῆθεν πολιτικούς σκοποὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ἀρνήσις τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ τέλος τὸ περιβόητον Ἡμερολογιακὸν ζήτημα, ἰδοὺ αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις τῆς αυτοκληθείσης Διορθόδοξου Συνόδου ἢ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως τῆς Μόσχας, ἃς υπέγραψαν αἱ τότε δεχθεῖσαι τὴν πρόσκλησιν Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐκτὸς τῶν Ἐκκλησιῶν Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἑλλάδος.

Οἱ Κομμουνισταὶ εἶναι ἄθεοι, δεδηλωμένοι ἐχθροὶ πάσης θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦν «ἔπιον τῶν λαῶν».

Πρὸ αὐτῆς κατεδίωξαν λυσσῶδῶς αὐτὴν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμίαν σχεδὸν φωνὴν συμπαθείας ἠκούσθη παρὰ τοῦ ἁγίου πατρὸς καὶ τοῦ παπικοῦ τύπου καὶ τὴν ὁποίαν ἀφ' οὗ τὴν κατέρριψαν ἐκτάδην λιπόθυμον, τὴν κατέστησαν ἀνίκανον, τίς οἶδε διὰ πόσον καιρὸν, ἐλευθέραν δῆθεν καὶ ἥσυχον, ὑποστηρίζοντες καὶ ἐνισχύοντες αὐτὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ λόγους προπαγανδιστικούς.

Χιλιάδες Ρώσων Μοναχῶν, ἱερέων καὶ ἀρχιερέων ἐμαρτύρησαν εἰς τὰς φυλακάς, τὰς ἐξορίας καὶ τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα χάριν τοῦ Ὁρθόδοξου αὐτῶν φρονήματος καὶ καλλίνικοι τῆς Ὁρθόδοξίας μάρτυρες ἀνεδείχθησαν, ποτίσαντες διὰ τοῦ τιμίου αὐτῶν αἵματος τὸ ἀειθαλὲς τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως δένδρον.

Τὸ ὅτι πέντε Οὐνίται Ἐπίσκοποι μετὰ τινων δεκάδων κληρικῶν τῶν ἐφυλακίσθησαν, τοῦτο δὲν εἶναι τόσον ἀξιοθαύμαστον, διότι πολλοὶ περισσότεροὶ Ὀρθόδοξοι ἐν αὐτῇ τῇ Ρουμανίᾳ κρατοῦνται ὑπὸ αὐστηρότατον περιορισμὸν εἰς διαφόρους Μονὰς καὶ ἑκατοντάδες Ὀρθόδοξων κληρικῶν σήπονται εἰς τὰς φυλακὰς ἢ εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ 25 καὶ πλέον ἔτη παταχθεῖσα καὶ σκληρῶς δοκιμασθεῖσα καὶ καταδιωχθεῖσα, κατέστη ἀκίνδυνος διὰ τὸ Σοβιετικὸν καθεστῶς. Ἀκινδύνου λοιπὸν ταύτης οὔσης διὰ πᾶσαν ἀντικομμουνιστικὴν προπαγάνδαν, ἐν τε τῷ ρωσικῷ κράτει καὶ ταῖς χώραις τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, ὅπου ἡ αὐτὴ ἐλευθερία βασιλεύει, ἦτο πολὺ φυσικὸν ἢ Μόσχα νὰ στραφῇ ἐναντίον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς μόνης δυναμένης νὰ καταπολεμήσῃ τὰς Μαρξιστικὰς καὶ κομμουνιστικὰς θεωρίας. Τὴν ἐπάταξαν πρῶτον ἐντὸς τοῦ Ρωσικοῦ κράτους καὶ διὰ παντοίων μέσων κατάρθωσαν εἰς τὴν Ρουθηνίαν τριακοσίας χιλιάδας Οὐνιτῶν νὰ τοὺς ἐπαναφέρουν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, τὴν ἐπάταξαν εἰς Πολωνίαν, Οὐγγαρίαν, Τσεχοσλοβακίαν καὶ τέλος εἰς Ρουμανίαν. Ἐπάταξαν ὅμως σκληρῶς τὴν Καθολικὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πολὺ ἐλαφρότερον τὰς παραφυάδας αὐτῆς, Οὐνίτας, Συροκαθολικοὺς, Ἀρμενοκαθολικοὺς, Κοπτοκαθολικοὺς κ.τ.λ.

Τὸ Κομμουνιστικὸν Ρουμ. Κράτος, ἐφαρμόσας ἄνευ ἐξαίρεσεως τοὺς νόμους του, τὴν κατάργησιν τῆς ἰδιοκτησίας, τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας κ.τ.λ. δὲν διέλυσε τὴν Οὐνιτικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' αὐτὴ μόνη τῆς αὐτοδιελύθη. Τὸ κράτος ἀπλῶς στηριχθὲν εἰς τὸ 44 ἀριθμὸν τοῦ Συντάγματος τῆς Α.Ρ. Δημοκρατίας, ἐπισημοποίησε τὴν αὐτοδιάλυσιν διὰ διατάγματος φέροντος ἡμερομηνίαν 1 Δεκεμβρίου 1948, κατέσχε τὰς οὐνιτικὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ αὐτῶν καθιδρύματα καὶ ἀπηλλοτριώσε τὰς ἰδιοκτησίας των.

Ὡς ἦτο ἐπόμενο, πάντα τὰ ἀνωτέρω δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ προκαλέσουν τὰς ἐπισήμους διαμαρτυρίας τῶν Καθολικῶν. Ὁ Ἀποστολικὸς νοῦντιος Mgr. Gerard Patrick O'Hara Ἀρχιεπίσκοπος de Savannah δι' ἐγγράφου του ἀπὸ 2.9. 1948, διεμαρτυρήθη σφοδρότατα πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀλλ' ἢ εἰς αὐτὸν δοθεῖσα ἀπάντησις ἦτο κατηγορηματικὴ, ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσῃ διαμαρτυρόμενος, διότι ἀπηγορεύετο εἰς αὐτὸν νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους καὶ δὴ εἰς ὑποθέσεις προσβαλοῦσας τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως τῶν πολιτῶν. Εἰς Παρομοίαν διαμαρτυρίας προσέβησαν καὶ οἱ καθολικοὶ ἐπίσκοποι, δι' ἐγγράφων, πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Prezidium, ζητοῦντες δικαιοσύνην· ἀλλὰ καὶ αἱ πρὸς αὐτοὺς ἀπαντήσεις δὲν διέφερον κατὰ πολὺ ἐκείνης ἢν ἔδωκαν πρὸς τὸν Νούντιον Gerard.

Ἀνεξαρτήτως τῶν διαμαρτυριῶν καὶ φωνασιῶν τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὅποιον εἰς ζητήματα πίστεως καὶ ὑποταγῆς εἰς αὐτό, διαστρέφον τὴν ἀλήθειαν διεκδικεῖ πάντοτε τὸ δίκαιον, παρὰ τὰ σαφῆ ἱστορικὰ γεγονότα, ἢ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν αὐθόρητος σχεδὸν ἐπάνοδος τῶν ἐν Τρανσυλβανίᾳ Οὐνιτῶν, ὑπῆρξε πρᾶξις δικαιοσύνης, δι' ἧς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἡ ἐκ τοῦ τάφου Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως τὸν «ἀκρογωνιαίον λίθον» τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, δὲν εἶναι ἀπλή πίστις διὰ τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ γεγονός, ὅπερ ἔνθεν μὲν βεβαίως τὴν θεότητα τοῦ προσώπου Αὐτοῦ, ἔνθεν δὲ προσδίδει κῦρος καὶ δύναμιν εἰς τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα καὶ ἀλήθειαν εἰς τὴν ἐπαγγελλομένην λύτρωσιν καὶ ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου Του πραγματωθεῖσαν, διὰ τῆς ἀναστάσεώς Του βεβαιωθεῖσαν καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ συνεχιζομένην. Πράγματι τὴν βαρύτητα καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως διὰ τὴν νέαν θρησκείαν διῶδαν ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ἔγραφε: «Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν. Εὐρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἤγειρεν τὸν Χριστόν, ὃν οὐκ ἤγειρεν» (Α' Κορ. 15,14-15).

Ὅχι μόνον δὲ ἦτο δύναμις διὰ τοὺς Ἀποστόλους καὶ κήρυκας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὁ σταυρικὸς θάνατος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ οὕτως, ὥστε ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος Παῦλος νὰ κηρύσῃ εὐθαρσῶς: «ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημείον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληγες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α' Κορ. 1,22-24), ἀλλὰ καὶ μόνιμος πηγὴ ἀγιασμοῦ καὶ ἀπολυτρώσεως διὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἣτις θεμελιωθεῖσα ἐν τῷ ἐξιλιαστικῷ αἵματι Του καὶ στερεωθεῖσα διὰ τοῦ θαύματος τῶν θαυμάτων, τῆς Ἀναστάσεώς Του, συνεχίζει ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἔργον Ἐκείνου καὶ τῶν μαθητῶν Του αἰωνίως, διότι «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18).

Ἄλλὰ τοῦ μοναδικοῦ διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ πολιτίμου διὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν τούτου θαύματος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ πρῶτοι μάρτυρες δὲν ἠτύχησαν νὰ εἶναι οἱ μαθηταὶ Του, οὔτε ἐκ τοῦ στενωτέρου κύκλου τῶν δώδεκα, οὔτε καὶ ἐκ τοῦ εὐρυτέρου τῶν ἐβδομήκοντα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τοῦ στενοῦ καλοῦ ἐκείνου κύκλου τῶν ὀλίγων πιστῶν γυναικῶν, αἵτινες ἠκολούθουν Αὐτὸν παντοῦ καὶ πάντοτε μέχρι καὶ τῆς ταφῆς Του.

Κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον οἱ εἰς τὸν διωγμὸν κατὰ τοῦ Χριστοῦ πρωτοστατοῦντες Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖοι, βλέποντες πραγματοποιουμένους ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ πάσας τὰς προφητείας τῆς Π. Διαθήκης καὶ κατὰ βάθος πιστεύοντες καὶ φοβούμενοι τὴν πραγματοποίησιν τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὡς Ἐκεῖνος προεῖπεν, ἔρχονται εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ζητοῦν φρουρὰν ἐκ στρατιωτῶν διὰ τὸν τάφον «μή-

μετὰ χαρᾶς ἐχαιρέτισε καὶ χαιρετίζει τὴν πρᾶξιν ταύτην.

Κ. ΜΩΡΑ-Γ. ΤΑΚΗΣ

Μ. Πρωτοπρεσβύτερος

Βηρυττός 20-4-56

ποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτὸν καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, ἡγήθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν. καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης» (Ματθ. 27,64).

Ἀκριβῶς οἱ στρατιῶται αὐτοί, οἱ τοποθετηθέντες πρὸς φρούρησιν τοῦ τάφου καὶ ἐξασφάλισιν ἀπὸ τῆς «κλοπῆς» τοῦ σώματος τοῦ «πλάνου» Ἐκείνου ὑπὸ τῶν μαθητῶν Του, ὑπῆρξαν καὶ οἱ πρῶτοι μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀνίδεοι οἱ στρατιῶται οὗτοι τῆς νοοτροπίας τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σκοτίων σκέψεων καὶ βουλευμάτων τῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων, πιστοὶ ὅμως εἰς τὸ καθήκον των, ἐφρούρουσαν αὐστηρῶς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὸν ἐσφραγισμένον καὶ ἡσφαλισμένον τάφον. Ὅτε δὲ τὰς πρωϊνὰς ὥρας σεισμὸς καὶ ἄλλα θαυμαστά σημεῖα ἔλαβον χώραν, ἀποκύλισις τοῦ λίθου, ἐμφάνισις ἀγγέλων καὶ «κένωσις» τοῦ τάφου ἀπὸ τῶν νεκρῶν, τότε «ἀπὸ τοῦ φόβου ἐσεισθήσαν οἱ τηροῦντες καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί» (Ματθ. 28,4).

Ἀσφαλῶς δέ, πρὸ τῶν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν των λαβόντων χώραν ὑπερφυσικῶν τούτων γεγονότων καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐκ τοῦ τάφου ἐγέρσεως Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐφρούρουσαν ὡς νεκρὸν, θὰ ἐπανέλαβον τὸ τοῦ ἐκατοντάρχου κατὰ τὴν σταύρωσιν: «ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος» (Ματθ. 27,54). Πλὴν ὅμως οὗτοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι αὐστηρῶς νὰ διαφυλάξουν τὸν νεκρὸν. Διὸ πρὸ τῆς δυνάμεως καὶ πίεσεως τῶν πρωτοφανῶν δι' αὐτοὺς γεγονότων, πιστεύοντες δὲ ἀπολύτως εἰς τὸ θαυμαστὸν γεγονός τῆς ἐγέρσεως τοῦ νεκροῦ, «τινὲς» ἐξ αὐτῶν τολμοῦν καὶ ἔρχονται εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἀγγέλλουν «αὐτοῖς ἅπαντα τὰ γενόμενα» (Ματθ. 20,11).

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ. Οἱ Ἀρχιερεῖς, πεισθέντες ἀπολύτως καὶ οὗτοι εἰς τὴν ἰσχυρὰν μαρτυρίαν τῶν στρατιωτῶν περὶ τῶν γεγονότων καὶ τῆς πραγματικῆς Ἀναστάσεως τοῦ φρουρουμένου νεκροῦ των, δὲν καθήγγειλαν τούτους, ὅτι παρημέλησαν τὸ καθήκον των, ἀλλ' ἐδέλεασαν αὐτοὺς διὰ χρημάτων καὶ ἔθεσαν εἰς τὸ στόμα των τὴν προηγουμένην σκέψιν των, ὅτι δηλ. «οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἐκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων» (Ματθ. 28,13). Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος θὰ συνεπήγετο βαρυτάτας ποινὰς ἐκ τῶν προϊσταμένων των στρατιωτικῶν ἀρχῶν, οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρχιερεῖς ἀνέλαβον νὰ καλύψωσιν αὐτοὺς εἰπόντες: «ἐὰν ἀκουσθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν καὶ ὑμᾶς ἀμερίμους ποιήσομεν» (Ματθ. 28,14).

Εἰς ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ στρατιῶται ἀφ' ἑνὸς μὲν δελεαζόμενοι ὑπὸ τῶν χρημάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιθυμοῦντες τὸ ταχύτερον νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν περιπέτειάν των αὐτὴν, καθ' ἣν οἱ πανίσχυροὶ Ἀρχιερεῖς ἤθελον παντὶ σθένει νὰ κατακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν «λαβόντες τὰ ἀργύρια ἐποίησαν ὡς ἐδιδάχθησαν», (Ματθ. 28,15).

Τὸ γεγονός ὅμως παραμένει ἀδιάσειστον καὶ ἀδιαφιλονέικητον· ὅτι δηλαδὴ οἱ στρατιῶται, ἐκτελοῦντες πιστῶς τὸ καθήκον των φρουροῦντες τὸν ἡσφαλισμένον ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸν, πρὸ τῶν λαβόντων χώραν θαυμαστῶν γεγονότων, ἦσαν πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι ὁ φρουρούμενος νεκρὸς ἀνέστη ἀληθῶς, καὶ τοῦ

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ψήφοις κανονικαῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατασταθεῖς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως κ. Δημήτριος ἐξεφώνησε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονισεῶς του, ὡς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, τὸν κατωτέρω λόγον:

«Ἀναλαμβάνων ἀπὸ σήμερον τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ Ἐπαρχίας Ἰωαννίνων πρώτιστα καὶ μάλιστα δοξάζω τὸν Ἅγιον Θεὸν τὸν τοιοντοτρόπως οἰκονομήσαντα τὰ κατ' ἐμέ. Κατὰ δεύτερον λόγον, ὀφείλω χάριτας καὶ ἐκφράξω ἐγγνώμονας εὐχαριστίας πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν μας, τὴν Ἅγιαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, τὴν Α. Μ. τὸν Εὐσεβεστάτον καὶ Θεοφύλακτον Βασιλέα ἡμῶν Παῦλον, τὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν, τὰς Ἀρχὰς καὶ Ἐξουσίας καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθόδοξους χριστιανούς τῆς θρυλικῆς ταύτης πόλεως τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῆς Ἐπαρχίας, διότι με ἠρόνησαν καὶ ἐπέμειναν ἀνευδότως νὰ πληρωθῇ ὁ Θρόνος δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐν τοῖς Ἀδελφοῖς μου Ἀρχιερεῦσι. Ὁμολογῶ ἀπεριφράστως, ὅτι δὲν ἀνέμενον αὐτό, τὸ ὁποῖον αὐθορμήτως ἐπετέλεσαν τὰ ἱστορικὰ καὶ περιώνυμα Ἰωάννινα Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἐγγνωμοσύνη μου εἶναι μεγάλη.

Δόξα καὶ πάλιν καὶ πολλάκις τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι ἐμοί. Τὸν Θρόνον τοῦτον ἐκλείσαν καὶ ἐδόξασαν καὶ ἐλάμπρυναν Πατέρες Πανάγιοι καὶ Ἱερόχαι διάσημοι ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀοίδιμος Προϊστάμενος καὶ προκατόχος μου Σπυριδῶν, τοῦ Ὁποίου εἶη Αἰωνία ἡ μνήμη. Τὰ Ἰωάννινα ὡς Μητροπολιτικὸς Θρόνος εἶναι Γολγοθᾶς τοῦ καθήκοντος. Διὰ τοῦτο εἶχον καταλήξῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιζητήσω μετέθεσιν ἐκ τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας μου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτισης. Ἄλλ' ἡ μεγάλη προθυμία καὶ αἱ ἐπιμόνοι προσπάθειαι τοῦ Σώματος τῆς Πόλεως, τοῦ Κυρίου Δημάρχου Ἰωαννιτῶν, τοῦ Κου Προέδρου τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, τῶν Κυρίων Προέδρων τῶν Ἐπιμελητηρίων, τῶν Ὁργανώσεων τῆς πόλεως, ἄλλων ἐκλεκτῶν πολιτῶν καὶ παντὸς τοῦ πληρώματος με συνεκίνησαν βαθύτατα καὶ με ἠνάγκασαν ψυχικῶς νὰ ἄρω τὸν Σταυρόν μου καὶ νὰ διαθέσω ὅλας τὰς ὑπολειπομένας μου δυνάμεις εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Πόλεως καὶ τῆς Ἐπαρχίας.

Τὸ πρόγραμμά μου δὲν θὰ εἶναι ἄλλο εἰμὴ τὸ πρόγραμμα παντὸς Ἀρχιερέως. Ἐξάγεται δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸ τριπλοῦν ἀξίωμα τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Ὁ Σωτὴρ ἐδίδαξε καὶ ἀνεμόρφωσε καὶ ἀναμορφώνει τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ τοῦ Φωτός Του, ἠρίασε διὰ τῆς Μεγάλης καὶ Πανανθρωπί-

γεγονότος τούτου ἐγένοντο ὄχι μόνον αὐτόπται μάρτυρες, ἀλλὰ καὶ κήρυκες τῆς ἀληθείας πρὸς τοὺς διώκτας τοῦ Ἀναστάντος.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΛΩΛΗΣ

νης θυσίας Του εἰς τὸν Γολγοθᾶν καὶ ἐκυβέρνησε καὶ κυβερνᾷ τὸν κόσμον σύμφωνα διὰ τοῦ Βασιλικοῦ Του ἀξιώματος. Ἐκαστος Ἀρχιερεὺς ὡσαύτως ὀφείλει νὰ διδάσκη τὸν λαὸν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, νὰ ἀγιάζη ἐπιτελῶν τὰ Μυστήρια καὶ πρὸ πάντων τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων, τὴν Θεῖαν εὐχαριστίαν, καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν λαὸν του καὶ τὸ ποίμνιον διὰ τῆς πειθοῦς, τῶν πατρικῶν προτροπῶν του καὶ τῆς κοινωφελούς του ἐργασίας καὶ δράσεως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξήντησα τὸ καθήκον μου ὡς Ἀρχιερεὺς ἐπὶ εἰκοσιπενταετία εἰς τὰς δύο ἄλλας Ἐπαρχίας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ τὸ ἐπιτελέσω καὶ εἰς τὴν τρίτην καὶ μεγάλην καὶ ἱστορικὴν ταύτην Ἐπαρχίαν καὶ δὴ καὶ μετὰ μεγαλυτέρας ἐντάσεως, ἀναλόγως τῆς ἱστορίας τῆς, τοῦ μεγέθους τῆς καὶ τῶν παραδόσεών τῆς.

Ἀναλυτικώτερον δέ, εἰς τὸ ἔργον μου ὀφείλω νὰ ἐπιδοθῶ μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας. Διότι «ἐπικατάρατος εἶναι πᾶς ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ἀμελῶς».

Ἐφ' ὅσον ἐπὶ ἔτη εἶχον σύνδεσμον μὲ τὴν Μητρόπολιν καὶ τὴν Ἐπαρχίαν Ἰωαννίνων ὀποτίθεται, ὅτι ἔχω μελετήσει τὴν κατάστασιν, ὅπως ὀφείλει πρῶτιστα πάντων νὰ ἐνεργήσῃ πᾶς ὅστις ἀναλαμβάνει τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον μέγα ὑπόρρηγμα. Μεθ' ὅλα ταῦτα ἐνδείκνυται ἀπὸ μέρους μου καὶ ἄλλη μελέτη, λιπαρὰ, τῆς ὀρθοσκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῆς Κοινωνίας μας.

Διότι κατόπιν τοιαύτης ἐνεργείας θὰ εἶναι δυνατόν νὰ φθάσω εἰς τὸ ἐπιβεβλημένον ἀπολύτως καὶ ἴλιαν εὐχάριστον καὶ σωτηριῶδες συμπέρασμα νὰ προσαρμόσω τὴν ζωὴν τῶν χριστιανῶν μου πρὸς τὸ χριστιανικὸν ἰδεώδες. Τοῦτο εἶναι τὸ ζητούμενον. Ἄν θὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο, τὸ πᾶν ἐπετεύχθη. Ἄν θὰ κατορθωθῇ τὸ μέγα κατόρθωμα νὰ ὑπαχθῇ ἢ βούλησις τῶν ποιμενομένων ὑπὸ τὴν Ποιμαντικὴν χειραγωγίαν, τότε, καὶ μόνον τότε, καὶ ὅμοιοι οἱ χριστιανοὶ καὶ ἐγὼ ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ Ποιμὴν θὰ ἔχωμεν τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἐπετεύχθη, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ βοηθοῦσης καὶ συναντιλαμβανομένης καὶ τῆς θείας Χάριτος.

Πρὸς τοῦτο ὅμως ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς βοήθειας πάντων ὁμῶν. Ζητῶ τὴν βοήθειαν τῶν Ἀρχῶν, τοῦ Σώματος, πασῶν τῶν Ὄργανώσεων τῆς Πόλεως

καὶ τῆς Ἐπαρχίας, τοῦ Τόπου τῆς πόλεως—τρανὸν δεῖγμα τοῦ ὁποίου ἐν μέρει ἔσχον καὶ πρὸ τῆς καταστάσεώς μου καὶ αἰσθάνομαι βαθύτατα τὴν ὑποχρέωσίν μου νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης διὰ τὴν εὐμένειαν μεθ' ἧς ἐκρίθησαν τὰ κατ' ἐμὲ—καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ τῆς Πόλεως καὶ τῆς Ἐπαρχίας.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ θὰ προσπαθῆσω καὶ θὰ μεριμνήσω ἀπολύτως «ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία τοῦ Κυρίου» καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τίθῃμι τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ πηδάλιον. Σὺ δὲ Ἀρχιεπίσκοπε Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπίβλεπον ἐξ Οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι πάντας ἡμᾶς. Αὐτὸς εὐλόγησον καὶ τὸν περιεστῶτα Κληρὸν καὶ λαὸν καὶ τοὺς ἐγγυὺς καὶ μακρὰν χριστιανούς τῆς θεοσώστου μου Ἐπαρχίας Ἰωαννίνων. Ἐνίσχυσον τὸν βραχίονα τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἀγωνιζομένων κρατερῶς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας των. Παραμύθησον τοὺς στενάζοντας ὑπὸ στυγνῇ δουλείᾳ ἄλλους ὀμαίμονας ἀδελφούς ἡμῶν. Κράτῃνον δὲ καὶ ἐμὲ, ἐν τῷ ἀγῶνι μου, ὅπως παραστῶ εὐπρόσποσ ἀπέναντι τῶν προσδοκιῶν καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ τῶν εὐλογημένων χριστιανῶν μου καὶ τῆς φιλιότητος Πατρίδος πάντων ἡμῶν. Ἀμήν».

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Δημήτριος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Δημήτριος ἐγεννήθη ἐν Δεματίῳ Ἰωαννίνων τὴν 6ην Ἀυγούστου

1882. Τὰ πρῶτα γράμματα ἤκουσεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα. Ἐἶτα εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν τῇ Νήσῳ τῶν Ἰωαννίνων Ἱερατικὴν Σχολήν, ἀφ' ἧς ἀπεφοίτησε μετὰ τετραετίαν. Τὸ 1900 εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν τῆς Χάλκης. Τὸ 1907 ἀπεφοίτησε ταύτης ἀριστεύσας. Ἐσπούδασε τῇ ἐγγυήσει τοῦ ἄλλοτε Μητροπολίτου Ἰωαννίνων καὶ ἀργότερον Ἡρακλείας καὶ Ροδαιοῦ κυροῦ Γρηγορίου Καλλίδη. Ἐν συνεχείᾳ ὑπηρέτησεν ἐπὶ δύο ἔτη (χειροτονηθεὶς ἐν τῷ μεταξύ τὸ 1906 εἰς Διάκονον) ἐν Λεσκοβικίᾳ Β. Ἡπείρου ὡς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, ἱεροκήρυξ καὶ ἐπόπτης τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων τῆς περιφέρειας. Μετὰ ταῦτα, ὑπὸ τὴν ἰδίαν ιδιότητα, ὑπηρετήσεν ἐπὶ διετίαν ἐν Κονίτῃ καὶ παρὰ τῷ τότε Μητροπολίτῃ. Κατὰ τὸ ἔτος 1911-1912 κατ' ἐπιμονὴν ἀπαίτησιν τοῦ Ἡρακλείας Γρηγορίου ὑπηρετήσεν ἐπὶ ἔτος εἰς Παιδεστὸν Ὀρφικῆς, ὡς Πρωτοσύγκελλος καὶ διευθυντὴς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1912 ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Σπυριδανῶς ὡς Διευθυντὴς τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου Βελλᾶς, τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ἐπὶ δώδεκα ὀκταετίᾳ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχρημάτισεν Διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Νήσου, ἧτις ἦτο ὁμοταγὴς μετὰ τῆς Ριζαρείου, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη. Τῷ 1926 ἐγένετο βοηθὸς Ἐπίσκοπος, ἀφού δὲ ἐπὶ δύο ἔτη διετέλεσε μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὡς Διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, παρητήθη καὶ παρέμεινε παρὰ τῷ Μητροπολίτῃ Ἰωαννίνων Σπυριδανῶ

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, εὐθὺς ὡς ἀνέλαβε τὴν προεδρίαν τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου, ἀπέστειλε πρὸς τὸν ἐξόριστον Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου Μακάριον τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

« Ἀποδεχθεὶς προεδρίαν Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου, πέμπω ὑμετέρα Μακαριώτητι καὶ τοῖς μετ' ὑμῶν θερμοῖν ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν εὐχόμενος ταχεῖαν ἀπελευθέρωσιν, ἐπάνοδον πάντων ὑμῶν προσφιλῆ Κύπρον. Ἰερὰ προσπάθεια ἐξασφαλίσσεως ἀναφαιρέτου δικαιώματος αὐτοδιαθέσεως Κυπριακοῦ Λαοῦ συνεχισθῆσεται ἄνευ φειδοῦς δυνάμεων ἡμῶν σταθερῶς ἀξιονομήνης ἕως οὗ φασφόρος ἐλευθερίας ἀνατελλῆ πολυπαθεῖ, ἑλληνικῆ νήσῳ. Ἀνδρίζεσθε. Κραταιούσθω καρδιά Ἰγμῶν.»

† Ὁ Ἀθηνῶν Δωρόθεος.

Εἰς ἀπάντησιν σχετικοῦ τηλεγραφήματος τῆς Α.Μ. διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἤδη ἐκτελεσθέντος νεαροῦ Κυπρίου, ὁ Ἀγγλὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας, ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως :

Ἀνάκτορον Λάμπειθ,
19 Ἀπριλίου 1956.

Μακαριώτατε καὶ ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Διὰ τῆς παρουσίας σᾶς πληροφοροῦν, ὅτι ἔλαβον τὸ ὑμέτερον τηλεγράφημα ἐν σχέσει μετὰ τὸν νεαρὸν Κύπριον, τὸν καταδικασθέντα εἰς θάνατον καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἔκκλησις πρὸς τὸ Συμβούλιον Χαρίτων ἀπερρίφθη ἐσχάτως. Ἀμέσως ἔφερα τοῦτο εἰς γνώσιν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ὑπευθύνων ἀρχῶν καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τὸ λάβουν μετὰ προσοχῆς ὅπ' ὄψιν. Ὡς γνωρίζετε ἀμέσως ἐνδιαφέρομαι καὶ βαθύτατα εἶμαι ἀνήσυχος περὶ τῶν δυσαρέστων αὐτῶν γεγονότων ἐν Κύπρῳ.

Μετὰ θερμοῦν χριστιανικῶν χαιρετισμῶν
Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
Τζέφρυ

Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας καὶ Πριμᾶτος
πάσης Ἀγγλίας καὶ Μητροπολίτης.

Τῆ 1ῃ Μαΐου ἐ.ε. ἐπεσκέφθη τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Δωρόθεον ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καὶ ἐντεταλμένος ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἐν γένει ὑποθέσεων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κ. Ἀδαμς, ὁ ὁποῖος ὑπέβαλεν τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀγγλοῦ Πριμᾶτου ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει του εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπικὸν Θρόνον. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀντηλλήγησαν σκέψεις καὶ συνεζητήθησαν ζητήματα ἀφορῶντα τὰς δύο ἀδελφὰς Ἐκκλησίας καὶ ἐθίγη ἐπιπροσθέτως τὸ Κυπριακὸν ζήτημα.

Εἰς ἐρώτησιν δὲ τοῦ κ. Ἀδαμς τί σκέπτεται ἐπὶ

βοηθὸς Ἐπίσκοπος αὐτοῦ. Τῷ 1931 ἐξελέγη Μητροπολίτης Λευκάδος καὶ ἐποιήσαν ἐπὶ ἐννέα πλήρη ἔτη τὴν ἐπαρχίαν ταύτην. Τὸ ἔτος 1940, κατόπιν ἐπιμονῆς τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου, μετέβη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης, τὴν ὁποίαν διόκησε μέχρι τῆς 18ης Ἀπριλίου ἐ.ε. ὅτε κατεστάθη Μητροπολίτης Ἰωαννίνων.

τοῦ προκειμένου ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήντησεν, «ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, μαζὺ μετὰ δλοκλήρον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ὁμοθυμῶς καὶ ὀλοφύχως ζητεῖ πρῶτον τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μακαρίου ἀπὸ τὴν σκληρὰν του ἐξορίαν καὶ δεῦτερον μετ' αὐτὴν τὴν συνέχισιν τῶν σχετικῶν ὁμιλιῶν διὰ τὴν αὐτοδιάθεσιν τῶν Κυπρίων. Προσέθεσεν δὲ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μας δὲν εἶναι νοητὸν νὰ ὑπάρχουν λαοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀποστερεῖται ἡ ἐλευθερία τους. Ἐξέφρασε δὲ τὴν πεποίθησιν του, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πεποίθησις ὀλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντέρμπορο θὰ χρησιμοποίησιν εὐρύτατα τὸ ἀναμφισβήτητον κύρος του, καὶ θὰ ἐνεργήσῃ, πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ ν' ἀποδοθῇ τὸ δικαίον εἰς τὸν τόσον ἀδίκως ταλαιπωρούμενον Κυπριακὸν Λαόν».

Τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεου, Προέδρου τῆς Π.Ε.Ε.Κ., κατὰ τὸ συλλαλητήριον τῆς πλατείας Ὀμονοίας τῆς 9ης Μαΐου 1956.

« Λαὲ τῶν Ἀθηνῶν,

Ὀλιβερόν καθήκον μᾶς συνεκέντρωσε σήμερον, τόσον ἀπροόπτως, εἰς πρωτοφανῆ τῷ ὄντι συναγεμῶν.

Σήμερον σφαγιάζεται ἡ ἐννοία τῆς δικαιοσύνης. Σήμερον καταστραγκαλίζονται ἀσυστόλως καὶ κατὰ τρόπον βάρβαρον τὰ στοιχειώδη δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν λαῶν.

Οἱ δῆθεν πρόμαχοι τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας κατεκρήμνισαν εἰς βάρβαρον τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς διὰ τῆς ἀστόχου, ἀδίκου καὶ ἀπανθρώπου ἀποφάσεως τῆς ἐκτελέσεως δύο νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κυπριακῆς Νεότητος.

Πρόκειται διὰ τοὺς παγκοσμίως γνωστοὺς ἀγωνιστὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς Πατρίδος Μιχαὴλ Καραολῆν καὶ Ἀνδρέαν Δημητρίου. Αὔριον οἱ δύο αὐτοὶ πατριῶται, λέγεται, ὅτι θὰ ἐκτελεσθοῦν δι' ἀπαγχονισμοῦ ὄχι ἀπὸ τὸν ἀπαισίας μνήμης ἐπάρατον Ναζισμόν, οὔτε ἀπὸ κάποιαν βάρβαρον φυλῆν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πεπολιτισμένην κυρίαρχον δύναμιν τῆς Κύπρου. Καὶ ἐκτελοῦνται ὄχι διότι ὑπέπεσαν εἰς σοβαρὸν ποινικὸν ἀδίκημα, ἀλλὰ διότι ὡς Ἕλληνες νέοι, εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ὁποίων ρέει αἷμα τρισχιλιετοῦς ἱστορίας καὶ μέσα εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἔπαυσε νὰ κατῆ ἡ φλόξ τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν ἰδανικῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα, ὕψωσαν τὸ ἀνάστημά των κατὰ τῆς ἀποικιακῆς τυραννίας καὶ τῶν ὀργάνων της καὶ ἐζήτησαν νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι μέσα εἰς τὴν ἐλευθέρῳ ἑλληνικῇ Πατρίδα.

Καὶ ὁποία ἀντινομία! Εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον συζητεῖται καὶ ἐπίκειται ἀπόφασις καταργήσεως τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, διὰ λόγους ἀνθρωπισμοῦ καὶ ἀνωτέρας ἀντιλήψεως περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς του, ἐν Κύπρῳ, οἱ ἴδιοι ἐτοιμάζονται νὰ καταπροδώσουν τὰ ψηφίσματά

των διὰ νὰ ἰκανοποιήσουν μὲ καθαρὸν ἄγιον νεανικὸν ἑλληνικὸν αἷμα τὴν ἀποικιακὴν των μῆριν κατὰ τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀγωνιζομένου Κυπριακοῦ Λαοῦ.

Ἄλλ' ἄς σκεφθοῦν οἱ ἄλλοτε φίλοι μας καὶ σύμμαχοι Ἕλληνες. Ἄς ἀκούσουν καὶ οἱ Λαοὶ τῆς Ὑψηλίου: Ὁ Μιχαὴλ Καραολῆς καὶ ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου ποῦ ἀπειλοῦνται μὲ τὸν ἀπαίσιον δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατον, δὲν ἔκαμαν τίποτε ὀλιγώτερον καὶ τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ναζιστικῆς κατοχῆς, ὅταν παρακινούμενοι ἀπὸ τοὺς συμμάχους Βρεττανούς, ἀνθίστατο κατὰ τοῦ κατακτητοῦ καὶ ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας. Ποία δικαιοσύνη ὄχι θεία ἀλλ' ἀπλῶς ἀνθρωπίνη ἠμπορεῖ νὰ ἀνεχθῆ ἡρωϊκοὶ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνισταί, ἄγνοι καὶ ἀκέραιοι πατριῶται, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν παρὰ μίαν λευκοτάτην ζωὴν, νὰ ἀπαγχονίζονται ὡς ἐλευενοὶ ἐγκληματίαι ἐν μέσῳ εἰκοστῶ αἰῶνι; Πρέπει νὰ γνωρίζουν ἐκείνοι ποῦ ἐτοιμάζονται νὰ βάρουν τὰ χεῖρα των εἰς τὸ ἀγνὸν ἑλληνικὸν αἷμα τῶν δύο ἀδελφῶν μας Κυπρίων, ὅτι καμμία δύναμις καὶ καμμία μεταμέλεια ἐκ τῶν ὕστερων δὲν θὰ ἐξιλεώσῃ τὴν μυστράν αὐτῆν πράξιν. Θὰ μένῃ εἰς τὴν αἰσχύνῃ των αἰῶνων. Θὰ τοὺς κατατάξῃ παραπλεύρως πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸν Ὀδύσσειον Τρωῶτα ἔχαρκτηρίσθησαν ὡς βάνδαλοι καὶ ἐγκληματίαι πολέμου.

Ἄλλ' εἴθε ἀποχρεωμένοι νὰ ἐπισημάνωμεν καὶ κἀτὶ ἄλλο. Ἐὰν λάβῃ χώραν τὸ φοβερὸν, ἢ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν δύο ἀγωνιστῶν πατριωτῶν θὰ δημιουργηθῆ ὄχι ἀπλῶς ρῆγμα, ἀλλ' ἄβυσσος ἀληθινῆ ψυχικῆ μεταξὺ τῶν δύο λαῶν τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τῆς μικρᾶς μὲν κατ' ἔκτασιν καὶ πληθυσμὸν, μεγάλης ὅμως κατὰ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν παγκόσμιον ἐκτίμησιν Ἑλλάδος. Νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐπιζητοῦν οἱ Βρεττανοὶ τὸ ρῆγμα τοῦτο; Νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι θέλουν νὰ βεβηλώσουν διὰ παντὸς τὸ ὄνομά των καὶ τὸν πολιτισμὸν των μὲ ἓνα ἀνοσιούργημα διαπραττόμενον εἰς βάρος τοῦ Λαοῦ μας ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠντλησαν τὰς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, ἢ ὅτι ἄλλο πολιτιστικὸν στοιχεῖον ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν πρὸς τὴν ἱστορίαν των; Δὲν τὸ φανταζόμεθα. Ἐὰν ὅμως νομίζουν ὅτι ἠμποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν, καὶ δὴ τοὺς Ἕλληνας μὲ μέσα καταπίεσεως ἢ καταπτοήσεως, ὡς ἐκεῖνα ποῦ ἐχρησιμοποίησαν ἀλλαχὺ μὲ τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι ἐκτός ἀπὸ ἓνα πρόσκαιρον θόρυβον δὲν θὰ μείνῃ τραῦμα καὶ δὲν θὰ δημιουργηθῆ βάρβαρον εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο λαῶν. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίζουν ὅτι τὰς ἀπανθρώπους αὐτὰς πράξεις δὲν θὰ τὰς λησμονήσωμεν ποτέ! Θὰ τὰς γνωστοποιήσωμεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Θὰ καλέσωμεν εἰς σταυροφορίαν καὶ συναγερμὸν ὅλους τοὺς πεπολιτισμένους καὶ ἐλευθέρους ἀνθρώπους διὰ νὰ στιγματίσουν τὴν τακτικὴν των. Θὰ κρατήσωμεν ἄσβεστον εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ἄς μὴ ἔχουν ἀκόμη τὴν αὐταπάτην ὅτι μὲ τὸν θάνατον τῶν δύο πατριωτῶν ἢ μὲ τὰς ἄλλας βαρβαρότητας ποῦ διαπραττοῦν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Μεγαλόνησον θὰ καταπτοήσουν τοὺς Ἕλληνας Κυπρίους καὶ θὰ καταπνίξουν τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα των. Ἀντι-

θέτως θὰ ἐπαυξήσουν τὴν οὐδύτητα, θὰ βαθύνουν τὸ χάσμα, θὰ δημιουργήσουν μίση ἀθεράπευτα.

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἄς τὸ γνωρίζουν, μένει ἀπτώτος, ἀνδροῦται ὅταν ἀντικρούσῃ τὴν ὀμνὴν βίαν καὶ ἀρέσκειται εἰς τὰ ὀλοκαυτώματα.

Πῶς νὰ τοὺς τὸ ἀποκρύψωμεν; Πῶς νὰ τοὺς τὸ εἴπωμεν διὰ νὰ τὸ ἐννοήσουν; Σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ εἰς τὴν οἰκουμένην φιλελεύθεροι ἄνθρωποι, θεωροῦν τὸν Καραολῆν καὶ τὸν Δημητρίου ἀγωνιστὰς τῆς ἐλευθερίας, παιδιὰ τῆς πλεόν δοξασμένης φυλῆς, γόνους τῆς κατ' ἐξοχὴν πατρίδος, τῆς Ἑλληνικῆς. Ματαιοπονοῦν οἱ Ἕλληνες ὅταν ζητοῦν, νεαρὸς βλαστὸς δεχομένους νὰ δώσουν τὴν ζωὴν των καὶ νὰ δώσουν τὸ αἷμα των ὑπὲρ Πάτρως, νὰ τοὺς παρομοιάσουν ὡς τρομοκράτας ἢ κοινὸς ἐγκληματίας. Οἱ δύο νεαροὶ πατριῶται Ἕλληνες Κύπριοι εἶναι τὰ ἰνδάλματα κάθε νέου ποῦ αἰσθάνεται νεανικὸν σφρίγος καὶ ἔχει εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ἀρέσκειται εἰς τὰ μεγάλα καὶ Ὑψηλά.

Τοιοῦτους τοὺς βλέπει τὸ Παγκόσμιον. Ἐτσι τοὺς αἰσθάνεται καὶ τοὺς χαίρεται ὁ Ἑλληνικὸς Λαός. Εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς του. Εἶναι παιδιὰ του τίμια καὶ εὐγενῆ. Κάθε πράξιν ἐναντίον των θὰ τὴν θεωρήσῃ ὡς στρεφόμενην κατὰ τῆς καρδίας του καὶ δὲν θὰ τὴν λησμονήσῃ ποτέ.

Λαὲ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπαιτοῦμεν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας νὰ μὴ θίξουν τὴν ζωὴν τῶν δύο ἀδελφῶν μας. Ἐλπίζομεν ἔστω καὶ τὴν ὑστάτην αὐτῆν στιγμήν νὰ μᾶς ἀκούσουν. Σεῖς τώρα, παρακαλῶ διαλυθῆτε ἡσώχως καὶ εἰρηρικῶς, ὅπως ἐμπρέπει εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ εὐγενῆ Ἑλληνικὸν Λαόν, διότι τὸ ἐναντίον θὰ δυσχεράνη τὴν θέσιν τῶν δύο Κυπρίων ἀγωνιστῶν Καραολῆ καὶ Δημητρίου.

Ζήτησαν οἱ ἀδελφοὶ μας Κύπριοι.

Ζήτην ἢ Ἐλευθέρα Κύπρος».

ΤΟ ΕΓΚΡΙΘΕΝ ΨΗΦΙΣΜΑ

«Σήμερον 9ην Μαΐου 1956, ὁ Λαὸς τῆς Ἱστορικῆς Πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, συνελθὼν εἰς Πάνδημον Συγκέντρωσιν εἰς τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας καὶ ἀκούσας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ, Προέδρου τῆς «Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου» περὶ σχεδιασμένης ἐκτελέσεως τῶν Κυπρίων Ἀγωνιστῶν Μιχαὴλ Καραολῆ καὶ Ἀνδρέου Δημητρίου:

1. Ἐπειδὴ οἱ ἀπειλούμενοι ἀπὸ τὸν δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατον οὐδὲν ἀδίκημα κοινῶ ποινικοῦ δικαίου διέπραξαν, οὐδὲ ἀπεδείχθη ἡ ἐνοχὴ των.

2. Ἐπειδὴ οὐδὲν περισσότερον ἔκαμαν παρ' ὅτι παρακινούμενοι ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν Ἕλληνας ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν Ναζιστικὴν κατοχὴν.

3. Ἐπειδὴ ἡ τυχὸν ἐκτέλεσις τῶν Ἑλλήνων Κυπρίων Πατριωτῶν θὰ δξύνῃ τὴν ἐν Κύπρῳ κατάστασιν καὶ θὰ δημιουργήσῃ χάσμα ἀγεφύρωτον εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο λαῶν.

4. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ὅπως καὶ σύμπας ὁ Φιλελεύθερος Κόσμος, θεωρεῖ τοὺς Μιχαὴλ Καραολῆν καὶ Ἀνδρέαν Δημητρίου Ἀγωνιστὰς τῆς

Ἐλευθερίας καὶ νέους φλεγόμενους ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπην καὶ τοὺς παρακολουθεῖ μὲ αἰσθη-
ματα ἀγάπης καὶ θουμασμοῦ

Ψ η φ ί ζ ε ι

Καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ματαίωσιν τῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν δύο Κυπρίων Πατριωτῶν.

Ἐπιφορτίζει τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς «Π.Ε.Ε.Κ.» ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. ΔΩΡΟ-ΘΕΟΥ ἵνα ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὸν Πρεσβυτὴρ τῆς Μ. Βρετανίας ὅπως διαβιβάσῃ τοῦτο εἰς τὴν Κυβερνήσιν του.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἀπέστειλε τὸ κάτωθι γράμμα πρὸς τὸν Ἀγγλον Ἀρχιεπίσκοπον, διὰ τὸν ἐξόριστον Ἐθνάρχην Κύπρου Μακάριον :

Μαῖου 10, 1956

Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας Κύριον Φίσερ, Παρατεινομένη ἐξορία Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, Μητροπολίτου Κυπριανοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς, διακρατεῖ ἐν μεγάλῃ συγκινήσει καὶ ἀγωνίᾳ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς.

Ἐκκλησία Ἀγγλίας, διὰ χαλαρᾶς, ψυχρᾶς καὶ ἀδιαφόρου ἀντιμετωπίσεως τοῦ ζητήματος ἀποδεικνύει, ὅτι εἶναι ξένη πρὸς χριστιανικά ἰδεώδη καὶ τὴν οὐσιαστικὴν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλη-
λας. Διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει δὲν ἔπρεπε οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν νὰ σταματήσῃ τὰς ἐνεργείας τῆς διὰ τὸν τερατισμὸν τῆς ἐξορίας τῶν Κυπρίων Ἱεραρχῶν, ἐξορίας ἀντιχριστιανικῆς, ἀντιδημοκρατικῆς καὶ ἀπαν-
θρώπου.

Μιχαὴλ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκ-
κλησίας Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας

Ἀφορμὴν λαβόντες ἐξ ὑποβαλλομένων εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ὑπηρεσίαν ἐρωτημάτων παρὰ τῶν διαφόρων ὑποχρέων καὶ ἐκ παραλείψεων διαπιστωθειῶν παρὰ τῶν Ἐπιθεωρητῶν τοῦ ΤΑΚΕ, τῶν διενεργούντων ἔλεγχον εἰς τὰ Μητροπολιτικά Γραφεῖα, τοὺς Ἰ. Ναοὺς, τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητες, τὰ Ληξιαρχεῖα, τὸ Ἰ.Κ.Α. κ.λ.π. πρὸς διαπίστωσιν τῆς τηρήσεως τῶν περὶ κληρικοσήμεου διατάξεων, αἵτινες παραλείψεις εἰσὶ παράνομοι καὶ ἀδικαιολόγητοι, ἐπὶ προφανεῖ καὶ ἀνυπολόγιστο ζη-
μιά τοῦ Ταμείου, τῶν Ἐπιθεωρητῶν ὑποχρεομένων ἐκ τοῦ Νόμου εἰς ἐπιβολὴν, ἀνεκκλήτως πολλαπλασίου τέλους τοῦ ἐλλείποντος κληρικοσήμεου, ἐπιθυμοῦμεν διὰ τῆς παρουσίας νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ἐν συνεχείᾳ τῶν ὅσων ἐγνωστοποιήσαμεν πρὸς ὑμᾶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9430/8-12-55 ἐγκυκλίου μας (σελὶς β'), τὰ κατωτέρω, ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑποχρέωσιν κληρικοσημάνσεως ὑπὸ τῶν ἐφημερίων τῶν διαφόρων πιστοποιητικῶν κλπ. ἐγγράφων καὶ νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως τὴν παρούσαν, ἥς ἀνάλογον ἀριθμὸν ἀντιτύπων διαπέμπομεν, κοινοποιήσῃτε εἰς τοὺς ἐφημερίους τῆς δικαιοδοσίας ὑμῶν, πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας διὰ τὴν περίπτωσιν διαπιστώσεως παρομοίων παραλείψεων, ἧτοι δέον νὰ ἐπικολλᾶται:

Α. 1) Διὰ πᾶσαν καταχωριζομένην αἴτησιν εἰς τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου τῶν ἐφημερίων κληρικοσήμεου δρ. 3.

2) Διὰ πᾶν ἐκδιδόμενον πιστοποιητικὸν ἢ βεβαιώσεως ἐκδιδόμενον παρ' οἰασδήποτε Ἀρχῆς, Δημοκοινοτικῆς κλπ. κληρικοσήμεου δρχ. 5.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀγγλου Ἀρχιεπισκόπου.

Ξηρὰ μᾶλλον, καὶ ξένη ἐντελῶς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, ὑπῆρξεν ἡ δημοσιευομένη ἀλλαγὴ ἀπάντησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρμπουρου πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεκαλέσθη, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀναμφισβήτητον Κῦρος του, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Κυπρίου πατριώτου Καραολῆ.

Ὁ Ἀγγλος Ἀρχιεπίσκοπος, εἰς ἀπάντησιν, ἀρκεῖται ν' ἀναφέρῃ ἀπλῶς, ὅτι ἔφερε τοῦτο εἰς γνῶσιν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν!

Καὶ ὁ μὲν Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας Δωρόθεος, ἔπραξεν ἐπιβεβλημένον Χριστιανικὸν καὶ πατριωτικὸν καθήκον ἐνεργήσας, ὡς ἐνήργησεν. Τὸ ἀντιθετὸν δέ, θὰ ἀπετέλει παράλειψιν ἀδικαιολόγητον, ἀπέναντι τοῦ τόσον ἀδίκως καὶ σκληρῶς καταδικασθέντος Κυπρίου.

Ἐρωτῶμεν ὅμως τὸν Ἀγγλον Ἀρχιεπίσκοπον, ἀν δὲν νομίζῃ, ὅτι τὸ ἴδιον ἀκριβῶς, ὅπως αὐτός, ἔπραξεν καὶ ὁ Ρωμαῖος Πιλάτος, νίφας ἀπλῶς τὰς χειρὰς του ἐμπρὸς εἰς τοὺς Σταυρωτάς τοῦ Κυρίου μας..

Καθῆκόν του, πιστεύομεν ἦτο, ὅχι ἀπλῶς νὰ διεκ-

3) Διὰ πᾶν ἐκδιδόμενον πιστοποιητικὸν ἢ βεβαιώσιν διὰ τὴν ἀσφάλισιν εἰς τὸ ΙΚΑ ἢ ἐκδοσιν βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ ΙΚΑ ἢ οἰουδήποτε ἄλλου Ὄργανισμοῦ κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἢ συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ ἀσθένειαν προστατευομένων μελῶν τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ ἢ ἄλλων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν, κληρικοσήμεου δρχ. 5, μὴ ὑφισταμένης ἐν προκειμένῳ οὐδεμιᾶς ἀτελείας.

4) Διὰ πᾶσαν ἐκδιδομένην δήλωσιν περὶ τελέσεως πράξεως βαπτίσεως, ὑποβαλλομένην εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα, κληρικοσήμεου δρχ. 10.

5) Διὰ πᾶν τελούμενον μνημόσυνον κληρικοσήμεου δρχ. 15. (ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ διπλοτύπου τοῦ Ναοῦ) προκειμένου περὶ ἐνοριῶν πόλεων πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 10.000 κατοίκων, δρχ. 10 προκειμένου περὶ ἐνοριῶν πόλεων πληθυσμοῦ 5.000—10.000 κατοίκων καὶ δρχ. 5 προκειμένου περὶ ἐνοριῶν κωμοπόλεων ἢ χωριῶν πληθυσμοῦ μέχρι 5.000 κατοίκων.

6) Διὰ πᾶσαν δαπάνην τοῦ Ναοῦ κληρικοσήμεου 1 % ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς.

Β. Ἀπαλλάσσονται τῶν τελῶν τοῦ κληρικοσήμεου τῆς αἰτήσεως ἐκ δρχ. 3 καὶ τῆς πιστοποιήσεως, βεβαιώσεως ἢ προσυπογραφῆς ἐκ δρχ. 5 αἱ αἰτήσεις, βεβαιώσεις ἢ προσυπογραφαὶ ἀφόρωσαι:

1) Τοὺς ἀπόρους 2) τὰ θύματα καὶ ἀναπήρους πολέμου 3) τοὺς πάσης φύσεως συνταξιούχους περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῶν κατὰστάσεως ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπολήψεως τῆς συντάξεώς των, 4) τοὺς πολυτέκνους προκειμένου ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον περὶ τῆς πιστοποιήσεως τῆς ἰδιότητος αὐτῶν ὡς πολυτέκνων 5) τὴν ἐγγραφὴν εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ 6) τὰς πιστοποιήσεις, βεβαιώσεις ἢ προσυπογραφὰς τὰς ἐκδιδόμενας πρὸς ὄφελος τοῦ Δημοσίου (ὑπηρεσιακῆς ται-
αύτας) διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν Δημοτολογίων καὶ Μητρώων τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, Στρατολογίας κλπ.

Πάντα ἀνεξαίρετως τὰ λοιπὰ πιστοποιητικά, βεβαιώσεις καὶ προσυπογραφαὶ ὑπόκεινται εἰς κληρικοσήμεου δρχ. 5.

Ἀγαπητὸς Ἀδελφός
Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου
† Ὁ Ἀρτῆς Σεραφεῖμ.

περαιώση τὴν ἔκκλησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Ἀλλὰ νὰ συνεργήσῃ, μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ προληφθῇ τὸ τότε μελετώμενον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον συντελούμενον ὅπως καὶ συντελέσθη θὰ χωρίσῃ ἀσφαλῶς ἀκόμη περισσότερον τοὺς δύο λαοὺς μας.

Θλιβόμεθα διὰ τοῦτο εὐλικρινέστατα. Διότι, ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἀνεμένονεν περισσότερον εὐλικρινῆ καὶ χριστιανικότεραν τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Ἄγγλου Προϊστάτου. Ὁ ὁποῖος πρὸς τοὺς ἄλλοις, οὔτε μίαν λέξιν συμπαθείας δὲν κατώρθωσε ἕως τώρα ν' ἀνεύρῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, διὰ τὴν βάρβαρον συμπεριφορὰν τῶν Ἀγγλικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἀδικον ἐξουσίαν τοῦ συναδέλφου του καὶ συναγωνιστοῦ του ἐν Χριστῷ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κύπρου Μακαρίου. Καὶ ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ, πῶς ὄλα αὐτὰ συμβιβάζονται μὲ τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν τοῦ Ἄγγλου Ἀρχιεπισκόπου.

Ἄλλως ματαιοπονοῦμεν.

Οἱ λειτουργοὶ τῆς Μέσης καὶ τῆς Στοιχειώδους μας Ἐκπαιδεύσεως ὑπέβαλαν, πρό τινος, κοινὸν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, τὸ ὁποῖον περιέχει ἀντικειμενικὰ καὶ εὐλαβῶς διατυπωμένας ἀληθείας.

Ὅπως ὀρθότατα τονίζεται εἰς αὐτό, ἡ ἄνισος μεταχειρίσις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῶν διαφόρων ὑπαλληλικῶν κλάδων, εἶναι καὶ ἀδικος. Καὶ ἄτοπος. Διότι, ὄχι μόνον μοιραίως διασπᾷ τὴν ψυχικὴν ἐνότητα τῶν ὑπαλλήλων μας, ἀλλὰ καὶ ἀπομακρύνει ἀπὸ τοὺς παραθεωρουμένους καὶ καταφρονομένους κλάδους, ὄλα τὰ ἱκανὰ καὶ ἐνθουσιώδη νέα στελέχη. Καὶ ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὴν Δημοσίαν μας Ἐκπαίδευσιν, ἢ ὁποῖα διὰ τοῦτο καὶ χωλαίνει, συμβαίνει ἀκριβῶς καὶ μὲ τὸν Ἐφημεριακὸν μας κλήρον, διὰ τὸν ὁποῖον, ὅπως διεκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Δωρόθεος, ὁμιλῶν προσφάτως ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς μας Συνόδου, «πρέπει νὰ ληφθοῦν ἄμεσα καὶ δραστικὰ Κυβερνητικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ν' ἀποβλέπουν εἰς τὴν προσέλευσιν καὶ τὴν εἴσοδον εἰς τὰς τάξεις του, νέων μὲ ἀνώτερα μορφωτικὰ κοινωνικὰ καὶ ἠθικοθησκευτικὰ προσόντα».

Πρέπει, ἐπὶ τέλος, νὰ γίνῃ συνείδησις εἰς ὄλους, ὅτι ἡ βελτίωσις τῶν ἠθῶν τοῦ λαοῦ μας, καὶ ἡ ἀνάψωσις καθόλου τοῦ πολιτιστικοῦ μας ἐπιπέδου, ἔχει ὡς ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς, Ἱερεῖς καὶ Διδασκάλους ὀλοφύχως ἀφωσιωμένους εἰς τὴν ἱεράν τους ἀποστολὴν καὶ ἐμποτισμένους βαθύτατα ἀπὸ τὰς ἀγίας μας Παραδόσεις, καὶ ἀπὸ τὰς ζωοποιούς καὶ ἀθανάτους Ἑλληνοχριστιανικὰς ἀληθείας. Ἄλλως ματαιοπονοῦμεν. Καὶ ἡ ἠθικὴ, καὶ ἡ σύνδρομος μὲ αὐτὴν οικονομικὴ κρίσις τοῦ λαοῦ μας, θὰ ἐντείνεται συνεχῶς. Θέλομεν διὰ τοῦτο νὰ πιστεῶμεν, ὅτι τόσο ἡ παλλομένη ἔκκλησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὸν Ἐφημεριακὸν μας Κλήρον, ὅσον καὶ τὸ ὑπόμνημα τῶν Ἐκπαιδευτικῶν μας, δὲν θὰ πέσῃ εἰς τὸ κενόν. Ἄλλ' ὅτι ἄμεσον θὰ ἐκδηλωθῇ τὸ ἔμπρακτον ἐνδιαφέρον τῆς Πολιτείας.

Μία λαμπρὰ διαθήκη.

Ἀποτελεῖ γεγονός ἀξίον πάσης ἐξάρσεως ἡ δημοσιευθεῖσα προσφάτως διαθήκη τοῦ καλοῦ Ἑλληνοπολίτου Μιμηκοπούλου, ὁ ὁποῖος κληροδοτεῖ δι' αὐτῆς ὄλην τὴν ἐκ πενήντα χιλιάδων χρυσῶν λιρῶν περιουσίαν του ὑπὲρ τοῦ Γηροκομείου.

Τοῦτο, ἦλθε νὰ μᾶς ἐνθυμίσῃ παλαιὰς καλὰς ἡμέρας, ὅτε ὄνειρον τῶν πλουσίων μας δὲν ἦτο μόνον ἡ τροφή καὶ ἡ ματαία καὶ προκλητικὴ ἐπίδειξις, ἀλλὰ ἡ εὐποιὰ καὶ ἡ ἀγαθοεργία. Καὶ ὁ πλοῦτος, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργουν μὲ τὴν ἰδιοφυίαν του καὶ μὲ τὴν πολυμοχθὸν προσπάθειάν του, διτίθετο διὰ νὰ πλουτίζεται ἡ Πρωτεύουσά μας καὶ αἱ ἄλλαι ἐπαρχιακαὶ μας πόλεις μὲ λαμπρὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα, τὰ ὁποῖα τὰς κατακομοῦν καὶ διαιωνίζουσαν τὴν ἀρετὴν τους.

Σήμερον ἀτυχῶς ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ὄλας διόλου διάφορος. Καὶ ὁ τεχνικοοικονομικὸς μας πολιτισμὸς, διὰ τὸν ὁποῖον τόσο πολὺ ἐπαιρούμεθα, ὄχι μόνον δὲν εὖνοεῖ τοὺς εὐλογημένους καὶ εὐγενικοὺς ἐκείνους ὀραματισμοὺς τῆς ἀγαθοεργίας, ἀλλὰ δημιουργεῖ, κατὰ κανόνα, ἐγωϊστὰς καὶ σκληροτραχήλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπως δὲ ἀπέδειξαν οἱ τελευταῖοι πόλεμοι, καὶ ἀποδεικνύεται τοῦτο καθημερινῶς, ἐπιστημονικὸς βαρβάρους, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀρωδοῦν πρὸ οὐδενός. Καὶ δὲν αἰσθάνονται φρίκην ἐμπρὸς εἰς κανένα ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τὸ εὐτελὲς συμφέρον.

Διὰ τοῦτο, ἡ λαμπρὰ διαθήκη τοῦ ἀειμνήστου Ἑλληνοπολίτου, καθὼς, καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἡ συγκινητικὴ καὶ μεγαλόδωρος ἐκδήλωσις τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν περιθάλψιν τοῦ πεπονημένου Ἐφημεριακοῦ μας κλήρου, ἐνεθουσιάζουσαν, καὶ δικαίως, τὴν Κοινωνίαν μας, ἢ ὁποῖα αἰσθάνεται ὅτι πνοὴ δημιουργικῆς ἀνοξέως, καὶ ἐμπράκτου χριστιανικῶν βιωμάτων ἀρχίζει νὰ πνέῃ τριγύρω τῆς.

Ἄδικία πρὸς τὴν Ριζαρείον.

Πολλὰ καὶ σφοδρὰ ὑπῆρξαν αἱ διατυπωθεῖσαι προσφάτως ἐπικρίσεις, διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους κατασκευὴν πολυτελῶν λεωφόρων, εἰς στιγμὰς στρωγνῆς, ὡς λέγεται, δυστυχίας τοῦ λαοῦ μας. Αἰσμονεῖται ὁμοῦ, ὅτι ὁ ἐξωραϊσμὸς καὶ ὁ συγχρονισμὸς τῆς Πρωτευούσης μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πολιτιστικὴν καὶ καλαισθητὸν πλευρὰν του, ὡς ἄμεσον καὶ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα θὰ ἔχη τὴν αὔξισιν τῆς Τουριστικῆς μας κινήσεως, μὲ ὄλα τὰ εὐχάριστα οἰκονομικῶς ἐπακόλουθὰ τῆς.

Ἀναμφιβόλως δέ, μία ἀπὸ τὰς ὄραιότερας νεοτεκτονικῶν λεωφόρων εἶναι ἡ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ὁμοῦς ἐχειρίσθη νὰ ὑποστῇ ὀλοκληρωτικὸν σχεδὸν ἀκρωτηριασμόν, τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας οἰκόπεδον τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς.

Τριετία ὁμοῦς ἔχει παρέλθει, ἀφ' ὅτου τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίων ἔργων ἐχρησιμοποίησε ἐλευθέρως τὸν ἀπαλλοτριωθέντα χώρον, καὶ ἀκόμη, παρὰ καὶ τοὺς Νόμους καὶ τὴν σχετικὴν Συνταγματικὴν διάταξιν, οὐδεμίαν κατεβλήθη ἀποζημίωσις εἰς τὴν Σχολὴν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ι. ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος.

Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 18ης Ἀπριλίου ἡ Ἱ. Σύνοδος προτάσει τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου πρόβηθι εἰς πληρωσιν τῶν χηρευσῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ἰωαννίνων, Λαρίσης, Γυθείου, Δρυϊνουπόλεως, Μηθύμνης καὶ Κυθήρων. α) Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτιος κ. Δημήτριος. Τὸ μέγα μήνυμα αὐτοῦ ἐτελέσθη αὐθημερόν ἐν τῷ παρά τοῖς Συνοδικαῖς Γραφεῖσι παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. β) Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Δημήτριος. Τὸ μέγα μήνυμα αὐτοῦ ἐτελέσθη αὐθημερόν ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱερῷ Ναῷ. γ) Μητροπολίτης τῆς κενωθείσης Ἱ. Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Φιλῆμων Ζέης. Τὸ μέγα μήνυμα αὐτοῦ ἐτελέσθη αὐθημερόν ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱερῷ Ναῷ. δ) Μητροπολίτης τῆς κενωθείσης Ἱ. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτιος ἐξελέγη ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Καρσου-

πόλεως κ. Χριστοφόρος. Τὸ μέγα μήνυμα αὐτοῦ ἐτελέσθη αὐθημερόν ἐν τῷ προμνησθέντα Ἱ. Ναῷ. ε) Μητροπολίτης τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητρο. Μηθύμνης ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Κων)τίνος Καρδαμένης, Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἱ. Μητρο. Σερρών καὶ Νιγρίτης. Τὸ μέγα μήνυμα αὐτοῦ ἐτελέσθη τὴν 19ην Ἀπριλίου ἐν τῷ ὡς ἄνω παρεκκλησίῳ. στ) Μητροπολίτης τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητρο. Κυθήρων ἐξελέγη παμψηφεί ὁ Παν. Ἀρχιμ. κ. Μελέτιος Γαλανόπουλος, Διευθυντῆς τοῦ ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Καλαμῶν. Τὸ μέγα μήνυμα αὐτοῦ ἐτελέσθη τὴν 19ην Ἀπριλίου εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναόν.

—Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνεδρίασα καὶ κατὰ τὴν 19ην τρέχοντος, διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς λόγω τῶν ἐγγιζουσῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα. Ὁ Μακαριώτατος Πετέτρος ἠνχίθη τοῖς Σεβ. Συνέδροις τὰ δέοντα ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις ἐορταῖς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἀντηχηθήθῃ δὲ εἰς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον ἐκ μέρους τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ πρῶτος τῆ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Βερροίας καὶ Ναούσης κ. Ἀλέξανδρος.

—Αἱ συνεδρίαί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θὰ ἐπαναληφθῶσι μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 850/16-3-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου εἰς τὸν χηρεύοντα θρόνον.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 851/16-3-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀναεσι τὴν ἰσχύν τῆς ὑπ' ἀριθ. 796/23-2-1955 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου περὶ τῆς μετὰ φειδοῦς παροχῆς ἀδειῶν γάμου κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 852/21-3-1956 τηλεγραφικῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνηγγεῖλε πρὸς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Σπυρίδωνος.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 853/30-3-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει πρὸς τὸν Ἱ. Κλῆρον καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τοῦ ἀπὸ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Δωροθέου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 854/30-3-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ Ἱ. Σύνοδος πρὸς Σεβ. Ἱεράρχας συνιστᾷ ὅπως κατὰ τὴν Μεγ. Πέμπτην περιαχθῆ ἡ δίσκος εἰς τοὺς Ἱ. ναοὺς ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 855)19-4-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἰωαννίνων ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου διὰ τὸν χηρεύοντα θρόνον Ἰωαννίνων τοῦ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτιος κ. Δημητρίου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 856)19-4-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου διὰ τὸν κενωθέντα θρόνον ταύτης τοῦ ἀπὸ Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Δημητρίου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 857)19-4-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτιος ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου διὰ τὸν κενωθέντα θρόνον αὐτῆς τοῦ Θεοφιλέστατου Καρσουπόλεως κ. Χριστοφόρου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 858)23-4-56 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου διὰ τὸν κενωθέντα θρόνον αὐτῆς τοῦ Παν. Ἀρχ. Φιλῆμονος Ζέη.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 859)23-4-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μηθύμνης ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου διὰ τὸν χηρεύοντα θρόνον αὐτῆς τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Κωνσταντίνου Καρδαμένη.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 860)23-4-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυθήρων ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀγγέλλει τὴν ἐκλογὴν νέου Μητροπολίτου διὰ τὸν κενὸν θρόνον αὐτῆς τοῦ Παν. Ἀρχιμ. Μελετίου Γαλανοπούλου.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 861)23-4-1956 ἐγκυκλίου αὐτῆς πρὸς

Καὶ τοῦτο, ἐνῶ ἐπανελημμένα ὑπῆρξαν αἱ ὀχλήσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον.

Καὶ τοῦτο, δὲν ἐπιτρέπεται, νομιζομεν, νὰ συνεχισθῆ περαιτέρω. Διότι ἀνεξαρτήτως τῆς καταφόρου παρανομίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκδηλουμένης ἀσεβείας πρὸς τὴν θέλησιν αὐοιδίμων Ἐδεργετῶν, καθίσταται τοιοτοτρόπως ἀνέκφυκτος ἡ ἐπαναλειτοουργία τῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ ἐτῶν δυστυχῶς, ἀργεῖ. Ἐἶναι δὲ ὅλως διόλου ἀκατανόητον, ἀπ' ἐνός μὲν νὰ ἀξιῶμεν, καὶ δικαίως, Κλῆρον ἄξιον τῆς ἀποστολῆς του, ἀπ' ἐτέρου δὲ νὰ ἀπογυμνῶνται ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ ὅλα τὰ μέσα, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ὄργανα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνώφωσιν τῆς Ἐκπαιδευτικῆς στάθμης τοῦ Ἱερατείου μας, πρὸς ὠφέλειαν μεγάλην τοῦ Ἔθνους.

Πρωτοφανῆς θηριωδία.

Ὑπῆρξε φρικιαστικὴ ἀληθῶς ἐκδήλωσις σκοτεινῶν καὶ ἀγρίων ἐνστίκτων, τὸ ἐκδικασθὲν κατ' ἀετὰς συγγερὸν ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον διέπραξαν οἱ τρεῖς στρατιῶται τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Κέντρου Σπάρτης, ἐναντίον ἐνός ἐντίμου οἰκογενειάρχου, καὶ βιοπαλαιστοῦ αὐτοκινητιστοῦ. Πολλὰ δὲ εἶναι τὰ ὄσα, ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ αὐτῇ ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ καθημερινοῦ μας τύπου. Νομιζομεν ὅμως, ὅτι παραλλήλως πρὸς ὅσα ὀρθῶς ἐτονίσθησαν, διὰ τὴν ἀνάγκην ἐπιβολῆς ὑπὸ τῆς Δικαιοσύνης μας ἀσθηροτέρων ποινῶν πρὸς τοὺς ὅλους ἀποχαλινωμένους ἀπὸ τὴν ἀτιμωροσίαν ἐγκληματίας, πρέπει καὶ ἡ Στρατιωτικὴ μας Ἡγεσία, νὰ μεριμνήσῃ δραστηκῶς, διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Σώματος τῶν Στρατιωτικῶν μας Ἱερέων. Καὶ ὄχι μόνον πρέπει νὰ πικνωθοῦν αἱ τάξεις των, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἐξύφωσις του, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν, ὄχι ἀπλῶς νὰ ἐπιτελοῦν τὰ τῆς θείας λατρείας, ἀλλὰ πρὸ παντός, νὰ γίνωνται πνευματικοὶ ὁδηγοί, καὶ νὰ ἐποικοδομοῦν ἠθικῶς, μὲ τὴν κατάλληλον διδασκαλίαν τὰ στρατενόμενα παιδιὰ τοῦ λαοῦ μας.

τους Σεβ. Ἱεράρχας συνιστᾷ, ὅπως κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ (10 Ἰουνίου) περιαχθῆ ἴσως εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ὑπὲρ τοῦ οἴκου Τυφλῶν.

— Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 19ης παρελθόντος μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἡσυχολήθη μὲ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα, ἀπεφάσισε δὲ ὅπως ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν μελετήσῃ τοὺς ἐν τοῖς Συνοδικαῖς Γραφείοις ἀποκειμένους φακέλους περὶ τῆς Οἰκουμένης κινήσεως καὶ εισηγηθῆ ἀρμοδίως τῇ Ἱ. Συνόδῳ.

Σημειώσεις: Ἐκ παραδρομῆς εἰς τὸ Προηγούμενον φύλλον τῆς Ἐκκλησίας ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς 17-4-1956, ἐδημοσιεύθη ὅτι Συνοδικὰ μέλη παρὰ τῶν Κεντρικῶν Συμβουλίων τῆς Ἀποστ. Διακονίας εἶναι οἱ Σεβ. Φιλίππων κ. κ. Χρυσόστομος καὶ Γυθείου, νῦν Λαρίσης κ. Δημήτριος. Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ τῶν Σεβ. Φιλίππων κ. κ. Χρυσοστόμου καὶ Σάμου κ. Εἰρηναίου.

Ο.Δ.Ε.Π. — Τῇ 1ῃ Μαΐου 1956 τὸ ἑσπέρας εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔγινε σύσκεψις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Δωροθέου εἰς ἣν παρέστη ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Τσάτσος καὶ ὁ Σεβ. Κορινθίας κ. Προκόπιος. Μετέσχον δὲ ἐπίσης εἰς αὐτὴν ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ΤΕΟ ὁ Γεν. Γραμματεὺς του κ. Φωκάς καὶ ὁ Διευθυντὴς κ. Λογοθέτης. Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς πολεοδομίας κ. Ἀποστολόπουλος.

Ἀντικείμενον τῆς συσκέψεως ταύτης ὑπῆρξε τὰ ἀναφῶν ζήτημα τῆς καταλήψεως τῶν κοινοχρήστων χώρων τῆς Βουλιαγμένης ὑπὸ τῆς Κοινότητος, ἡ ὁποία ἔσπευσε καὶ νὰ ἐκμισθῶσιν αὐτοὺς εἰς ἰδιώτην. Κατὰ τὴν σύσκεψιν ταύτην ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἡ κατάληψις αὕτη ἀποτελεῖ παρανομίαν. Κατόπιν δὲ τούτου ἐδόθη ἐντολὴ εἰς τὸ νομικὸν τμήμα τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ὅπως λάβῃ ὅλα τὰ ἐνδεικνύμενα ἐνδίκῃ μέσῃ πρὸς ἄρισιν ταύτης.

Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ Κατακομβῶν Μήλου: Κατόπιν εισηγήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου, Τήνου κ.λ.π. κ. Φιλαρέτου, ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ Κατακομβῶν Μήλου πρὸς συντήρησιν καὶ ἀξιοποίησιν αὐτῶν, κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος μὲν εἶναι ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεος, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σεβ. Σύρου κ. Φιλαρέτος, μέλη δὲ ὁ κ. Π. Λελοῦδας, Μέγας Αὐλάρχης, οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Α. Ὀρλάνδος, Ξ. Ζολώτας καὶ Λ. Φιλιππίδης, ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Σ. Νιάρχος καὶ ὁ κ. Ε. Ἀγαθοκλῆς, Πρόεδρος τοῦ Τουρισμοῦ. Γενικὸς Γραμματεὺς ταύτης ὠρίσθη ὁ κ. Θεοδόσιος Σπεράντσας, τ. Βασιλικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἡδὴ Διευθυντὴς τῆς «Ἐκκλησίας».

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλίссαν τῇ 20ῃ Ἀπριλίου.

— Τῇ 21 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίαν τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Ἐνώσεως Κύπρου.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη τῇ 28 Ἀπριλίου κατὰ τὴν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως γενομένην διαβεβαίωσιν τῶν ἐκλεγέντων προσφάτως νέων Μητροπολιτῶν.

— Τῇ Μ. Πέμπτη τὸ ἑσπέρας (3 Μαΐου) ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς ἀκολουθίας τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου ἀναγνώσας τὸ πρῶτον εὐαγγέλιον.

— Τῇ ἐπομένῃ Μ. Παρασκευῇ (4 Μαΐου) τὴν μὲν πρωΐαν ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀποκαθλώσεως ὁμιλήσας πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ἐπικαίρως, τὸ δὲ ἑσπέρας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

— Τὸ μεσονύκτιον τῆς Ἀναστάσεως τῇ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα (6 Μαΐου) ὁ Μακαριώτατος ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θ. λειτουργίαν καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐπισθῶν.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος προέστη τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀγάπης καθ' ἣν ἀνεγνωρίσθη τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως εἰς πολλὰς γλώσσας, καὶ μεθ' ἣν κατὰ τὰ εἰωθότα διένειμε πρὸς τὸ κοινὸν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ κόκκινα φά.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, ὡς ἀναγράφει ἡ Ἐφημερὶς «Ἐλληνικὴ Ὥρα» (8 Μαΐου) τοῦ Πειραιῶς, «τὴν 1.30, ἀκρι-

βῶς, οἱ πανηγυρίζοντες τὸ Πάσχα ἄστυνομικοὶ (τοῦ Πειραιῶς) μετὰ τῶν ἐπισθῶν ἐπισκεπτῶν τῶν ἐδέχθησαν ἀνειδοποίητως τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου πράγμα, τὸ ὅποιον προὔξηνσε συγκινητικὴν ἐντύπωσιν».

— Τῇ 9 Μαΐου ὁ Μακαριώτατος τὸ μὲν πρῶτὸν προήδρευσε ἐκτάκτου συνεδριάσεως τῆς ΠΕΕΚ, τὰς δὲ ἀπογευματινὰς ὥρας κατὰ τὸ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Ὀμοιοῖας συγκροτηθῆναι παναθηναϊκὸν συλλαλητήριον διὰ τοὺς καταδικασθέντας εἰς θάνατον νεαρὸς Κυπρίους ἐξεφώνησε τὸν εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύμενον λόγον.

— Τῇ προχθὲς Κυριακῇ (13) ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 40θήμερου ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ αἰδίου Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Σπυριδῶνος ἔψαλεν ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ τρισάγιον εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα προήδρευσε ἐν τῇ Μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Α' συνεδρίας τοῦ συγκληθέντος Συνεδρίου Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ ὁμιλήσας καταλήλως.

— Χθὲς (14) ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ μὲν πρῶτὸν παρηκολούθησεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ, τὰς μεσημβρινὰς δὲ ὥρας παρευρέθη ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Λαρίσης μετὰ τῶν ἐπισθῶν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν Α. Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Ὀμοσπονδίας Δημοκρατίας τῆς Δυτικῆς Γερμανίας Δρος Θ. Χόυς καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Φὸν Μπρεντάνο.

— Ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεον ὁ Παν. Ἀρχιμ. Νικόδημος Βαληνδρᾶς παρέστη ἐν τῇ ἐν τῇ Μαρασιεῖ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδημίᾳ γενομένη ἑορτῇ τῆς «Ἡμέρας τοῦ Διδασκάλου» (26 Ἀπριλίου) καὶ ὁμιλήσας ἐτόνισε τὴν στενὴν σχέσιν τοῦ ἔργου τοῦ Διδασκάλου καὶ τοῦ ἱερέως ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

— Ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρ. ὑπουργοῦ κ. Δερδεμέζη, τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, τοῦ κ. Παπαχρυσάνθου, τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἐπισκόπου τοῦ Γιβλαρτάρ, τοῦ Ὑδραϊκοῦ Συνδέσμου Πειραιῶς, τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Γ. Ε. Σ., τοῦ κ. Πεσματζόγλου, τοῦ βουλευτοῦ κ. Καλκάνη, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Κωτιάδη, τῶν βουλευτῶν κ. Ἀνδριανοπούλου καὶ κ. Ταλιαδούρου, τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, τοῦ καθηγητοῦ κ. Χριστοφιλοπούλου, τῶν ἐκφωνητῶν Ε. Ι. Ρ., τῆς Ὀμοσπονδίας Νομ. Προσώπων, τῶν κ. κ. Κρανωτάκη καὶ Καλογεροπούλου τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν, τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας Βορείου Ἠπείρου, τῆς Ἀδελφότητος Ὑδραίων, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἱατρ. Συλλόγου κ. Μαντοῦβαλου, τῆς Ἐταιρείας Προστ. Ἀνηλίκων, τοῦ κ. Σφαέλου, τοῦ κ. Κοτσίκη, τοῦ κ. Ἀντανάκου Γ. Ε. Α., τοῦ Ὑπουργοῦ κ. Ἀλιμπράντη, τοῦ καθ. κ. Καμρίρη, τοῦ τ. ὑπουργοῦ κ. Χούτα, τοῦ Συλλόγου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ καθ. κ. Γ. Σωτηρίου, τοῦ Πρωτάνεως τοῦ Παν. Ἀθηνῶν κ. Π. Μπρατσιώτου, Ἐπιτροπῆς Κυθηρίων, ὁμογενῶν ἐξ Ἀμερικῆς, τοῦ Πρεσβευτοῦ κ. Καλλέργη, τοῦ Γραμ. τοῦ Π. Σ. Ε. κ. Ἀδάμ, τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Θηβαίου, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κ. Μπουρνιά, τῆς Ὑπουργοῦ Προνοίας κ. Λ. Τσαλδάρη, τοῦ Ὑφυπουργοῦ Συγκοινωνιῶν κ. Καραπιπέρη, τοῦ βουλευτοῦ κ. Μαλαμίδα, τοῦ Νομάρχου Λαρίσης κ. Παπαδημητρίου, τοῦ Διοικητοῦ Χωρ/κῆς Λαρίσης κ. Ζαφειροπούλου.

Θεολογικὴ Σχολή. Κατὰ τὰς τελευταίας πρὸ τοῦ Πάσχα συνεδρίας αὐτῆς ἡ Θ. Σχολὴ τοῦ Παν. Ἀθηνῶν ἐξέλεξε: 1) Τὸν κ. Σ. Ἀγουρίδην δ. Θ., Ὑφηγητὴν εἰς τὴν ἔδραν τῆς Κ. Διαθήκης ὑποβαλόντα διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐνώχ, ἦτοι ὁ χαρακτήρ τῆς περὶ τῶν ἐσχάτων διδασκαλίας τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐνώχ» καὶ 2) τὸν κ. Στόγιαν Γκόσεβιτς, Διδάκτορα τῆς Θεολογίας, ὑποβαλόντα ἐναίσιμον διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ περὶ θείας χάριτος διδασκαλία Ἱ. τοῦ Χρυσοστόμου».

ΕΠΙΤΑΧΙΑΙ

Ἱερά Μητροπόλις Ἰωαννίνων.

Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἰωαννίνων τῇ Κυριακῇ 21 παρ. μηνὸς Ἀπριλίου ἐγένετο ἐκεῖ μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου ἀπὸ Δρυῖνου-

πόλεως Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Δημητρίου. Ἐκπρόσωποι τῆς, με λαμπρὸν ἑορταστικὸν στολισμὸν, πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ἀπὸ πρῶτης ἀνέμενον τὸν νέον των ποιμενάρχην, ὑπέδεχθησαν τὸν νέον Μητροπολίτην, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πρεβέζης κ. Στυλιανοῦ καὶ τοῦ Πανσο. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Ἀποστολίδου, ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ συνώδευσαν αὐτὸν μέχρι τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ. Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις ἐνώπιον πασῶν τῶν πολιτικῶν, δημοτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου, καθ' ἣν ὁ Σεβ. Ἰωαννίνων μετὰ τὰς προσφωνήσεις τῶν ἐπισήμων, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἧς τοποθετεῖται παμψηφεί ἐκλεγείης Μητροπολίτης Ἰωαννίνων, ἐξεφώνησε τὸν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος δημοσιευόμενον ἐνθρονιστήριον λόγον του.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πρεβέζης, ὅτι ἡ σημειωθείσα ἐφέτος θρησκευτικὴ κίνησις ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Μητροπόλεως κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ὑπῆρξε κατὰ πάντα δαφιλῆς καὶ σημαντικὴ. Οὕτω τὴν Ἱεράν Ἐξομολόγησιν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ χωρία ἐπέτελεσαν οἱ ἐνταλθέντες πρὸς τοῦτο ἱερεῖς. Τὸ θεῖον Κήρυγμα εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς πόλεως ἐπυκνώθη καθ' ὅλας τὰς ἑσπέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος. Κατὰ τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας, κατὰ τὰς ὁποίας παρετηρήθη εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς κοσμοσυρροὴ πιστῶν, ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Στυλιανὸς ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἅπαντας τοὺς Ναοὺς τῆς πόλεως καὶ τῆς Φιλιππιάδος κηρύξας τὸν θεῖον λόγον. Μεγαλοπρεπῶς δ' ἐξ ἄλλου ἐωρτάσθη ἡ ἑορτὴ τῆς «Ἀγάπης», κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐνταῦθα ἀρχαῖον ἔθιμον. Ὁ Σεβασμιώτατος, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἐπεσκέφθη ἅπασας τὰς ἐν Πρεβέζῃ στρατιωτικὰς Μονάδας καὶ τὴν Β. Χωροφυλακίαν. Ὁμοίως ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν φυλακαῖς κρατούμενους, εἰς τοὺς ὁποίους διένειμε πασχάλια ὠά, σιγαρέττα καὶ παρέθεσεν ἐξ ἰδίων του πλούσιον γεῦμα. Ἐπίσης μετέβη εἰς τὴν Παιδόπολιν «Ἅγιος Ἀλέξανδρος» Ζηροῦ, εἰς τοὺς τροφίμους τῆς ὁποίας μετὰ τῶν πασχάλιων εὐχῶν του διένειμε ὠά. Εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Πρεβέζης, ἐκ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου, διενεμήθησαν χρήματα, καὶ εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς μητροπολιτικῆς περιφέρειας τυρὸς, γάλα καὶ βούτυρον. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἀμέσως μετὰ τὸ Πάσχα, ἤρξατο τὰς ἀνά τὰ χωρία περιοδείας του.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.

Θεολογικὴ Σχολή.— Κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 20 Ἀπριλίου 1956 ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἐξέλεξε παμψηφεί Διδάκτορα τῆς Θεολογίας τὸν κ. Κ. Δ. Μουρατίδην, ὑποβαλόντα ἐναίσιμον διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ Μοναχικὴ ὑπακοὴ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ».

II. ΛΟΙΠΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

A) ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως.

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Ἐπίσκοπος Μελίτης κ. Ἰάκωβος προήχθη εἰς Μητροπολίτην Μελίτης με ἔδραν τὴν Γενεύην. Ἐπίσης ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέλεξε τὸν μὲν ἀρχιμ. Ἰάκωβον Βίβρον Ἐπίσκοπον με τὸν τίτλον τῆς ἄλλοτε ποτὲ διαλαμψάσης Μητροπόλεως Ἀπαμείας καὶ με ἔδραν τὸ Λουδίνον, τὸν δὲ Διευθυντὴν τῆς Ἀθωνιάδος Ἐκκλ. Σχολῆς Ἀρχιμ. Παθαναὴλ Λαυριώτην Ἐπίσκοπον με τὸν τίτλον Μιλιτουπόλεως καὶ με ἔδραν τὸ Ἅγιον Ὅρος.

— Αἱ Τουρκικαὶ ἀρχαὶ ἀπηυθύνθησαν εἰς ὁμογενῆ ἐργολάβον ὅπως ἀναλάβῃ τὴν διόρθωσιν τῶν καταστραφέντων Ναῶν. Οὗτος ὁμως ἠρνήθη.

— Ὁ βαρὺς χειμὼν τοῦ ἔτους αὐτοῦ προὔξενεσε ἀτυχῶς πολλὰς ζημίας εἰς Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰσέδυσαν ὕδατα εἰς τὸν θόλον.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς.

Καθ' ἃ πληροφωρούμεθα ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, ἐπελήφθη κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ ἀνέθεσε τὴν μετάφρασιν ταύτην εἰς λογίους θεολόγους καὶ ἐπιστήμονας ἐν Ἀμερικῇ. Ὅταν συμπληρωθῇ τὸ ἔργον θὰ ὑποβληθῇ πρὸς ἐγκρίσιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν ἡ ἀγγλικὴ αὕτη μετάφρασις θὰ ἀποτελῇ τὸ μόνον αὐθεντικὸν ἀγγλικὸν κείμενον διὰ τοὺς Ὀρθόδοξους τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκκλησία Κρήτης.

Κατόπιν συσκέψεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς Μεγαλονήσου λαβούσης χώραν τὴν 9ην Φεβρουαρίου ἐ. ε. καὶ κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Εὐγενίου, ἀπεφασίσθη ἡ ἀναστήλωσις τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ μεσαιωνικοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Σταυροφόρων καὶ ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ εἰς τὴν θεῖαν λατρείαν. Προσέτι συνεκροτήθη πολυμελὴς ἐπιτροπὴ πρὸς διενέργειαν ἐράνου, ἵνα συλλεγῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῆς ἀναστηλώσεως, ἐξαπολυθείσης σχετικῆς ἐκκλήσεως πρὸς τὸν λαὸν τοῦ νομοῦ Ἡρακλείου.

B) ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Παρατεινομένης τῆς ἀσθενείας τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου, οὗτος δι' ἐπίσημον Γράμματός του δημοσιευόμενον εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου «Πάνταινος» (21 Μαρτίου 1956) ἀναθέτει τὴν ὑπεύθυνον διακυβέρνησιν τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πηλουσίου κ. Παρθένιον καὶ τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων.

— Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Πάνταινος» ἡ ὑγεία τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου κ. Χριστοφόρου βαίνει συνεχῶς βελτιουμένη.

Γ) ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἡ Μητρόπολις Βίβλου καὶ Πατρῶν, πλησίον τῆς Βηρυτοῦ, ἔλαβε ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μόσχας ὡς δῶρον κώδωνα διὰ τὸν ἐν τῇ πόλει Χαζιμία (Λίβανος) νεόδμητον ναὸν τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ὁ κώδων ζυγίζεται 3.500 χιλιόγραμμα καὶ ἔχει ὕψος 3 μέτρων.

Δ) ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Εἰς τὴν χρεύουσαν Μητρόπολιν Λένινγκραδ μετετέθη ὁ Μητροπολίτης Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας Ἐλευθέριος.

— Ὁ Ὀρθόδοξος Κληρὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μορφοῦται εἰς Σεμινάρια καὶ Θεολογικὰς Ἀκαδημίας. Εἰς ἀμφοτέρα ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν αὐξάνεται συνεχῶς. Εἰς τὰς Θεολογικὰς Ἀκαδημίας γίνονται δεκτοὶ φοιτηταὶ κατόπιν αὐστηρῶν ἐξετάσεων. Ἐξαιροῦνται οἱ ἐκ τῶν Σεμιναρίων ἀριστοῦχοι καὶ με διαγωγὴν ἐξαιρετον, οἵτινες ἐγγράφονται ἀνευ ἐξετάσεων. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐγγράφονται οἱ ἀγοντες ἡλικίαν 18-25 ἐτῶν. Οἱ ἄνω τοῦ 20 ἔτους δέον νὰ ἔχουν ἐκπληρώσει τὰς στρατιωτικὰς αὐτῶν ὑποχρεώσεις.

— Τὸ Περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (Φεβρ. 1956) ἐξ ἀφορμῆς τελετῆς λαβούσης χώραν ἐν Μόσχᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάζοντος τὴν 25ετηρίδα τῆς ἀρχιερατείας του Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἀναγράφει καὶ τὴν ἐξῆς δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου:

«Μερικοὶ κακόβουλοι ἄνθρωποι ἐν τῇ ὑπερορίᾳ διαδίδουν φήμας, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιδιώκει νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων Αὐτοκεφάλων Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ἐστὶ αὕτη καλεῖ τοὺς ἀρχηγούς καὶ ἀντιπροσώπους τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἑορτὰς καὶ ὅτι ἡ ἴδια ἀποστέλλει εἰς αὐτὰς ἀντιπροσώπους τῆς οὐδὲν ἕτερον βεβαιοῖ ἢ τὰς ἀμοιβαίας ἀδελφικὰς σχέσεις μας. Διό, ἐπιφωλούμενος τῆς συναντήσεως αὐτῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ εἴπω, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε εἶχε καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχη βλέψεις κυριαρχίας ἢ πρωτείου εἰς τὴν οἰκὸγένειαν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν».

Ε) ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Το φύλλον 'Ιανουαρίου - Φεβρουαρίου τρ. ε., του έκκλησιαστικού περιοδικού «Γκλάσνικ» επίσημου ὄργανου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον γενομένην ἐπίσκεψιν τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῆς Σερβίας κ. Βικεντίου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ περιοδικὸν δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ Μ. Πατριάρχου κ. Βικεντίου, ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς ἐπισκέψεως περιλαμβάνουσαν σχεδὸν ὄλους τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους χαιρετιστηρίους καὶ προτάσεις καὶ πλείστας φωτογραφίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης κ. Βικέντιος γράφει καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξὺ τῆς 23ης Ὀκτωβρίου καὶ τῆς 14ης Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους τὰς Ἀθήνας, τὴν Κέρκυραν, τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν Θεσσαλονίκην. Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι σπάνιον τὸ παράδειγμα νὰ γίνωνται ἐπισκέψεις πού νὰ διαρκοῦν τόσο πολὺ καὶ ὑπὸ ἀντιπροσωπείας μὲ τόσο ἀριθμὸν μελῶν. Οἱ πιστοὶ μας καὶ ὁ κλῆρος, ὅρος καὶ οἱ πιστοὶ καὶ ὁ κλῆρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, παρηκολούθησαν μὲ ἔντονον προσοχὴν τὴν συνάντησιν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν. Ταυτοχρόνως δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι καὶ σημαντικὴ μερὶς τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης παρηκολούθησε προσεκτικῶς τὴν συνάντησιν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν:

Εἶναι ἀνάγκη νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς πιστοὺς μας καὶ εἰς τὸν κλῆρον πῶς ἐξελείχθη ἡ συνάντησις τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ δεῖξωμεν τὴν θερμὴν, τὴν μεγάλην ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων καὶ διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τοιοῦτρόπως εἰς τοὺς ἀδελφούς ἐν πίστει καί, οὕτως εἰπεῖν, ἐν κοινῇ τύχῃ τὴν εὐκρινῆ εὐγνωμοσύνην μας.

Θεωροῦμεν ἐπίσης ἐπάναγκες ἀμέσως νὰ εἰπῶμεν καὶ νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ἤθελε ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ νὰ εἶναι σεμνῶν διαστάσεων καὶ ὅσον τὸ δυνατόν μικροτέρας θεαματικότητος. Ἡμεῖς ἠθέλωμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ χρέος μας μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέρα σεμνότητα, δὲν ἠθέλωμεν δὲ νὰ ἐπιβαρύνωμεν τοὺς φιλοξενούντας μας.

Ἡ μετάβασις ὁμῶς τῆς ἀντιπροσωπείας μας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετετράπη ἀπὸ σεμνὸν ταξίδιον, ὡς ἐσχεδιάζετο, εἰς μεγάλην ἐκδήλωσιν ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης τῆς Ὀρθοδοξίας».

— Καθ' ἃ γράφει τὸ περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλάσνικ», ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας θὰ συνέλθῃ τὴν 28ην Μαΐου ἡ. ἔ.

ΣΤ) ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Πράγας ἰδρύθη καὶ Οἰκουμεικὸν Ἰνστιτούτον εἰς ὃ ἐγγράφονται φοιτηταὶ διαφόρων Ἐκκλησιῶν. Τὸ νεοῖδρυθὲν Θεολογικὸν Οἰκουμεικὸν Ἰνστιτούτον ἐν Πράγᾳ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμεικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ οὐ συνεφωνήθη ὅπως ἰδρυθῆ καὶ ἕτερον ὁμοίον Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον ἐν Μπρατισλάβα.

Ζ) ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας ἀπεστάλη ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμεικὸν Πατριάρχην, δι' ἧς αἰτεῖται ἡ τακτοποίησις τῆς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεως, διαταραχθείσης διὰ τῆς αὐθαίρετου καὶ ἀνευ ἀποφάσεως τοῦ Οἰκουμεικοῦ Πατριαρχείου ἀνακηρύξεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας εἰς Πατριαρχεῖον. Τὸ Γράμμα τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας παρεπέμφθη εἰς τὴν Κανονικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

III. ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν 4ην Μαρτίου ἡ. ἔ. ἐωρτάσθη παγκοσμίως ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κόσμου ἡ δεκάτη ἑβδόμη ἐπέτειος τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης Πάπα Πίου Β' καὶ ἡ 80ῆ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων αὐτοῦ. Τὸν εορτάζοντα συνεχάρη καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐφ' ὅτου ἐξελέγη Πάπας (1939) ὁ Ποντίφις τῆς Ρώμης ἐπραγματοποίησε τὰ ἐξῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν του:

1) Προσέθεσε τὸ δόγμα τῆς ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου. 2) Κατεδίκασε τὸν θεολογικὸν ἐκσυγχρονισμὸν ἀπορρίψας τὴν ὑπαρξιστικὴν ἐρμηνείαν τοῦ δόγματος. 3) Ἀντετάχθη εἰς τὸ κίνημα τῶν Γάλλων ἐργατῶν - ἱερέων. Εἰς δὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν: 1) Περίωρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἱταλῶν καρδινάλιων, 2) Ἀντετάχθη πρὸς τὸ δλοκληρωτικὸν κράτος τοῦ Χίτλερ, 3) Κατεδίκασε τὸν Κομμουνισμὸν, 4) Δι' ἐκκλήσεώς του ἐπέβαλεν εἰς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις 150ήμερον ἀνακωχὴν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1939 πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ πολέμου.

— Κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν τοῦ Βατικανοῦ ὁ Πάπας Πίος Β' ὠραματίσθη πολλάκις τὴν Θεοτόκον καὶ κατὰ τὸ 1954, ὅτε ἦτο βαρέως ἀσθενής, τὸν Χριστόν.

— Τὸ διεθνὲς Εὐχαριστιακὸν Συνέδριον τοῦ 1960 ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἀγίας Ἐδρας ὅπως συγκροτηθῆ εἰς τὴν πόλιν Μόναχον τῆς Βαυαρίας. Τὸ τελευταῖον, ὡς γνωστὸν, Συνέδριον, συνεκροτήθη τὸ παρελθὸν ἔτος, 1955, εἰς Ρίον Ἰανέρον τῆς Βραζιλίας.

— Ἐκ τῶν 10 Ρωμαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων τῆς Ρουμανίας κρατουμένων εἰς τὰς φυλακάς οἱ 6 ἀπεβίωσαν. Μόνον εἰς ἐξ αὐτῶν ἀφέθη ἐλεύθερος.

— Ἐφέτος συνεπληρώθη ἑκατονταετία τῆς ἐν Ἀθήναις Σχολῆς «Ἅγιος Ἰωσήφ». Τὸ γεγονός ἐωρτάσθη ἀπὸ 6-15 Ἀπριλίου μὲ παντοίας δημοσίας ἐκδηλώσεις.

— Μετεφράσθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Σιαμικὴν γλῶσσαν ὑπὸ Ρωμαιοκαθολικοῦ ἱερέως τὸ λειτουργικὸν Ἱερατικόν.

— Εἰς τὸν Καναδᾶν ὑπάρχουν 1502 Ρωμαιοκαθολικὰ νοσοκομεῖα.

— Τὸ ἔτος 1956 ὠρίσθη ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Πολωνίας ὡς Θεομητορικὸν ἔτος τῆς Πολωνίας, διὰ τὸ γεγονός τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Παναγίας, ὡς βασιλίσσης τῆς Πολωνίας.

— Κατὰ τινα στατιστικὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς ὄλον τὸν κόσμον ἀνέρχεται εἰς 464 ἑκατομμύρια. Ἐξ αὐτῶν οἱ ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Οὐνίται συμποσοῦνται εἰς 1.110.000. Ἦτοι: ἐν Αἰγύπτῳ 227.100. Ἐν Ἰράν 12.000. Ἐν Ἰράκ 68.900. Ἐν Λιβάνῳ 540.000. Ἐν Παλαιστίνῃ 125.000. Ἐν Συρίᾳ 110.000. Ἐν Τουρκίᾳ 17.000 καὶ ἐν Ἰορδανίᾳ 10.000.

IV. ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸν παρελθόντα Μάρτιον συνήλθον εἰς Κάιρον τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Καθολικοῦ πάσης Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας Βάτσκεν Α', τῆς Σοβιετικῆς Ἀρμενίας, δέκα ἕξ Ἀρμένιοι ἐπίσκοποι καὶ ἀρχιεπίσκοποι, ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ὁ προεδρεύων Καθολικὸς περιέγραψε τὴν διεθνή κατάστασιν τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας, τούσας τὴν θρησκευτικὴν ἀφύπνισιν τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔλλειψιν κληρικῶν διὰ τοὺς ναοὺς, οἵτινες ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ἀρμενίᾳ ἀνοίγουν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ συνέλευσις τῶν ἐπισκόπων ἀπεφάσισε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἀκόλουθα. Ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ 300ῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς πρώτης μεταφάσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν Ἀρμενικὴν (ἐν Ἀμιστερνᾷ τὸ 1666) ἀπεφασίσθη ὅπως μεταφρασθῆ αὐτὴ ἐκ τῆς ἀρχαίας κλασσικῆς ἀρμενικῆς εἰς τὴν νέαν ἀρμενικὴν γλῶσσαν. Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶναι ἐτοιμὴ πρὸ τοῦ 1966. Δεύτερον τὴν μεταφορὰν μερικῶν ἀρμενίων κληρικῶν τῆς διασπορᾶς εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἀρμενίαν, ὅπου θὰ δύνανται νὰ παραμείνουν ὅσον θέλουν χωρὶς νὰ ἀπωλέσουν τὴν ξένην τὴν ὑπηκοότητα. Τρίτον ἀπεφάσισεν ἡ συνέλευσις, ὅπως τονώσουν τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας ἰδίᾳ μὲ τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας, τὴν Κοπτικὴν, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αἰθιοπίας καὶ τὴν τῆς Συρίας. Ἐπίσης ἀπεφάσισαν, ὅπως μετάσχῃ εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ὃ θὰ ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ ἀντιπροσώπων τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας ἐκλεγόμενων ὑπὸ τοῦ Καθολικοῦ.

V. ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας Δρ. Τζόφρεϋ Φίσερ ὁμιλῶν κατὰ τὸ πρὸς τιμὴν του δοθὲν γεῦμα ὑπὸ συνδέσμου τῶν ἀνταποκριτῶν ἐξωτερικοῦ τύπου περὶ τὰ τέλη παρ. Ἰανουαρίου, ὑπεγράμμισε τὰς σχέσεις Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλι-

κανικής 'Εκκλησίας. Μεταξύ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς : « Ἐχομεν ὠρισμένες δογματικές διαφορές, ἀλλὰ συζητοῦμεν ταύτας ὡς μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας μὲ ὅσον τὸ δυνατόν φιλικώτερον πνεῦμα ».

— Ὁ ἴδιος ἀποδεχθεὶς πρόσκλησιν τοῦ Ρώσου Πατριάρχου, θὰ ἀποστείλῃ εἰς Μόσχαν ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἀγγλικανικῆς 'Εκκλησίας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐπισκόπου Ἰόρκης.

VI. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἔκαμε ἔκκλησιν πρὸς συλλογὴν 75 χιλ. δολλαρίων διὰ βοήθειαν τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ΚΠόλεως πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ζημιῶν τῶν ἐκ τῶν βανδαλισμῶν τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1955. Ἡδη συνεκτερώθησαν 30.000 δολάρια.

— Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Π.Σ.Ε. κατὰ τὴν ἐν Αὐστραλίᾳ συνεδρίαν αὐτῆς τοῦ παρ. Φεβρουαρίου ἀπεφάσισε κατ' ἀρχὴν ὅπως ἡ συνεδρίασις τοῦ Π.Σ.Ε. συνέλθῃ κατὰ τὸ 1960 εἰς τὴν Κεῦλάνην. Κατὰ τὸ 1958 ἢ μὲν Ε. Ἐπιτροπὴ θὰ συνεδριάσῃ εἰς ΚΠολιν, ἡ δὲ Κεντρικὴ τοιαύτη εἰς Ρόδον! Τὸ προσεχὲς θέρος (28 Ἰουλίου - 5 Αὐγούστου) θὰ συνεδριάσῃ αἱ κεντρικαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ Π.Σ.Ε. εἰς Ματραχάζα, πλησίον τῆς Βουδαπέστης.

VII. ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐννέα διαμαρτυρόμενοι κληρικοὶ τῶν Η.Π.Α. ἐκπροσωποῦντες τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν κληθέντες δὲ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

« Ἐμπρὸς εἰς τὰ παιδιά μας », Στοιχεῖα διὰ τὴν ὀρθὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν, ἔκδοσις Θεολ. « Ζωή ». Ἀθήναι 1955, σελ. 296.

« Ἐνα σημάδι στὴν ἄμμο », Παιδικὰ διηγήματα. (ἀρ. 19). Ἀθήναι 1956, σελ. 224.

Μεθοδίου Κοντοστόνου, Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν, Ἀκολουθία τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης Ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἁειπαρθένου Μαρίας Ἁγίας Σκέπτης, ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Κερκύρα 1955, σελ. 46.

Ἀκολουθία, βίος καὶ παράκλησις τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Εἰρήνης, ἔκδ. Β. Σ. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη.

Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας ἐνδόξου παρθενομάρτυρος Κυριακῆς, ἔκδ. Β. Σ. Ρηγοπούλου, ἐπιμελεῖα **Θ. Σακελαρίου**, Θεσσαλονίκη.

« Νέα Σιών », ἐν Ἱεροσολύμοις 1955 τόμος Ν', τευχ. 5 - 6, Μάιος - Ἰούνιος. Περιεχόμενα: Ἱεροσολύμων **Τιμοθέου**, Αἱ ἐπωνυμίαι τῆς Παναγίας. — **Μ. Κ. Παραπιπέρη**, Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐξελίξει. — **Ἀρχιμ. Βασ. Κανοπούλου**, Κατάλογοι Ἐπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τὸ ἡμῖς τοῦ ἐνάτου αἰῶνος. — **Ἀρχιμ. Ν. Γιακουμάκη**, Ἡ φιλοσοφικὴ κίνησις ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὸν ἰα' αἰῶνα. — **Ἀρχιμ. Ι. Καπενεκά**, Εἰσήγησις εἰς « Κατηχητικὸν Λόγον τὸν Μέγαν », Γρηγορίου Νύσσης. — Διάφορα. — Βιβλιογραφία. — Βιβλιογραφικὸν Δελτίον. — Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Δελτίον τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, ἐπιμελητῆς **Θ. Μοσχονά**, ἔκδ. Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Σπουδῶν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, ἀρ. 4. Ἀλεξάνδρεια 1955.

Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Θέμελη, Ἀρχιγραμματέως Ἱερᾶς Συνόδου, Καθαίρεσις μητροπολιτῶν Εὐρίπου, Ἀθήναι 1955, σελ. 17.

Στ. Μαυρομάτη, Ἐκκλησία, ἡ κιβωτὸς τῶν ἱερῶν κειμηλίων μας, Ἀθήναι 1955, σελ. 28.

Τ. Φιλιππίδου, ὕψιγγου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Τὰ ἐργάσματα κατὰ τῆς θρησκείας κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν ποιικὸν Κώδικα, Ἀθήναι 1955, σελ. 39.

ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως, ἐφθασαν εἰς Μόσχαν τὴν 14 Μαρτίου ἔ.ε., παραμείναντες μέχρι τῆς 22 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὡς φιλοξενούμενοι τοῦ Πατριάρχου τῆς Ρωσίας Ἀλεξίου. Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὑπεδέχθη αὐτοὺς πενταμελὴς ἀντιπροσωπεία ἐξ ἀρχιερέων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μητροπολίτην Κρουτίσκου κ. Νικόλαον. Ὁρθόδοξος ἀντιπροσωπεία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς Η.Π.Α.

VIII. ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους θὰ διδάσκεται εἰς τὸ ἑξῆς τὸ Κοράνιον καὶ ἡ Μωαμ. θρησκεία εἰς τοὺς μουσουλμάνους μαθητάς.

IX. ΒΟΥΔΔΙΣΜΟΣ

Ἐπὶ τῇ 2500ῃ ἐπετείῳ τῆς γεννήσεως τοῦ Βούδδα θὰ τελεσθῶν τριήμεροι ἑορταὶ ἀρξάμενοι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ παρ. Φεβρουαρίου ὑπὸ τῶν 250 ἑκατ. ὁπαδῶν τοῦ Βούδδα. Χιλιάδες Βουδδιστῶν ἱερέων ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου συνεκτερώθησαν εἰς τὴν πόλιν Ρουζάν, πλησίον τῆς Σιτακόγκ εἰς τὸ Ἀνατολικὸν Πακιστάν καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἑναρξιν τῶν ἑορτῶν.

— Ὁ Δαλαϊλάμας τοῦ Θιβέτ εἰδοποίησε τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Νεπάλ, ὅτι θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Χώραν αὐτὴν τὸν προσεχῆ Νοέμβριον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ παγκοσμίου Βουδδιστικοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ εἰς Κατμαντοῦ.

Β. Στεφανίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Συμπληρωματικὴ διαφώτισις τῶν Πατριαρχικῶν τίτλων, Ἀθήναι 1953 (Ἀνάπτυπον « Θεολογίας », σελ. 169 - 173).

R. C. Mackie, Inter-Church aid and service to refugees Today, W. C. C., Geneva 1955.

Θ. Μοσχονά, Δελτίον τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας (Ἰαν. - Ἰούνιος 1955) Ἀλεξάνδρεια 1955.

Paul Ballester Convallier, Perchè Abbandonai la Chiesa cattolica Romana, Traduzione dal Greco, Napoli 1955.

Ε. Θεοδώρου, Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος καὶ ἡ φιλοσοφία τῆς θρησκείας, Ἀθήναι 1955, σελ. 38.

Δ. Φαράντου, Ἄνθρωποι καὶ κτηνάνθρωποι Ἀθήναι 1955, σελ. 23.

Ἀρχιμ. Τιμ. Παπαμιχαήλ, Σκέψεις, συνθήματα, Θεσσαλονίκη 1955.

Λ. Φιλιππίδου, Πρώτη ἀποκάλυψις καὶ ἀφετηριακὸς μονοθεϊσμός, θρησκευτολογικὴ μελέτη ὑπὸ **P. W. Schmidt**, Ἀθήναι 1955, σελ. 20.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ προσευχὴ, ἐξ ἐπόψεως θρησκευτολογικῆς, Ἀθήναι 1955, σελ. 39.

Ν. Κεφαλά, Μητρ. Πενταπόλεως, Ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ἐπιμελεῖα **Τ. Ματθαϊάκη**, Ἀθήναι 1955, σελ. 25.

Γ. Α. Σωτηρίου, Ἡ χριστιανικὴ καὶ βυζαντινὴ εἰκονογραφία, Α' ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, Ἀθήναι 1955, σελ. 11+21 εἰκ.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀκαδημαϊκῶν - Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ Χριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Εἰκονογραφία. Β' Ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου. (Ἀνάπτυπον « Θεολογίας » ΚΖ' 1956). Ἀθήναι 1956, σελ. 15. Εἰκ. 22.

Γρ. Εὐθυμίου, Ὁ Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καὶ Σουφλίου Ἰωακείμ, Διδυμοτείχον 1955.

Π. Μητροπούλου, Ἡ προστασία τοῦ ἀνθρωπίνου μόχθου καὶ τὸ πνεῦμα τῆς, Ἀθήναι 1955, σελ. 78.

Ἀρχιμ. Ἀθ. Λιμπεροπούλου, Καθηγητοῦ. Ἐρμηνεῖα τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀθήναι 1956, σελ. 71.

Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Μιχαήλ, Ὁφειλομένη ἀπάντησις. Ν, Ἰόρκη 1955, σελ. 31.

- Δ. Σταθοπούλου**, Χειραφία (ποιήματα). 'Αθήνα 1956, σελ. 25.
- Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών**, 'Ιερά 'Ακολουθία εις διαφόρους περιστάσεις. ('Ανάτυπον ἐκ τοῦ 'Εκκλησ. 'Ημερολογίου τοῦ 1956). 'Αθήναι 1956, σελ. 34.
- Μ. Θεοχάρη**, 'Εκκλησιαστικά ἄμφια τῆς Μονῆς Τατάρνης. ('Ανάτυπον «Θεολογίας» ΚΖ', 1956). 'Αθήναι 1956, σελ. 27, εἰκ. 10. Πίν. 16.
- Κ. Ι. Μερεντίου**, Κριτικὴ ἀνάλυσις τῆς ἐργασίας τοῦ Walter F. Otto «Dionysos, Mythos und Kultus». ('Ανάτυπον «Πλάτωνος» 14 (1955) 355. 'Αθήναι 1955, σελ. 355-361.
- Σ. 'Αγουρίδου**, 'Υφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστ. 'Αθηνών. 'Η Ἰουδαϊκὴ ἐσχατολογία τῶν χρόνων τῆς Κ. Διαθήκης. (Κριτικὴ τῶν νεωτέρων ἐπὶ τοῦ θέματος θεωριῶν). ('Ανάτυπον «Θεολογίας» Τόμ. ΚΖ' 1956). 'Αθήναι 1956, σελ. 66.
- Ανδρέου Θεοδώρου**, Χριστολογικὴ ὁρολογία καὶ διδασκαλία Λεοντίου τοῦ Βυζαντίου. ('Ανάτυπον «Θεολογίας» ΚΣ' 1955). 'Αθήναι 1955, σελ. 49.
- Κ. Δ. Καλοκύρη**, 'Η Γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Βυζαντινὴν τέχνην τῆς 'Ελλάδος. (Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνών). 'Αθήναι 1956, σελ. 104. Πίν. 13.
- Ν. Δελιάλη**, 'Εφῶρου Δημ. Βιβλ. Κοζάνης. Συλλογὴ παλαιοχριστιανικῶν καὶ μεταγενεστέρων μνημείων τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης μετ' εἰκόνων καὶ φερμανίων εἰς τὸ τέλος. Θεσσαλονίκη 1955, σελ. 32. Εἰκ. 2, πίν. 20, 1 χάρτης.
- «Πλάτων»**, Δελτίον τῆς 'Εταιρείας 'Ελλήνων Φιλολόγων. 'Ετος Ζ' 1955, τεύχ. Β' (14). 'Αθήναι 1955, σελ. 179-388.
- «'Ανάστασις»**, Τῶν Φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας. 'Αφιέρωμα εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἰωβηλαῖον τοῦ Μακ. 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος Σπυριδανός. 'Ετος Γ', Μάρτιος—'Ιανουάριος 1956. Τεύχ. 17-19. Σελ. 44.
- «'Νέα Σιών»**, 'Εκκλησ. περιοδικὸν σύγγραμμα. 'Ετος ΜΖ', Τόμ. Ν'. 'Οκτώβριος—Δεκέμβριος 1955. Τύποις 'Ιεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.
- «'Ορθοδοξία»**, Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. 'Ετος Α', τεύχ. Δ'. 'Οκτώβριος—Δεκέμβριος 1955.
- Μοναχοῦ Εὐμαθίου Κανσοκαλυβίτου**, 'Ιστορικὰ ραπίσματα. Διανομὴ δευτέρα ἢ Σακράτης ὁ Δόλιος (ἐκ Δολῶν). 'Η 'Ακαδημία 'Αθηνῶν καὶ Ρωμανὸς ὁ Μελωδός. Θεσσαλονίκη 1956, σελ. 23.
- Δ. Πάλλα**, Κατάλογος χειρογράφων τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου 'Αθηνῶν. Μέρους Γ', μετὰ γενικῶν εὐρητηρίων. 'Αθήναι 1955, σελ. 132.
- Σ. Κόλλια**, 'Ακροκρίνθος. Κορινθιακὸν 'Ημερολόγιον. 'Αθήναι 1956, σελ. 173.
- Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου**, 'Η 'Ορθόδοξος Καθολικὴ 'Εκκλησία καὶ αἱ ξένη προπαγάνδα (Διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον 'Εκκλησιῶν). Σάμος 1956, σελ. 11.
- Τὰ ὄνειρα τοῦ Φραγκίσκου**, Παιδικὰ διηγήματα. 'Αρ. 20. 'Εκδ. «Ζωῆς».
- Κυκλαδικά**, Δημοτικὸν περιοδικὸν τῶν Κυκλάδων. Τόμος Α', τεύχ. 1. 'Ιανουαρ. - Φεβρ. 1956. Σῦρος, σελ. 80.
- Β. Βέλλα**, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Η γένεσις χωρίων τινῶν τῶν Ο'. ('Ανάτυπον ἐκ τῆς 'Επιστημον. 'Επετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπ. 'Αθηνῶν 1954-55) 'Αθήναι 1955, σελ. 13.
- Τοῦ αὐτοῦ**, Χρονολογικαὶ Πίνακες τῆς 'Ισραηλιτικῆς ἱστορίας. 'Αθήναι 1956, σελ. 84.
- Ἰω. Καμίρη**, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Διορθώσεις καὶ προσθαφαρέσεις τοῦ Μετ. Συρίγου ἐν τῇ 'Ορθοδόξῳ 'Ομολογίᾳ τοῦ Πέτρου Μογίλα. ('Ανάτυπον ἐκ τῆς 'Επιστ. 'Επετηρίδος τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπ. 'Αθηνῶν 1954-55). 'Αθήναι 1955, σελ. 38.
- Π. Τρεμπέλα**, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, 'Υπόμνημα εἰς τὰς 'Επιστολάς τῆς Κ. Διαθήκης. Τόμ. Α'. 'Επιστολαὶ πρὸς Ρωμαίους—Β' πρὸς Κορινθίους. 'Εκδ. β' ἐπιρυσμένη. 'Αθήναι 1956, σελ. 560.
- Θ. Ζύδη**, 'Η μετρικὴ τοῦ 'Ακαθίστου Ὑμνου. 'Αθήναι 1956, σελ. 10.
- Τοῦ αὐτοῦ**, 'Ο ὕμνογράφος Θεοφάνης ὁ Γραπτός. 'Αθήναι 1956, σελ. 8.
- Γ. Θεοδωρίδου**, 'Η συμβολὴ τῶν βορείων 'Ελλήνων εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ 'Εθνους καὶ οἱ τουρισμοὶ τοῦ 1955. 'Αθήναι 1955, σελ. 112.
- Αρχιμ. Ν. Βαφείδου**, Καθηγητοῦ, Τὰ καρφία τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν λαογραφίαν. 'Αθήναι 1956, σελ. 31.
- Ἀνωνύμου αὐτόπτου μάρτυρος**, Τὰ τουρκικὰ ἐγκλήματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν 6ην καὶ 7ην Σεπτεμβρίου 1955 ἢ χρονικὸν τῆς 3ης ἀλώσεως τῆς ΚΠόλεως καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἐν αὐτῇ 'Ελληνισμοῦ. 'Αθήναι 1956, σελ. 16.
- Μνημόσυνα**, Γ. Παπαμικαήλ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. 'Αθήναι 1956, σελ. 50.
- 'Αθηναγόρου Καβάδα**, 'Αρχιεπισκόπου Θουατείρων. Τὸ ὑπερτέραν ἢ 'Η ἀπόκοσμος ζωὴ ἀπὸ 'Ορθοδόξου ἐπόψεως. 'Αθήναι 1956, σελ. 143, ἐκδ. β'.
- Μητροπολίτου 'Ηλιουπόλεως Γενναδίου**, 'Η ἐν Φλωρεντία διαμονὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ τοῦ Β'.—Τὸ μέγαρον τῶν συνεδριῶν τῆς ἐκεῖ Συνόδου καὶ ὁ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ θάνατος αὐτοῦ. ('Ανάτυπον «'Ορθοδοξίας», τευχ. Δ', 1955). Κων/λις 1955, σελ. 7.
- Αρχιμ. Βενεδίκτου Κατσανεβάκη**, Διασφηνισις γραφικῶν θεμάτων. 1930-1955. 'Επὶ τῇ 25τηρίδι τῆς ἐν Νεαπόλει διακονίας μου. Νεάπολις 1955, σελ. 102.
- Αρχιμ. Παρθενίου Πολάκη**, 'Ιστορικαὶ προϋποθέσεις τοῦ πρωτείου τοῦ 'Επισκόπου Κων/λεως. ('Ανάτυπον «Θεολογίας» ΚΙ' 1952). 'Αθήναι 1954, σελ. 106.
- Γ. Κονιδάκη**, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. 'Η διαμόρφωσις τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Β' αἰῶνος καὶ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι. (Περὶ τὰ εἰσαγωγικὰ προβλήματα, περὶ τῆς οὐσίας καὶ μορφῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τ. ἔ. τῆς φιλοσοφίας τῆς ἱστορίας αὐτοῦ). Λόγος ρηθεὶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου κατ' ἐντολὴν τῆς Συγκλήτου τῇ 30 'Ιανουαρίου 1955. ('Ανάτυπον «Θεολογίας» Τόμ. ΚΣ'). 'Αθήναι 1955, σελ. 95.
- Πανεπιστήμιον 'Αθηνῶν**, 'Επιστημονικὴ 'Επετηρὶς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Κοσμητεία καθηγητοῦ Παναγ. Τρεμπέλα. 'Αθήναι 1954-55, σελ. 206.
- 'Ελληνικά**, Φιλολογικόν, ἱστορικόν καὶ λαογραφικόν σύγγραμμα. Τῆς 'Εταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Τόμ. 14, Τεύχ. Α'. Θεσσαλονίκη 1955, σελ. 292, πίν. 4.
- Α. Ἰσηγόνη**, Διευθυντοῦ Παιδαγ. 'Ακαδημίας Ρόδου, Γενικὴ Διδακτικὴ Κατὰ τὰς κατευθύνσεις τῆς συγχρόνου Παιδαγωγικῆς. Ρόδος 1955, σελ. 148.
- Α. Κνιάσεφ**, La théodicée de Job dans les offices byzantins de la Semaine Sainte, Athenes 1955.
- J. Meyendorff**, L'origine de la controverse Palamite. La première lettre de Palamas à Akindynos, Athènes 1954.
- Μ. Γκιτάκου**, 'Η ἐν Σαλαμίῃ ἱερά Μονὴ τῆς Φανερωμένης. 'Εν 'Αθήναις 1952, σελ. 77.
- Τοῦ αὐτοῦ**, 'Ο ψαλῆς τὸ 1821 ἐν Δεσμοτηρίῳ Παρακλητικῆς κανὼν πρὸς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον ὑπὸ τῶν μελλοθανάτων 'Αρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἱεροῦ, 'Αθήναι 1953, σελ. 28.
- Τοῦ αὐτοῦ**, 'Ο ἐν ελαιῶνι τῶν Μεγάρων Βυζαντινὸς ναὸς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, 'Αθήναι 1953, σελ. 66.
- Τοῦ αὐτοῦ**, 'Η διὰ τῆς ἀγιογραφίας παράστασις καὶ ἐρμηνεία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, 'Αθήναι 1954, σελ. 48.
- Τοῦ αὐτοῦ**, 'Η διὰ τῆς ἀγιογραφίας παράστασις καὶ ἐρμηνεία τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, 'Αθήναι 1954, σελ. 35.
- Τοῦ αὐτοῦ**, 'Ο ἐν Νέᾳ 'Επιδαύρῳ ἱερός Ναὸς τοῦ 'Αγίου Μιχαήλ τῶν Συννάδων, 'Αθήναι 1954, σελ. 15.
- Α. Μιχαλοπούλου**, Τὸ ἔργον τῆς ἀρετῆς, ἐκδ. Β' Πάτραι - 'Αθήναι, σελ. 98.
- Στ. Κοτσιάνου**, Τὸ «ἄβατον τοῦ 'Αγίου Ὁρους» ἀπὸ ποινικῆς ἀπόψεως, Θεσσαλονίκη, σελ. 8.
- Θ. Καστανᾶ**, Χριστιανικῆς ἀπόψεως κοινωνικῆς ἀγωγῆς, Θεσσαλονίκη 1955, σελ. 53.
- Τοῦ αὐτοῦ**, Ἀνθρωπιστικὰ γράμματα καὶ χριστιανικὴ ἀγιότης, 'Αθήναι 1955, σελ. 7.
- Ἐμ. Κριαρᾶ**, Οἱ τρεῖς μεγάλοι Πατέρες τῆς 'Εκκλησίας καὶ τὰ ἀρχαῖα γράμματα, Θεσσαλονίκη 1925.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

«Κυκλαδικά», Διμηνιαίο περιοδικό Κυκλάδων. Γράμματα—Ιστορία—Τέχνη—Λαογραφία—Ἀρχαιολογία—Τουρισμός. Σύρος. Τόμ. Α', Τεύχ. 1. Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 1956. Σελ. 80.—Μόλις ἔφθασεν ἐκ Σύρου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καλαισθητὸν εἰς ἐμφάνισιν καὶ εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην τὸ μετὰ χεῖρας πρῶτον τεύχος τοῦ συμπαθοῦς περιοδικοῦ «Κυκλαδικά» καὶ πλούσιον εἰς ποικιλίαν περιεχομένου ἀπὸ τὰ γράμματα καὶ τὴν τέχνην, τὴν λαογραφίαν καὶ τὴν ἀρχαιολογίαν. Τὸ σεμνὸν καὶ ἐκλεκτὸν τοῦτο περιοδικὸν πληρῶναι πράγματι ἕνα ὑφιστάμενον «κενὸν» εἰς τὰς Κυκλάδας, διότι, ὡς ἐν τῷ προλόγῳ διαπιστοῦται «οἱ Κυκλάδες εἶναι ἀπὸ τίς λίγες περιοχὲς τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου ποὺ στεροῦνται ἐνὸς σοβαροῦ ὄργανου πνευματικῆς προβολῆς των» ἐνῶ «μεγάλος ἀριθμὸς τέκνων τους διαπρέπουσιν στὰ Γράμματα, στὴν Τέχνην, στὴν Ἐπιστήμην καὶ γενικὰ στὴν Ἑλληνικὴν διανόησιν». Ἄν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ὄνόματα τῶν φιλοξενουμένων συντακτῶν τοῦ πρῶτου τούτου τεύχους, ὡς τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀμάντου, τοῦ Διευθυντοῦ κ. Θ. Σπεράντζα, τοῦ Φ. Μιχαλοπούλου, τοῦ Σφυρόερα καὶ τῆς ἐκλεκτῆς πλειάδος τῶν λοιπῶν συνεργατῶν τὸν εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι τὰ «Κυκλαδικά» θὰ σημειώσουν σταθερὰν ἐπιτυχίαν, ὅπερ καὶ εὐχόμεθα ὀλοφύχως. σ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰ. Μητρόπολιν Δημητριάδος· ἐλάβομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 383/26-3-56 ὑμέτερον ἔγγραφον· σὰς εὐχαριστοῦμεν.— Ἰ. Μητρόπολιν Αἰτωλοακαρνανίας· ἐλάβομεν τὰ ὑπ' ἀριθ. 514 καὶ 515/26-3-56 ὑμέτερα ἔγγραφα καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν.— Αἰδεσ. Χανιώτην Προκόπιον, Ἀγ. Στέφανον, Ἀττικῆς ἢ παρατηρηθεῖσα ἀνωμαλία εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἐτακτοποιήθη.— Αἰδεσ. Καμπετζᾶν Χρῆστ., Μεσότοπον, Λέσβου ἱερομ. Ἀποστολάκην Μέλ., Μαλεβίτζιον, Κρήτης· Κελεπουσιδὴν Θεόκλ., Πόρτο-Λάγο, Ροδόπης καὶ αἰδεσ. Κάλπον Παν., Κερνίτσαν, Αἰγιαλείας· ἀλλαγὴ διευθύνσεώς σας ἐγένετο.— Αἰδεσ. Κίτσον Νικ., Κεντρικόν, Ἀρτης· διευθύνσεις Ἰ. Ναοῦ ἐτακτοποιήθη.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΜΑΤΑ

Πρὸς τὸν διάκονον Γεώργιον Τσιμόπουλον
(ἀγνώστου διαμονῆς)

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ Νόμου 5383 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», διὰ τοῦ παρόντος καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθεῖς ἐνώπιον τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, τὴν 8ην προσεχοῦς Ἰουνίου ἐ.ε. καὶ ὥραν 9ην π.μ., ἵνα δικασθῆς ἐπὶ τῇ δι' ἡμᾶς ἐξήχθη ἐνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου κατηγορίας.

Προσεπιδηλοῦμαι σοι ὅτι, ἐὰν δὲν ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ὀριζομένην ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Μαΐου 1956

Ὁ Προεδρεύων τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Εὐρύπου Ἀλέξιος.

Πρὸς τὸν ἱερομόναχον Θεόκριτον Γλάρον
(ἀγνώστου διαμονῆς)

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 55 τοῦ Νόμου 5383 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων», καλοῦμεν, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου, τὴν 28ην Ἰουνίου ἐ.ε. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9 π.μ., ἵνα δικασθῆς δι' ἡμᾶς κατηγορίαν ἀπελογηθῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ. Προσεπιδηλοῦται σοι ὅτι, ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισεῖς σου, κατὰ τὴν ὡς ἄνω, δίκην, θέλεις δικασθῆ ἑρήμην, συνφδὰ τῷ ἀρθρῳ 125 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 28 Ἀπριλίου 1956

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀρτης.

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς Ὀργανικῆς θέσεως Ἐφημερίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀρτης.

Ἐν Ἀρτῇ τῇ 30ῃ Ἀπριλίου 1956

† Ὁ Ἀρτης Σεραφεῖμ.

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν δι' ἐκλογῆς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἁγίου Γεωργίου Σερβίων, 2) Ἁγίου Γεωργίου Μεσιανῆς, 3) Ἁγίας Παρασκευῆς Πολυφύτου, 4) Γεννήσεως Θεοτόκου Θυμαριῶς 5) Γεννήσεως Θεοτόκου Ἀλωνακίων, 6) Ἁγίου Παντελεήμονος Ποντοκώμης, 7) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ρυακίου καὶ 8) Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκουλιάρης καὶ νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσιν τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρξέως, ὑποβάλλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντῖνος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 63 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν Διακοδικὴν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου τῆς Ἑνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Μητῆ Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Διακοδικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 17ῃ Ἀπριλίου 1956

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47, καὶ 63 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν διακοδικὴν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου τῆς Ἑνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου (Ντεπῶ) Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς διακοδικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 1ῃ Μαΐου 1956

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ἘΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐκδόθωνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

*Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶν 1.